



İşçi Hareketi

Özel sayı:5 Fiyatı:20.000 TL (KDV dahil) 14 Ocak 1995

İŞÇİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Polis, İsmail Bahçeci'yi sağ aldı, sağ istiyoruz!



24 Aralık 1994 günü gözaltına alınan İsmail Bahçeci hala polisin elinde, ancak polis İsmail Bahçeci'yi gözaltına aldığını kabul etmiyor. İsmail Bahçeci "kaybedilmeye" çalışılıyor.

■ Devlet tüm halka gözdağı vermek, tüm halkı sindirmek ve teslim almak istiyor. Bunun için "kaybediyor", "kaybetme" sistemli hale getiriliyor. Bu devletin acizliğinin bir ürünüdür.

■ Buna karşı çıkalım, sessiz kalmayalım. Eğer sessiz kalacak olursak, zulüm düzeninin uşakları daha pek çok yığıt evladımızı, ağabeyimizi, kardeşimizi, akrabamızı, arkadaşımızı "kaybederek" suskun bir toplum yaratma çabalarını sürdürecektir. Tepkimizi daha da yükseltmek için hazırlanalım... Bugün mücadelelinin güncel görevi budur.



■ Devrimci Halk Güçleri İsmail Bahçeci ile ilgili eylemlerini bu hafta da sürdürdüler. Birçok faşist örgütlenme Devrimci Halk Güçlerinin öfkesine tanık oldu. İstanbul'un çeşitli yerlerine Devrimci Halk Güçleri ve Dev-Genç imzalı afiş ve pankartlar asıldı, yazılamalar yapıldı.

Hiçbir engel devrim yürüyüşümüzü durduramaz

■ DHKP-C ÖNDERİNİN TUTSAKLIĞI SÜRÜYOR

Fransız emperyalizminin faşist Türkiye oligarşisinin çıkarlarına denk düşen tutumu sürüyor. 9 Eylül'de gözaltına alınıp tutuklanan DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın tutsaklık süresi 4 ayı geçti. Faşizmle açık işbirliği anlamına gelen ve dünyanın her yerinden tepki alan bu tutum, Fransız halkı için de onur kırıcıdır. Fransız hükümeti bu tutumunu derhal terk etmeli ve Karataş'ın tutsaklığına son vermelidir.



Merhaba
Kavganın onurlu sesi Mücadele gazetesiyse dayanışma için çıkarttığımız 5. Özel sayımızla yeniden merhaba. Çığırşı art arda kapatılmalara, milyankı para cezalarıyla, işkencelerle Mücadele'yi susturmanın hesabını yaptı. Hesaplanı tutmadı. Yoksul Halkın Gücü gazetesi ve Devrimci Gençlik dergisinden sonra İşçi Hareketi gazetesi olarak bayrak yangındaki koğumuzu bu özel sayımızda da sürdürmenin coşkusunu yaşıyoruz.

Geçtiğimiz hafta yaşadıklarımızı değişenler ve değişmeyenler diye ilkeye ayırabiliriz. Toplatıldık. Mücadele gazetesi bir aylık yeni bir kapama aldı. Antikya ve Sivas büroları basıldı, okurları tehdit edildi, tartağılandı, büro talanı edildi. Devrimci Gençlik dergisi de bir aylık kapatmanın yanısıra sahibine 50milyonluk, Yazı işleri Müdürüne 25 milyonluk cezaları basıldıktan üzerine düşen payı aldı. Bunlar değişmeyenler.

Değişenlerse Milli Güvenlik Koordinasyon Kurulu'nun psikolojik savaş çerçevesinde "zararlı medya"nın susturulması kararından sonra gelişenler. Ayrıntılarını sayfalarımızda bulacaksınız. Özgür Ülk'e gazetesi ve Gerçek dergisi daha matbaasından toplatıldılar. Polis ve savcı içerikli bile bilmediği gazetelede suç unsuru(!) görmüş ve toplatılmasına karar verilmişti. Tıpkı "Ben toplatılacak kitabı kapışğından tanınım" diyen savcı gibi onlar da toplatılacak gazete'yi edindiden bilmışlerdi. Özgür Ülk'e gazetesinin üzerinde "sansürlüdür" ibaresi bulunan boş sütlünları "Basın özgürlüğü" ve "demokras" kavramlarının

ülkemizdeki anlamlarını binlerce, sözcükten çok daha iyi tanımlıyor. Baskılar bununla bitmedi.

Ankara'da dokuz devrimci ve yurtsever derginin baskıları basıldı, gözaltıları yaşandı. Beş derginin Yazı İşleri Müdürü tutuklandı. Hatta Jiyana Nu gazetesinin bir hafta arayla iki yazarışeri müdürü tutuklandı. Üzerimizde denenen bu "yeni taktikleri" sosyalist basın olarak defalarca meşruluğumuzda aşık. Onlar hak ettikleri dersi bu kez de alacaklarından emin olsunlar. Biz 12 Eylül faşizminin zindanlarında, göstermelik mahkemelerinde susmayan devrimcilerin sesiyiz. Susturulanıyacağımızı bir kere daha öğreneceğiz.

Değişenler ve değişmeyenler demıştik. Mücadele gazetesiyle dayanışma kampanyası ve okurların sahiplenmesi sürüyor. Devrimci Gençlik dergisi ve Yoksul Halkın Gücü gazetesi okurları yılaşısında kart satarak kampanyaya katıldılar.

Sağmalcılar Cezaev'inden DHKP-C tutsaktan yeni yıl için elde yaptıkları kart, yelek, ağaç işleri satışından elde ettikleri yüküklü bir tutarı Mücadele'ye bağışladılar. Tutsak yoldaşların tutsaklık koşullarında Mücadele'yi bu denli düşünmeleri bizim de daha iyisini yaratmak isteğimizi kamçılıyor. Okurlarımızın da bu sahiplenisi yeni örneklerle üst boyutlara taşıyacağına inanıyoruz. Diğer bir beklenti ise kampanya çerçevesinde toplanan yardımların Mücadele gazetesine iletmesi konusunda daha duyarlı davranılması.

Yeni bir haftada kavganın sıcaklığına hep birlikte sarılmak dileğiyile...

İÇİNDEKİLER

Eşkiya dünyaya.....	3
İsmail Bahçeci'yi sağ istiyoruz.....	4-6
MGK'nın saldırı emri için start.....	7
Faşizmin tribünlerden gelen uğultusu.....	8
Reformculuğun savruluşu.....	9
Aleviler ve insanlık dersi.....	10
Savaşalım, kitleleri savaştıralım.....	11
Ülkemizdeki halk savaşı Birleşik Devrimci Savaş	
esprisine göre şekillenecektir.....	12-13
Memur hareketinin gelişimine içerden	
barikat: Sağ anlayış.....	14
İşsizlik '95'te yine artacak.....	15
Belediyelerde hareketli günler yaşıyor.....	16
Halkların katili faşizm kardeşlikten söz edemez.....	17
Cezaevlerine saldırmaya hazırlanan	
MGK neyine güveniyor?.....	18
Tarımda özelleştirme.....	19
İşçi Partisi tecrit edilmelidir.....	20
Çuvaldız.....	21
Korsika'da şartlı ateşkes.....	22
Onlar ölümleriyle yaşamlar yarattılar.....	23

Sahibi: Mehmet Kaya, Yazı İşleri Müdürü: Mehmet Akdemir, Adres: Kemalpaşa Mah. Selimpaşa Sk. No: 56/2 Aksaray-İstanbul, Tel: 520 15 27 Baskı, Serler Matbaacılık.

Bir mektup

Fransa İçişleri Bakanı, Adalet Bakanı ve Yargıç Brugier;

Ben 43 yaşında, Türkiye'de yaşayan 3 çocuk annesi birisiyim. Tahsilim ilkököl. Annem ve babam okur yazar bile değildi. Ancak Türkiye'nin gitliğe çürüyen, iflah olmaz ideolojisini tahli etmek için çok yüksek bir eğitim gerekmiyor. Ben kendim ailemin 100 yıllık geçmişi anlaşırsam, ülkenin varını halini tarifte gerek kalmaz. Babam Osmanlı döneminde Yemen savaşlarında yıllarca çarpışmış, açlıktan ayakta kalabilmeyi kaynatıp, suyunu içmiş, ardından Kurtuluş Savaşı'na katılıp yurt savunmasına katkıda bulunmuş biridir. Beni ancak 57 yaşında kucağına alabilen babam devlet daireesindeki işinden (ben 13 yaşındayken) yaşı nedeniyle çıkarıldı. Hiçbir güvencesi olmadığından, 74 yaşında öldüğünde cenazesini konu kormuş kaldırdı.

Ben genç yaşlarda annemle bakabilmek için işe girdim. Daha sonra ben de anne oldum. Ancak çocuklarına kreş istediğim ve 1 Mayıs İşçi Bayramı yasallaşsın diye bir günlük iş bıraktığım için 17/3 maddesine istinaden işten atıldım tabii. Annemin cenazesini de eş dost kaldırdı. 14 yıldır, sigortasız, sendikası, insan onuruna yakışmayan baskı ve sömürü ortamlarında çalışıyorum. Hala da bir bacucum delik. 100 yıldır başımızdaki'lerin isimleri değişiyor, işlemleri değişmiyor. Bence dünyanın en zengin ülkesiyiz. Çünkü gelen yiyor, göden yiyor. Yine de doymuyorlar. Bu ülkede üreten milyonlar aç, sefil, yiyenler ise köy, sağır. Düşünün ki, bir devlet kendi halkına yalnızca işkence, zindan, ölüm versin. Köyleri, evleri, insanları yaksın ve bunu da kendi ağzıyla doğrulasın. Düşünün ki, bu ülkede İnsan Hakları Bakanlığı (göstermelik) kurulsun. Tüm dünya ülkeleri biliyor ki, dosyalar dolusu insan hak ihlalleri kanıtlanmış, ancak dosyalar rafaarda tozlanıyor. İnsanlar kayboluyor, evde, sokakta, dağda katlediliyor. Siyası olduklarından dolayı gençler, sendikacılar, işçiler, memurlar topekün bu ülkenin gerçek sahipleri (emekliler) içinde ve dışında her türlü eza-cefaya maruz kalıyor.

Benim de bir evladım 2 yıldır tutsak... 17'sinde zindanlara gönderdim onu. Şimdi 19 yaşında. Benim yavrum gibi nice yavrular demir kapı, kör pencere, taş duvarlar arasında. Ama onlar birer kızıl karanfil. Hiçbir ortam onları solduramaz. Çünkü onlar bu ülkenin halkları için fikir üreten, mücadele eden ve bedelini ödemekten çekinmeyen büyük insanlar.

İşte bizim ülkemizin durumu bu. Sevgili ülkemiz, uğruna ölünen ülkemiz bir gün mutlaka özgürleşecek.

Ben cahilim ama dünya biliyor. Marks, Engels, Lenin, Mao, Fidel Castro ve Che gibi ustalar tarihe nasıl imza attılar, bizim ustamız da Dursun Karataşıdır. O hem bizim, hem ezilen tüm dünya halklarının kardeşi, yoldaşı, öğretmeni ve komutanıdır. Bizim ülkemizde açık faşizm var. Bizim evlatlarımız zulmediyor. Size ne oluyor? Hangi nederele Dursun Karataşı zorla tutsak ediyorsunuz? O bizim insanımız. Türkiye'de ezilen, sömürülen, yok edilmeye çalışılan bir halkın ve ideolojisinin temsilcisi.

O ve yoldaşları bu halka ne söz verdiyse yaptı, ne yaptılarsa savundular. GÜCÜMÜZÜ SINAMAYIN!

Yıyeceği ekmeğe, içeceği ilaca verecek parayı bulamaz hale getirilen halkların kaybedecek hiçbir şeylen kalmadı.

Türkiye halklarına kulak verilsin
DÜRSÜN KARATAŞ'a derhal özgürlüğü iade edilsin.

Bir Tutsak Anası



Mücadele gazetesinin yeni hesap numarası: Bülent Bağcı adına Türkiye İş Bankası İstanbul Çağaloğlu Şubesi 1095-300-430944

GÜNDEM

Buzkıran gibi açacağız yolu

Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarpıtır. Kurtuluş bayrağı bu yolu tırmanan gerillaların birbirine iletmesi ile oligarşinin burcuna dikilecektir..."

Böyle diyordu Mahir Çayan, en yakın yoldaşı Ulaş Bardakçı'nın şehit düşmesinin ardından... Tarih 19 Şubat 1972 idi ve can bedeli bu kavgaşın sürdüğü ileriki aylar ve yıllarda, tarih kanla yazılmaya devam edecekti.

Mahir'in sözleri, uzun soluklu devrim mücadelesinde karşılaşılabilecek olan engellere, zorluklara dikkat çekiyordu.

Kolelik zincirlerini parçalayan Spartaküsler'den bu yana dünya devrimler pratiğinin önemli yanlarından biri buydu. Milyonlarca insanın emeği üzerine sömürücü bir düzen kuran ve büyük servetler üzerinde oturup imtiyazlı bir sınıf haline gelenler, öyle kolay kolay bırakmıyorlardı sahip oldukları her şeyi. Düzenleri çürüme de, meşruiyetleri bitip tükense de ve hatta yok olup gideceklerini anlasalar da, bir gün daha fazla ıktıdarda kalmak uğruna, yine de halka saldırıp kan dökmekten geri durmadıklarını dünya devrimleri açığa gösteriyordu.

Ölkemizde de, oligarşi ve emperyalizmin, sömürücü, talana düzenini ve asalak yaşamlarını koruyabilmek için her yolu denediğini artık yaşıyarak biliyoruz. Kendi mücadele pratiğimizin ardından "devrimin engebeli yolları" artık bizim için daha somut bir anlam ifade ediyor.

Önümüzde egemen sınıflar tarafından dikilen engeller yar.

Ve bu engellerle boğuşa boğuşa süren bir devrim yürüyüşü...

Süreç böyle gelişiyor.

Parti-Cephe bugün bir büyük davanın, bir büyük hedefin, ısrarlı, kararlı, yürüyüş kolu olarak ve milyonlarca emekçinin özlemlerinin, gelecek umutlarının bayrağını taşıyarak yol alıyor.

Hedefini milyonlara anlatması gerekiyor. Anlatıyor.

Ancak sadece bu yetmiyor. Milyonları devrim saflarına katabilmek için, ısrarını ve kararlılığını, yürüyüşünü sürdürerek göstermesi de gerekiyor.

Devrimci hareket, devrim yürüyüşünün her adımında yeni bir engelle, her aşamada yeni bir tertiple durdurulmak isteniyor. Oligarşi siyasi açıdan tükendikçe, daha saldırgan bir tavır içine girerek ve elindeki tüm ekonomik ve askeri olanakları kullanarak yeni engeller yaratmaya çalışıyor.

İhanetler, pusular, kuşatmalar yaşıyoruz.

İnancılarımıza yapılan sinsice saldırılarda, "psikolojik savaş" taktiklerini görüyor, öğreniyoruz.

Attığımız her adımda bedel ödüyoruz. "Devrimin engebeli, dolambaçlı ve sarp yollarında" yürüyebilmek, bedelleri göze alan bir cesareti ve her engeli aşacak bir kararlılığı zorunlu kılıyor.

Bir buzkıran gibi açmak gerekiyor yolu.

Bugün Partili-Cepheli devrim yürüyüşümüzün önünde dikilen barikatlardan biri de DHKP

Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın Fransız emperyalizmi tarafından tutsak edilmiş olmasıdır.

"Bu engeli aşmak için ne gerekiyorsa, o yapılacaktır. Fransız emperyalizmi öfkemizi sinamamalıdır." diyoruz. Bu savaşı da kazanmak için duyarlılığımız, dikkatimiz, enerjimiz bu yönde yoğunlaşmış durumda. Bu savaşı da kazanacağız. Buna eminiz. Çünkü önderimizin öğretileriyle savaşıyoruz. O'nun tutsak olması hemen her zaman, her yerde hemen yanı başımızda olmasını engellemiyor.

Ote yandan, kan içici katil sürülerinin İsmail Bahçeci'yi kaybetmek istemeleri gündeme giriyor. Toplumu susturmak, bizi durdurmak için yeni bir saldırı daha dikilmek isteniyor karşımıza.

DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın tutsaklığına son vermek için verdiğimiz mücadele, kaybedilmek istenen İsmail Bahçeci'yi "sağ geri alma" çabalarımızla iç içe giriyor.

Tek bir engelle değil, yüzlerce engelle karşılaşıyor ve hepsine birden meydan okuyarak atılıyor mücadeleyle. Köklerimiz her tarafa uzanıyor. Memur mitinglerinde, işçi direnişlerinde, okullardaki anti-faşist mücadelede ve dağlarda gün be gün daha da büyüyen, gelişen bir ses oluyor sloganlarımız.

Devrim yürüyüşümüzü hiçbir engel bugüne kadar durduramadı. Bundan sonra da durduramayacak. Parçalanıp aşılın her engelin bizi daha da güçlendireceğini bilerek yürüteceğiz engellerin üzerine.

"Eşkiya dünyaya..."

Nivelle bir polis müdürüydü Paris'te Paris Nazi gizmeleri altındayken o hem Gestapo zindanlarına adam oluyor hem de şiir yazıyordu. Bir gün pulusuz bir mektup

aldı: "Nivelle vatan hainleri listesinde yer alıyorsun. Rezil olarak ölmeyi bekle. Yaşasın Savaşçı Fransa!" Mektubun son sözü "Al-çağa bir kurşun!"du.

Nivelle, şair adam; günlüküne sunan karalıdı: "Sanat için sanat dönemi sona erdi. Kan, belki benim, belki yalnız onların kanı gerekti..."

Bizdeki polis sefflerinden pek şair çıkmıyor. Ama onlar işi Gestapo'ya havale etmiyor; sık sık ziyaret ettikleri Amerika'da öğrendiklerine kendi işlerini kendileri görüyorlar. Günlük tutmasalar da her gün tekrarıydıkları "teknik uygulamalarda manyetoyu çevirirken ya da falaka söpürsün kavrakken, benzer şeyleri söylüyorlar. Konuş tan konuş! Beni nasıl öldüreceksiniz?"

Gazete sütunlarında ya da TV ekranlarında bu sözlerinden eser bulunmuyor elbette; hafif mütevazı pozlarda "kelle-koltuk" nakaratları çıkıyor ağızlarından. Bu aldatmacaları açığa çıkıttığında örneğin; "Ölü ele geçirdikleri, gözaltına alıp "yok" ettikleri devrimcilerin, kafasında cop kırıldıkları işçilerin,

memurların, öğrencilerin, işkence istatistiklerinin altında ezilip, kan dokümentleriyle tecrit olduklarında da kontra basın yetiştiriyor imdatlarına. Yazı dizilen, TV programları

...derken Kanlı zalım bir anda halk kahramanı" oluveriyor. Sanki hamam böceğinin adını değiştirince böcek güzelleşmiş gibi...

Arada bir baş vurulan böylesi "güzelleştirme" kampanyalarından biri daha yürütülüyor bugünlerde. "İhtiyaç üzerine" açılan kampanyada başrol İstanbul polis müdürü Necdet Menziri'n. Abilerinin öne-rine attığı kemikleri yalayıp yutarak kurtlar sofrasında yer kapam medya köpekleri, diyet borçlarını ödemek için kalem oynatıp mikrofon uzatıyorlar.

Böyle iki polis muhabiri "abi" yerine "Halk kahramanı Menzir" etiketini uygun görmüşler. Okurlarımızın yakından tanıdığı Emin Demirel ve Murat Demirel, Menzir'i öve öve bitiremiyorlar. Matbaa makineleriyle beraber satıldıkları yeni patronları da haliyle memnun olsa gerek bu işten. Sadece usak yetmiyor, beki de lazım adama. Bunca zenginlik haramsız, haram eşkiyasız olmaz!

Aynı kampanya TV ekranlarında da devam ediyor. "Huzur operasyonları" adı altında çekilen senar-

yolar. "uyuşturucuya karşı mücadele" görüntüleri, polisin nasıl canla başla çalıştığını, halkın huzuru" için nasıl kahramanca mücadele ettiğini anlatıyor hepti...

Elbette, aynı eşkiyaların kahvehaneleri, lokantaları, soförleri kısaca güçlerini yetirebildikleri küçük esnafı nasıl haraca bağladığını gösterecek değiller. Halka "ne kadar kibar davrandıkları" da anlatılıp "gösteri"iyor tabii.

Yalnız işkence sahneleri, falakalar, İsrail askıları yer almıyor bu görüntülerde. "Kahramanların" nasıl gözünü budaktan sakınmaz oldukları anlatılıyor bol bol. Ancak yatak odalarında bile gölgelerine silah çektikleri ya da psikiyatri servislerinde nasıl kuyruğa girdikleri gibi ayrıntılardan söz ediliyor.

Ya da cinnet geçirip sağa sola ateş açtıklarından...

Koçların, Sabancıların, Toprakların, Komillerin ve diğerleriyle birlikte topu topu 15 ailenin çekip çevirdiği bu ülkede onların keyfini



bekleyen üniformalı cetelerin böyle övülmesi bir zorunluluk aslında. Çünkü halk gün geçtikçe yoksullaşırken, insanlar ekme alamaz hale gelirken, zenginler daha da zenginleşmekte kalmıyor, korkulan da büyüyor. İşçi ve emekçilerin, halk kurtuluş savaşlarının üzerine terörle gitmekten başka çareleri kalmıyor doğal olarak. Böyle olunca hızla yıpranan terör cetelerinin makyajlarını habire temizlemek gerekiyor.

Evet, yoksulluğun üzerinde zenginlik sarayları kurulurken başka care yok. Çok zenginlik eşkiyasız olmaz!

Ama halkın bir sözü daha var: Eşkiya dünyaya hükümdar olmaz!

Polis İsmail Bahçeci' yi

24 Aralık '94 günü polis tarafından gözaltına alınan İsmail Bahçeci hala polis elinde. Ve İsmail Bahçeci'nin gözaltında olduğu, gözaltına alındığından bu yana iki haftayı aşkın bir zaman geçmesine rağmen kabul edilmiyor.

Polis daha önce Yusuf Erşili, Hüseyin Toraman, Ali Efeoğlu, Recep Güler, Kenan Bilgin, Lütfiye Kaçar'da olduğu gibi İsmail Bahçeci'ye de gözaltında kaybetmek istiyor.

Gözaltında "kaybetme" politikası bugün daha sistenli bir kurguyla politikası olarak emekçi halkların karşısına çıkarılmaktadır. Bu, sessiz kaldığımızda, her gözaltına "bana ne" dedikimizde, yarın gözaltına alındığımızda bizim için kimsenin harekete geçmeyeceği anlamını taşıyor. Çünkü o zaman bizden başka kimse olmayacaktır çevremizde.

İsmail Bahçeci kimizden biridir. O, analarımızın babalarımızın evladı, oğullarımızın kızlarımızın ağabeyidir. Kaybedilmeye çalışılmaktadır, izin veremeyelim.

Devlet bizlere, yani tüm halka gözdeği vermiyor, tüm halkı sindirmeye çalışıyor. Eğer sessiz kalacak olursak devletin istediği olacak ve bu zulüm düzeninin usakları evlatlarımızı, ağabeylerimize ve bizlere daha pervasız bir şekilde saldırarak, katledecektir.

Bu yüzden sessiz kalmayalım. Bugün, herkesin yapacak bir şeyleri var" demiyoruz. Bugün herkesin yapabileceği şeylerin hayatla geçirme gündür. Görev bizleri bekliyor;

Bir imza atalım, bir protesto gösterisine katılalım. Yurtlondan ve dışından yükselen "sağ aldık, sağ istiyoruz" sesine ses verelim...

TIYAD'lı Aileler Ankara'da

İsmail Bahçeci'ye sahip çıkan Tutuklu Aileleri ve İnsan Hakları İçin Yardımlaşma Derneği (TIYAD) üyesi aileler Ankara'da. Hatırlanacağı gibi 2 Ocak'ta İstanbul'dan yola çıkan TIYAD'lı aileler 4 Ocak'tan itibaren girişimlerde bulunmaya başlamışlardır. Ankara'da, milletvekillerinden bakanlara kadar İsmail Bahçeci'nin kaybedilmeye çalışılmasından sorumlu olan herkesten hesap soran aileler, bu tavırlarında kararlılar.

Aileler Girişimlerini Anlatıyor; Ankara Güncesi

"4 Ocak'ta İnsan Hakları Derneği (İHD) Genel Merkezinde bir basın toplantısı düzenledik. Kamuyuona İsmail Bahçeci hakkında bilgi verdikten sonra, yetkililerden bir sonuç alınca kadar Ankara'ya terk etmeyeceğimizi açıkladık. Benim de bir oğlum var, ama bugün benim oğlum İsmail'dir. Elimden ne geliyorsa yapacağım... İHD'deki basın açıklamasından sonra SHP Genel Merkezine gittik. SHP'iler bizden çekiniyorlar. Yaptığımız basın açıklamasını duymuşlar. SHP'nin ekabirleri Genel Merkeze bulunarlara 'aileleri içeri almayın' diye talimat üzerine talimat yayınlamışlar. Kapıya dayandık. Biz evladımız, evlatlarımız için kapıya dayanmaya gelmişiz. Biraz öfke gösterdik, kapıları açmak zorunda kaldılar. Utanmazlar içeri girdiğimizde bizi sorguya çekmeye çalıştılar. Burada, biz onlara İsmail'imizi, haber almadığımız diğer evlatlarımızı sorduk, yüzleri kızardı. İnsanlıktan nasibini alamamış 2-3

SHP'li ise bizi polis çağırmakla tehdit etti. Biz Ankara'ya her şeyi göze alarak gelmiştik. Yetkili kimselerle görüşmeden hiçbir yere gitmeyeceğimizi söyledik, SHP'iler sustu."

6 Ocak

"Ankara'ya yetkililerden hesap sormak için geldik. Bunun için, güya bizim vekillimiz olanlarla görüşmeye Meclis'e gipik. Sanki biz onları vurmaya gitmiştik. Meclis'in önünde etrafımızı polisler çevirdi. Bize "Neden geldiniz?", "Kiminle görüşeceksiniz?", "Burada ne anyorsunuz?" gibi sorular sormaya başladılar. Baktık olacak gibi değil, İHD'ye geri döndük. Burada bir basın açıklaması yaparak, bize baskı yapmaya çalışan SHP'ileri, polisi anlattık. Bir de herkesin destek olması gerektiğini belirttik."

Bu arada ailelerin çağrısına sosyalist basından destekler geldi. Sosyalist basın yaptığı ortak açıklamada, her zaman ailelerin yanında olacaklarını, ailelerin hakir mücadelesini desteklediklerini belirtti.

"Meclis'e gitme konusunda kararlıyık. İHD'de aramızda işbölümü yapıp



Ankara- Aralarında Bahçecinin ailesinin de bulunduğu TIYAD'lılar SHP Genel Merkezi'nde açlık grevi yaptılar.

iki gruba ayrıldık. Bir grup yeniden Meclis'e girmeye çalışacak, diğer grup ise SHP'ye giderek buradaki yetkililerle görüşecekti. Biz Meclis'e gittik. Polis, yine karşımıza çıktı ve bizi ablukaya aldı. Karşımıza çıkan polislere, "Burası bizim yerimiz, kiminle istersek onunla görüşürüz" diyerek Meclis binasına girdik. Meclis'te SHP Erzincan milletvekilleri Mustafa Kul ve İbrahim Tutu ile görüştük. Onlara İsmail Bahçeci hakkında bilgi verdik. İhsisi de 'işimiz var, şimdi ilgilenemeyiz' türü şeyler söylediler. Elimden geldiği kadar yardım ediniz' de dediler, ama yanımızdan uzaklaşmak için bunu söylüyorlardı. Başka milletvekilleriyle görüşme çabamız ise sonuçsuz kaldı. Ortalıkta kimse yoktu."

"Meclis'ten çıktuktan sonra tekrar SHP'ye geri döndük. SHP'iler eski tavırlarını sürdürüyorlardı. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Mustafa Timisi denen bir

SHP'li var, bizi çocuk sanıyor. Bize dedi ki, 'Eğer binayı terk ederseniz bakanlarla ve milletvekilleriyle randevulaşmanızı sağlayacağım.' Biz de 'Hem binayı terk etmeyeceğiz, hem de yetkililerle görüşeceğiz' dedik. Ve açlık grevine başladık. Timisi denen adam utanmazca 'Olacaklardan sizler sorumlu değilsiz' diyerek polis çağıracağını söyledi. Çağırdı da... Yerlerde sürüklenmeyi göze almadık. Bunu orada bulunan herkese de belirttik. Timis'i de Ver saldın emrini ama biz bir sonuç almadan bu işi peşini bırakmayacağız' dedik. Bunun üzerine geri adım attılar ve polis çekildi. Ben şimdi düşünüyorum. Bunların evladı var mı diye. Ama olsa da fark etmez herhalde, kiblesi dalkavukluk, ahlaki namussuzluk olanların kendi evlatlarına vereceği bir şey yoktur ki 'Bunu devletin tümü için söylüyorum.'"

Aileler Ankara'da bu baskıları yaşıyor. Çeşitli ileri-demokrat çevreler de ailelere yönelik bu baskıları protesto ettiler. Ankara genelinde 24 saat yayın yapan Radyo Ümut yaptığı duyurularla direniş desteklerken, kamuyuona da bu eyleme destek vermeye çağırıldı. Radyo Ümut'un bu çağrısına Radyo imaj ve Radyo Arkadaş da katıldılar ve ailelerle yaptıkları görüşmeyi canlı olarak vererek eylemi tüm Ankara'ya duyurdular. Radyoların etkili olan bu çağrılar yanısını bulmakta gecikmedi. Kısa sürede SHP Genel Merkezine gelen birçok insan oldu. Ancak gelenler, polisin ve SHP'ilerin engelleriyle karşılaştılar. Genel Merkez'e girmek isteyen ziyaretçiler keyfi gerekçelerle geri çevrildi. Buna rağmen aileler, eylemi destekleyenler tarafından Genel Merkez'e açılan telefonlarla ve çekilen fakslarla yalnız bırakılmadı.

Açlık grevindeki heyete Ankara çapından gelen desteklerden rahatsız olan Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) savcılar da boş durmadı. Ankara DGM, eyleme destek veren 3 radyoya da keyfi şekilde dava açtı.

DGM'nin bu tavır tepkile karşılandı. Radyo çalışanları da tepkilerini ailelerle canlı yayın bağlantısı kurarak gösterdiler.

8 Ocak

"Geldiğimizden beri DGM'lerin, polisin ve SHP'ilerin bize yönelik tavırları bizi yalnız bırakmaya yönelik. Bunu biliyoruz. Onlar istiyorlar ki, biz ne kadar baskı görsük görelim, hiç ses çıkarmayalım, hele hele başkasına yönelik olarak yapılan baskılarla hiç ilgilenmeyelim istiyorlar. Bu yüzden de devlet eylemimizi tecrit etmeye çalışıyor. Ama başaramayacaklar. Biz kararlı bir tavır koyarsak başaramıyorlar da. Nitekim bizim ısratı çabalarımız sonucu açlık grevi direnişimiz etkisini göstermeye başladı. İbrahim Tutu, Malatya Milletvekili Mustafa Yılmaz, SHP Parti Meclis Üyesi Nilgün Sürer bizi ziyaret ederek desteklerini sundular. Sendika başkanları ve çeşitli DKÖ'lerin temsilcileri de bizi yalnız bırakmadılar.

"Eylemimizin giderek daha fazla ses getirmesi üzerine SHP Genel Sekreteri Mustafa Timisi de bizimle görüşmek zorunda kaldı. Eyleme destek olacağını ancak binayı terk etmemiz gerektiğini gevelemeye başlayan Timisi, ağzının payını alına somut birlekm girişimlerde bulunmaya başladı. Bizim yanımızda İstanbul

Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nu arayan Timisi, İsmail Bahçeci hakkında İstanbul polisi merkezlerinde araştırma yapılmasını istedi."

10 Ocak

"İçişleri Bakanı Nihat Metese'yi aradık ve randevu istedik. Nihat Metese, yetkili mercilere intikal etmeyen olaylar hakkında bir şey yapamayacağını söyledi ve bizimle görüşmekten kaçındı. Ancak kararlıyız. Ankara'daki yetkililer sıkışmaya başladılar, sıkıştıkça da kaçıyorlar."

Açlık grevindikiler 12 Ocak'tan itibaren (açlık grevinin 7. günü) su ve şeker almayarak açlık grevine devam ettiler. Bir açıklama yapan aileler, "İnsanların gözaltındaki kayıp politikalarına karşı daha duyarlı bir hale gelmesi" çağrısında bulundular ve "gerekirse bedenlerimizi ölüme yaktırmak çekirmeyeceğiz" dediler.

Aileler 13 Ocak günü Adalet Bakanı Mehmet Moğulay ile görüştüler. Türkiye'de kayıp olaylarının var olduğunu kendisinin bu konuda bir şey yapamayacağını söyleyen Mehmet Moğulay büyük bir aymazlıkla aileleri İçişleri Bakanı Metese'yle görüştünü. Nihat Metese ise ailelere "somut bir delil var mı" vb. sorular sordu. İsmail Bahçeci'nin annesi ise gelişmeleri aktararak, "Polis Ankara'ya geldiğimizde sizlerle görüşmemizi engelledi." dedi. İçişleri Bakanı Nihat Metese ailelere 14 Ocak günü İstanbul'a gelip bir açıklama yapacağı, konuyla ilgilenileceği sözünü verdi. Aileler de bu söz üzerine SHP Genel Merkezinde 13 Ocak günü bir basın açıklaması yaparak açlık grevini sona erdirdiler.

Devrimci Halk Güçleri

"İsmail'i Geri İstiyoruz"

Yeni bir kayba daha sessiz kalmayacaklarını haykıran Devrimci Halk Güçleri, İsmail Bahçeci ile ilgili eylemlerin bu hafta da sürdürdüler. Eylemler arasında çeşitli bölgelerde yapılan toplantıları yanı sıra, yazılama, pankart ve tahrir eylemleri gibi her türlü etkinlik vardı.

İktidardan kayıp politikasını protesto etmek için Devrimci Halk Güçleri İstanbul Fiyalepaşada devlet destekli faşist örgütlemelere yöneldiler. Fiyalepaşa mahallesinde polislerin işbirliği yetiştirmek için kullandığı, ihbarcı ve faşist yuvası Giresun Alıçra Doludere Köyü Derneği bu amaçla 5 Ocak günü molotof kokteyliyle tahrir edildi.

Polisin İsmail Bahçeci'yi kaybetmeye çalışması karşısında öfke doluydu Devrimci Halk Güçleri ve ofkelerini polise, polis işbirlikçilerine, faşist çetelere yönelttiler. 7 Ocak günü Küçükköy Gazi mahallesinde Köse durduğu oturanlar tanık olduğu Devrimci Halk Güçleri'nin ofkesine. Çünkü Köse durduğundaki Topçuoğlu Nabur'a o gün ses bombası atıldı. Dükkanın sahibi çevresinde polislerle işbirliği yapan biri olarak tanınıyordu. Aynı gün gazete bürolarını arayarak eylemi üstlenen Devrimci Halk Güçleri 'İsmail Bahçeci'nin gözaltında kaybedilmesine izin veremeyeceğiz. Devletin kayıp politikaları sürdüğü polis işbirlikçileri hedefimiz olacaktır." dediler.

Devrimci Halk Güçleri Gazi mahallesinde kayıplarla ilgili çeşitli faaliyetlerini



Kampusü'nde benzer mesajlar taşıyan kışlamalar, pullamalar, dövizler yaygın olarak yapıldı.

İstanbul Üniversitesi Avıclar Kampüsü'nde ise, İYÖ-DER inzualı duvar gazeteleri kantinlere asıldı. Polis duvar gazetelerini toplamaya çalıştı. **Mühendislik Fakültesi** kantininde de aynı cabayı gösteren polislere kantinde bulunan bir İYÖ-DER'li müdahale etti. Beklenmedikler bir karşı çıkışla karşılaşan polis İYÖ-DER'li öğrenciyi bir yandan sürükleyerek götürmeye çalışırken, bir yandan da "İsmail'i kaybetmişler, yakında da seni kaybederiz." diye tehdit etti.

Gezbe SİP'te ortak basın toplantısı Sosyalist İktidar Partisi (SİP) Gezbe İlçe binasında 7 Ocak günü bir ortak basın toplantısı yapıldı. Kayıplara ilgili olarak yapılan toplantıya Gezbe Devrimci Halk Güçleri, DLMK ve Gezbe SİP ilçe yönetimi katıldı. 3 ayrı açıklamanın yapıldığı toplantıda iktidarın baskı terörden başka birşey ifade etmeyen politikaları protesto edildi. Gezbe DLMK'nın yaptığı açıklamada "Bahçe'yi kaybetmek isteyenler daha önce çocuklarının akbetrini soran analara 'tebimide mi çıkıp vere-yim' diyen Demirel'den, 'çocuklarını-zı dağda arayın' diyen DGM savcılarında-nan güc alıyor. Onlara en güzel yanlı Bahçe'yi sahiplenerek verelim, çünkü devrim-ciler Demirel, DGM savcılarında değil halktan destek alıyorlar." görüşlerine yer verdiler. Ve birlikte sahiplenme ve müca-dele çağrısı yaptılar.

Benzeri bir toplantı da 10 Ocak günü SİP Kağıthane İlçe binasında yapıldı.

Kamu emekçileri: "Kayıplara dur demenin yolu sahiplenmek..."
Bem-Sen ve Sağlık-Sen Genel merkezleri ile Maliye-Sen'liler ve Eğitim-Sen'liler 11 Ocak günü Bem-Sen Genel Merkezinde bir basın toplantısı yaparak İsmail Bahçe'nin gözaltında kaybedilmek istemesini protesto ettiler. Kamu emekçilerinin siyasi iktidarın bu kili politikası-nın kabullemeyeceğini de vurgulandı-ğı toplantıda "Yeni kayıplara dur deme-nin yolu İsmail Bahçe'ye ve kaybedilme tehdidiyle karşı karşıya olan herkese da-ha fazla sahip çıkılmaktan geçiyor. Daha güçlü sahiplendiğimizde yokedemeye-ceklerini biliyoruz." dendi.

Basın toplantısını çeşitli iş kollarında çalışan kamu emekçileri de izledi.

"Sağ aldınız, sağ istiyoruz"
diyen ailelere polis saldırdı
İsmail Bahçe'nin kaybedilmesini engellemek için 11 Ocak günü SHP İstan-bul İl Merkezinde açık grevine başla-mak isteyen TIYAD'lı ailelere ve eylemli desteklemeye giden insanlara polis saldırdı.

Kayıpların birinci derecede sorumlu-randan olan iktidar ortağı SHP, kendisinden hesap ailelerden saklanabil-

Bem-Sen ve Sağlık-Sen Genel Merkez yöneticileri 11 Ocak'ta İsmail Bahçe'yi basın toplantısı yaptılar.

mek için binanın girişini, adeta polislerden örülü bir duvar haline getirmişti. Gelenlerin SHP'ye girmesine izin vermeyen ve aralarında 70 yaşında anaların da bulunduğu kalabalığa coplarla saldıran polise "İnsanlık Onuru İlgenciyi Yenecek", "Baskılar Bizden Yıdırılmaz" sloganları-yla karşılık verildi. Azgınca saldıran polis üç kişiyi yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. Bu saldırı üzerine CHP Beyoğlu İlçe Merkezine giden aileler burada da polise karşı karşıya bırakıldılar. Aileleri polise teslim eden CHP yöneticileri, tıpkı SHP'leri gibi davrandılar ve aileleri polis zoruyla parti merkezlerinin bulunduğu bi-nadan atıldılar.

Buradan Sosyalist İktidar Partisi istan-bul İl Merkezine gelen aileler burada bir basın toplantısı düzenleyerek SHP'nin ve CHP'nin tavırlarını protesto ettiler ve gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istediler. Açıklamada ayrıca İsmail Bahçe'nin sağ olarak serbest bırakılması talebi de yinelendi.

İstanbul'da Bahçe için Protesto Açık Grevleri

Gözaltında kaybedilmeye çalışan İsmail Bahçe için eylemler sürerken, İstanbul'da DISK'e bağlı Genel-İş Sendi-kası'nın Aksaray'daki genel merkezi ile Sosyalist İktidar Partisi Bakırköy İlçe bi-nasında 7-8 Ocak günlerinde kitlesel ka-timlarla açık grevleri yapıldı.

Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri ile Devrimci Mücadelede işçilerin ka-tımıyla Genel-İş'te başlatılan açık grevi sırasında yapılan açıklamada "Biz emekçiler İsmail Bahçe'yi sağ olarak geri istiyoruz" denildi. Açık grevleri boyunca üzerinde İsmail Bahçe'nin fotoğrafının olduğu yaftalar taşıyan eylemciler, Ge-nel-İş'in duvarlarını "İsmail Bahçe Sağ Olarak Yakalandı, Sağ Olarak Geri istiyoruz" pankartları ve dövizleriyle donat-tılar. Tarım-Sen, Gıda-Sen ve Tüm Ha-ber-Sen'li memurlar ise açık grevi bo-yunca destek ziyaretlerinde bulundular.

Aynı günlerde Sosyalist İktidar Partisi Bakırköy İlçe binasında DLMK'lı ve İYÖ-DER'li öğrenciler tarafından başlatılan açık grevine TIYAD'lı aileler de destek vermek için katıldılar. Devrimci Halk Güçleri ile çeşitli kurum ve kuruluşlar açık grevleri boyunca eylemleri yalnız bırakmadılar.

Malatya Cezaevindeki DHKP-C Tutsaklarından Açık Grevi

Malatya Cezaevindeki DHKP-C tut-sakları İsmail Bahçe ile ilgili olarak ilk açıklamalarını 5 Ocak'ta yapma ve ya-sanlarına tavırsız kalmayacaklarını dile getirmişlerdi. Aradan günler geçtiği halde İsmail Bahçe ile ilgili bir gelişme olma-dığını gördüklerinde ise devletin kayıplar politikasını protesto etmek, düzenin bu sistemlik politikasına dikkat çekmek için 3 günlük protesto açık grevi yaptılar. Tutsakların açık grevi 13 Ocak günü

başladı.

Bu arada "kayıpların engellenmesinin yolu birlikte mücadeleden geçer" diyenler de vardı. Kayseri Cezaevindeki DHKP-C, PKK, TKP/ML-TIKKO davası tutsakları İsmail Bahçe'yi kaybetmeye çalış-san polisin aynı cabayı yoğunlaştırdığını da belirttiler. Ömek olarak da İzmir'de gö-zaltına alınan Hasan Gülbahar'ı verdiler. Polis tarafından alınan Hasan Gülbahar'ın da gözaltında olduğu kabul edilmiyor. Tutsakların ortak açıklaması ise düşmanın bu politikalarına karşı başka bir kararlılığın ifadesiydi: "Faşizm tüm vahşetinde olduğu gibi "kayıp"ları da hesabını vermekten kurtulamayacak..."

Bahçe için Uluslararası Destek Büyüyor

İsmail Bahçe'ye sahip çıkan sester yurtdışında da yükselmeye devam etti. Çeşitli ülkelerden kuruluşların girişimleri sürerken, İngiliz Parlamenter Stan News, 10 Ocak günü Başbakan Çiller'e bir mektup yazarak Bahçe hakkında bilgi istedi ve Çiller'in bu konunun üzeri-ne gitmesi gerektiğini vurguladı.

Türkiye Demokratik Halkın Savunma Komitesi Londra'da yaptığı basın açıklamasında Bahçe'nin gözaltına alındık-tan sonra kaybedilmek istemesine karşı-lık, TIYAD'lıların SHP'de başlatıldıkları açık grevine destek verdiklerini, tüm di-ğer insan hakları örgütlerini, demokratik kurum ve kuruluşları da desteğe davet ettiklerini ifade ettiler. Duyarlı herkese hükümetin Bahçe'nin durumunu açıkla-maya zorlaması için çağrı yaptılar.

Yunanistan: "Bahçe Nerede?"

Yunanistan'da DHKP-C, TKP/ML, TDKP ve MLKP-K taraftarlarının oluştur-duğu "Devrimci Dayanışma Komitesi" ta-rafından 13 Ocak günü bir bildiri yayın-landı. Yayınlanan bildiride düşmanın en insanlık dışı ve barbar yöntemlerinden birinin de gözaltında kaybetme olduğu vurgulanıp "Kayıplar devletin denetimi dışında gelişen münferit olaylar değil, sistemli bir devlet politikasıdır" denil-yordu. Bildiri TC'nin "kayıp" politikasına set çekmek ve yeni kayıpları önlemek için İsmail Bahçe'yle dayanışmaya çağıyla son buluyordu.

Devrimci Dayanışma Komitesi, Yuna-nistan Komünist Partisi (KKE) ve Komü-nist Gençler Örgütü (KNE)'ne de aynı çağrını tekrarlardı.

Ayrıca Yunanistan Özgür Halklar Komitesi de İsmail Bahçe ile ilgili olarak Gazeteciler Cemiyeti'ne, Birleşmiş Millet-ler İlgence Tedavi Rehabilitasyon Mer-kezi, Uluslararası Af Örgütü'nün Yuna-nistan subelerine yaptığı çağrılara yanı-t aldı.

Yunanistan Özgür Halklar Komitesi çeşitli gazeteler, dergiler ve TV istasyon-larını da ziyaret edip konuyla ilgili bilgi vererek, bildiri dağıttılar.

AVGI gazetesinde 5 Ocak günü İsmail

il Bahçe ile ilgili bir haber yayınlandı. Nikos Papademetreu inzasıyla yayınla-nan yazıda İsmail Bahçe'nin kaybedil-mek istendiği belirtilerek, İsmail Bahçe ile ilgili bildirinin tam metni yayınlandı.

Diğer yandan aralarında Rizospastis (Komünist Parti yayın organı), Mega TV, ERT 1, ERT 2, SKY TV ve radyo istas-yonu, ANT TV ve radyo istasyonlarının da bulunduğu toplam 48 kurum ve kişiye görüşen Özgür Halklar Komitesi İsmail Bahçe'nin polis tarafından gözaltına alındığını ve kaybedilmeye çalışıldığını belirtti.

Bremen Üniversitesi'nden Yabancı Öğrenciler Kurulu (ALSA)

11 Ocak günü gazetemize bir açıkla-ma gönderen Bremen Üniversitesi'nden ALSA, ASTA (Öğrenciler Genel Kuru-lu)'ndan Emperyalizm/Türkiye Çalışma Grubu, "Üç hafta'dır polis tarafından tutu-lan ve gözaltında kaybedilmeye çalışılan Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencisi İsmail Bahçe'nin akbetrinin ve bunu protesto ettikleri için tutuklanan diğer 7 kişinin de durumlarının bir an önce aydınlatılma kavuşturulmasını istiyoruz" dediler. Öğrenciler ayrıca demokratikleş-me yolunda ilerlediklerini süren TC'nin uyguladığı baskı, gözaltında kayıp ve in-faz politikalarını protesto ettiklerini belir-tiler.

Bremen Devrimci Halk Güçleri

"Katliamlara ayakta durmaya çalışan SHP-DYP koalisyon hükümetinin uyguladığı faşist terörden dolayı uyarıyoruz ve kaybedilmeye çalışılan İsmail Bahçe'nin akbetrinin bir an önce açığa kavuş-turulmasını istiyoruz" diyen Bremen Devrimci Halk Güçleri, 11 Ocak tarihli açıkla-malarında katliamların ve kayıpların halkların mücadelesini engelleyemeye-ceğini belirttiler.

Avusturya Özgür Halklar Komitesi VIAS'tan Açıklama

Avusturya Özgür Halklar Komitesi VI-AS (Gecekondu Altıyapı Geliştirme Der-neği), 9 Ocak günü yaptığı basın açıklamasında, İsmail Bahçe'nin akbetrinin açıklanmasını istendi. Aralarında İlgence-ye Karşı Doktorlar Örgütü, ÖGB-Jugend (Avusturya Sendikalar Birliği Gençlik Örgütü) ve Infoventeler, Newsorf gibi gazete-lerin de bulunduğu 18 kurum ve kişiye gönderilen açıklamada, Kürdistan'da ya-sanan katliamların ve son olarak İsmail Bahçe ile gündeme gelen gözaltında kaybetme cabaları karşısında sessiz kal-mama çağrısı yapıldı. Uluslararası Af Örgütü Avusturya Örgütülüğü de bu ko-nuyla ilgili bir açıklama yaptı.

Merkezi Londra'da bulunan Ulusla-rası Af Örgütü'nün 5 Ocak günü İsmail Bahçe için yayınladığı "Acil Eylem Çağrısı" diğer ülkelerdeki sekişyonları ta-rafından da geliştirilerek yayınlanmaya devam ediliyor.



İstanbul İHD'de Özgür Gençlik açıklaması

Korkuları büyüdükçe saldırıyorlar MGK'nın saldırı emri için start

Milli Güvenlik Koordinasyon Kurulu'nun sonuçları basına açıklanmayan toplantısı... Yurtsever, devrimci basın için yeni baskı uygulamaları... MGK, "leb" dedi, bağımsız(!) İstanbul DGM gerisini anladı: Özgür Ülke'ye matbaada toplatma... Devletin psikolojik propaganda hazırlığı...

Milli Güvenlik Kurulu'nun daimi üyeleri ile TRT Genel Müdürü ve Anadolu Ajansı Genel Müdürlüğünde de katıldığı Milli Güvenlik Koordinasyon Kurulu'nun (MGKK) 5 Ocak'taki toplantısında, ülkede gelişmekte olan ulusal ve sınıfsal mücadele karşısında alınacak "önlemler" görüşülerek, her biri yeni baskılar anlamına gelen bir dizi karar alındı.

Parlamento ve hükümetin siyasal gücünün hemen hemen kalmadığı, faşist devlet kurulumasını gizleyen demokrasi türünün bile artık eskidiği ülkemizde, bilindiği gibi, önemli tüm kararlar MGK'da alınıyor. Eskiden "tavsiye hükümleri" denilerek siyasal gücü gücü tutulmaya çalışan kararlar, artık açıkça alınıyor. Nitekim, 5 Ocak toplantısında, parlamento veya hükümet tavsiye edilmek şöyle dursun, bir gün sonra hayata geçirilecek biçimde önemli kararların alındığı ortaya çıktı.

Kararlar Kamuyuondan Gizlenmeye Çalışıldı

MGKK toplantısı bittiğinde, Başbakan Ciller ısrarlı sorular karşısında cevap veremeden kaçtı. Ayrıca diğer katılanların da bilgi vermesinin önünü kesmek için "toplantı hakkında benim dışında kimse'nin bilgi vermesi yetkisi yoktur. Ele alınan konularla ilgili olarak basın toplantısı düzenleyeceğim" dedi. Ancak ertesi günü yaptığı basın toplantısında, ekonomik durumla ilgili açıklamalar dışında bir şey söylemedi. Yine de kunda katılanların basına verdiği demeçlerden, toplantıda devrimci ve yurtsever basının susturulmasına yönelik tedbirler ile devletin kendi yayın kurumlarını daha etkili hale getirmek, psikolojik propaganda ağırlık verilmesi gibi konuların ele alındığı öğrenildi.

Önümüzdeki süreçte, alınan kararlar çerçevesinde yasal düzenlemeler yapıp yapılmayacağı belli değil. Devletin kendi yasalarına uymayı çok fazla önemsemediği ve sık sık kontroldenli yöntemlerine başvurduğu göz önüne alınırsa, yeni yasal düzenlemelere fazla ihtiyaçlarının olmadığı söylenebilir. Nitekim yasal gerekçeyle ihtiyaçlarının olmadığı ilk uygulamalarında görüldü.

İk Uygulama Özgür Ülkeye: Matbaada Toplatma

MGKK toplantısından bir gün sonra Özgür Ülke'nin bastığı matbaaya gelen polis ekipleri, gazetenin dağıtım şirketine teslim edilmesini aşamasında, İstanbul DGM Savcılığının toplatma kararı ile gazetelere el koydu. Savcının matbaadan henüz yeni çıkmış gazeteyi alıp, inceleyip bir karar vermesi söz konusu bile olmadığı halde, toplatma kararı peşin hükümle baştan verilmişti.

Gazete yetkililerine toplatma gerekçesi çok daha sonra iletilti.

Özgür Ülkeye Keyfi Toplatma Uygulaması Sürüyor

Özgür Ülke gazetesinin 12 Ocak tarihli 256. sayısına yine İstanbul DGM savcılığı tarafından dağıtım şirketinde el konuldu. Önceden hazırlandığı anlaşılan toplatma kararının, boşluklarını doldurmak suretiyle, baskının bitiminden hemen sonra yapılan toplatma uygulaması, MGK'nın emriyle başlatılan keyfi engellemelerin süresi anlamına geliyor.

Bu yasadışı-keyfi uygulamaya çeşitli demokratik demek ve kuruluşlardan yoğun tepkiler yükselirken, burjuva basın organlarının ve Gazeteciler Cemiyeti'nin suskun kalması ibretle izleniyor. Burjuva basın kuruluşlarının, "basın özgürlüğü" ifini bile ağızlarına almaya hakları kalmayan birer MGK memuru oldukları da böylece tekrar teyit edildi.

Böylesi bir keyfiyetli, yasaların savcılara ya da polise verdiği yetkilere sığdırmak elbette mümkün değildi. Bir savcının, bir gazete hakkında, suç unsuruna mülakatla rastlanılacağından önceden tahmin ederek toplatma kararı verebilmesi gibi uygulamanın yasal gerekçesi olamazdı.

Aynı uygulama haftalık Gerçek dergisine de yapıldı. Gerçek dergisi de dağıtım şirketinde, önceden alınan savcılık kararıyla toplatıldı. Böylece yurtsever ve devrimci basına yönelik "bertaraf etme" kararı hızla biçimde devreye sokulmaya başladı.

Devrimci ve Yurtsever Basına Baskılar Yeni Değil

Gerçekleri, halkın direnme azmini ve mücadeleyi anlatan yayımlar, oligarşinin yaratmak istediği suskunluk ortamını bozan birer haykırış olarak oligarşiyi her zaman rahatsız etti. Gerçekten de elinde yüz binlerce satan burjuva basın organları ve TV gibi çok etkili yayın kurumları olmasına rağmen, oligarşi, sınırlı olanaklarla ve ağır baskı koşullarında çıkan dev-

"Asker mektup beklemesin"

Milli Savunma Bakanı Mehmet Gülhan, askerde olanların ailelerine seslenerek "Askerin gözü mektup yolunda kalmasın, askeri mektupsuz bırakmayın" dedi.

Ayrıca Savunma Bakanlığı, çocukları askerde olan ailelere "özel damgalı" mektuplar göndererek "çocuğunuzu mektupsuz bırakmayın, onlara sık sık mektup yazın" önerilerinde bulundu.

Bu uygulama, aslında Türk Silahlı Kuvvetlerinin içinde bulunduğu acı de güçler önüne semekte. Türkiye gazetesi gibi düzenli çıkışı gazeteler "Güneşdoğu Destanı" dizisiyle izin raporlarını reddeden kahraman askerlerden, askere gide oyna giden erlerden söz ederken, TSK da eğlence geceleri düzenlemek de dahil, askeri orduda tutmanın yollarını arıyor. Ama nafile, her yıl çürük raporu almak için milyonlarca lira rüyet verenlerin, askerden firar edenlerin, kendim bilecek sakatlayıcıları sayısı daha da artıyor.

"Komutanlık askerin istihkakını satıyor"

Şimşakta askerlik yapan bir er, izne geldiği İzmir'de, askerlik yaptığı yerde basına gelenleri gazetemize anlattı. İsmi veremeden çekinen er şunları söyledi: "Operasyonlara gidenler özel üniforma gişediği mayınlardan habersiz oluyor. Geçenlerde bir arkadaşımız mayına bastı ve ayağı koptu. Bu olaydan sonra uykularımız kaçtı. Ne yatacak doğru dürtür bir yer var, ne de insanca davranan kimse. Komutanlar rahatına düşkün, ama sıra askerlere gelince en ufak bir dillerine bile yasak. Aylar süren operasyonlar sonucu psikolojik olarak yıpranan askerler istihkakı alabilmek için, bizen de bunalmak gerek kendini vuruyor. Askerin morali sıfır. Vurulmuş askerlerin sayısını bize bile tam vermiyorlar. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, rütbeliler, askere verilen parayı cebine atıyor.



Ferman MGK'dan, uygulama DGM'den... Halkın da bunu yapana kadar bir cevabı olacaktır...

rimci ve yurtsever basını hazmedemedi. Yasadığı ağır kriz ve korkuyu hazzımsızlığın nedeni.

12 Eylül cuntasının baskı yasalarını vetersiz görüp, ilk ilaveyi 1990 yılının Nisan ayında yapmışlardı, 10 Nisan'da MGK'nın "tavsiyesi" ile Özal hükümeti 413 sayılı kanun hükmünde kararnamele, basın üzerinde yeni baskı yasaları getirdi. Kamuyunda Sansür ve Sürgün (SS) karamamesi olarak ünlenen bu yasalara göre, "güvenlik güçlerini engelleyen yayınları toplatma ve bunları basan matbaaların Olağanüstü Hal Bölgesi dışında bile olsa kapatılabilmesi" yetkisi Olağanüstü Hal valisine tanınıyordu. Yani mahkemelerin yetkisi valiyeye verildiği gibi, matbaalar da ceza kapsamına alınıyordu. Bu yasa bir süre sonra alınıyordu.

Ancak, kasın üzerindeki para ve hapis cezaları daha da ağırlaştırılarak uygulamaya devam edildi.

Milyarlarca liralık para ve yüzlerce yıllık hapis cezalarının yetmediği yerde, oligarşi, kontroldenli eylemleri ile saldırı. Gazete ve dergi çalışanları işkencelerden geçirildi, kurşunlandı. Ve son olarak bombalandı. Şimdi ise, alınan kararla, matbaadan toplayarak, okuyucuya ulaşma-

sını engellemeyi deniyorlar.

Psikolojik Propaganda Hazırlığı

Oligarşi mücadeleden ve halktan yana taraf olan basının sesini kesmeye çalışırken, kendi basın-yayın araçlarıyla yaptığı propagandayı da etkili hale getirmeyi planlıyor. Özellikle psikolojik propaganda konusunun ele alındığı toplantıda, TRT ile Anadolu Ajansı'nın genel müdürlerinin de katılmış olması, düşüncüleri tedbirler konusunda belli ipuçları veriyor. Bunlar arasında Kürdistan'da GAP kanalı ile devlet yanlısı Kürtçe yayın yapmak da var. Bu konuda hiçbir anayasal engel olmadığı belirtiliyor.

Oligarşinin en üst yönetici organları her toplantılarda değişmez gündem olarak, öncelikle halka karşı baskı tedbirlerini görüşüyorlar. Bu bile onların içinde bulundukları "yönetim sorunu" ve "devrim korkusunu" yeterince ortaya koyuyor. Her türlü baskıya rağmen mücadelenin gelişmesi ve ayakların altındaki toprağın kayması korkularını büyütüyor. Devrimciler ise halktan aldıkları destekle, 1990'da olduğu gibi, bugün de, yeni baskı yasalarını parçalayıp geçmenin hazırlığını yapmak kalıyor.

Askerin istihkakına göz dikenlerden ne beklerin ki... Ayrıca sıradan köylüler, çocuk çocuklar öldürülüyor. Hedef gözetmeksin köyler bombalanıyor. İnsan böyle şeylere tepki duyuyor ama..."

"Ama yapacak bir şey yok" diyeniyor izne gelen asker, çünkü yapılacak bir şeyler mutlaka var.

Öğretmene atama aldatmacası

Halen 40 binin üzerinde öğretmen açığı bulunan Milli Eğitim Bakanlığı, bu açığı kapatmak için bir atama genelgesi yayınladı. Milli Eğitim Bakanı Nevzat Ayaz imzasını taşıyan "atama genelgesi" tüm il ve ilçe Milli Eğitim Müdürlüklerine gönderilmiş durumda. Konuyla ilgili olarak bir açıklamaya yanan Nevzat Ayaz "öğretmen istediği vilayete atanacak" dedi.

"Atamalarla ilgili olarak görüştüğümüz öğretmenler ise aynı fikirde değil. Eğitim-Sen'e üye bir öğretmen "öğretmen istediği ile atanacak" sözünün bir aldatmaca olduğunu, çünkü Marmara ve Ege bölgesinin tamamen "atamaya kapalı iller" kapsamına alındığını belirtti.

Var olan öğretmen açığının Kürdistan'da her geçen gün şiddetlenen savaşın dolaylı meydanı geldiğini belirten bir başka Eğitim-Sen'li öğretmen ise, "Bırakalım sosyal hakları, geçim derdim, maş zammım, orada en büyük sorunumuz can güvenliği ve devlet politikalarına alet olmamak.

Bu sorunlar yitirmiyormuş gibi, başımızda bir de 'yeni müfettişler' var. Korucu ve özel tim çocuklarımız davranışlarımızı gözleyerek 'sakıncalı' olup olmadığımızı, sovenist propaganda yapıp yapmadığımızı ilişkin değerlendirmeye yapmaları, Kürdistan'ı bizim için görev yapılmaz bir yer haline getiriyor. Ayrıca Kürdistan'dan gelen meslektaşlarımız da kendilerini müberrak dayandıkları, köylere gelen gerillalar ıhtar etmelerinin istendiğini anlatıyorlar." dedi.

Faşizmin tribünlerden gelen uğultusu

Yıllardır iktidarlar halkı pasifleştirmek onun iktidara olan tepkisini farklı kanallara aktırmak için pek çok araçla birlikte futbolu kullanmakta... Ancak bugün futbolun başka bir işlevi daha var. Faşizm futbolu, sovenizmi kıskırtıcı bir araç olarak kullanmaya çalışıyor.

Yüz binlerce insanın bir araya toplan-
dığı stadyumlar yıllardan beri fa-
şist propagandistlerin dikkatini çekti.
Hitler'den Franco'lara, Salazar'lara kadar
tüm faşist iktidarlar, Sporu ve
stadyumlardaki spor coşkusuunu kendi
propagandalarına alet edebilmek için
özel yöntemler geliştirdiler. Hitler'in dü-
zenlediği olimpiyatlardan yaptığı "gökem-
li" govlar, Franco'nun yüzbinlik futbol
stadyumları bugün spor tarihinin değil,
faşist propaganda tarihinin olguları ola-
rak hatırlanıyor. Ülkemizde de Özel Harp
Dairesi, yıllardan beri stadyumlara koşan
yüzbinlerce insanı propaganda amaçları
için kullanarak düzene kanalizet etme
yöntemleri üzerine her vuruşta deniyor.

Aslında futbol 12 Eylül cuntasından
sonra daha çok halk politikadan uzak-
laştırmanın elverişli yollarından biri ola-
rak ele alınmıştır.

Bu politikanın devamı olan çeşitli
hükümetler de spora olan "ilgilerini" her
fırsatta dile getirdiler. Eski İşleri Bakanı
Mehmet Gazioglu'nun bu konuda söyle-
dikleri çok çarpıcı. "*Spor müsabakaları*

*insanları meşgul eder. Başka bir yöne
sevkedir, ortamı değiştirir. Bizim gey-
miz, gençlerin güzel şeylerle (!) meşgul
olmasını sağlamaktır.*"

Geçim dendi, hayat pahalılığı, baskı-
lar, işkenceler, katliamlar vb. pek çok
sorun var ülkemizde. Ve tüm bu sorunlar
futbol taraftarlarının medya tarafından bi-
linçliçe işgilenen heyecanı altında göder-
den gözdenmiye çalışmakta. Futbol üze-
rine yaratılan suni gündemlerle halkın
kendi sorunları üzerine düşünmesi, çö-
züm yolları için kafa yorması engellen-
mektedir.

Ancak bugün futbolun öne çıkan bir
başka işlevi daha var: Futbol stadyumları
şovenizmi kıskırtmak, faşist propaganda
yapmak için kullanılıyor ve pek çok stad-
yumda maçların başlamasından önce İstik-
lal Marşı okuma, faşist ikenlik sloganlar
atma, "saygı durumu"nda bulunmak
gibi uygulamalar hemen her zaman rasla-
nılan olaylar haline geldi.

Yine her maçta artık yerleri sabit olan
psikopat ya da militan görünümlü bir
grup genç sahada oynayan takımların
tezahüratlarını yapmak için girtliğini
parçalıyor. TV kameralarına köpek işa-
retli yapan faşistlerin ekranlardan görün-
mesi ise neredeyse kanksanır hale geldi.

Atılan "En büyük Türkiye", "Milliyetçi
Türkiye" ve benzeri şoven sloganların
üçüncü lık maçlarında dahi atılması
başlanması, takım bayraklarının değil
üzerinde MHP'nin amblemi olan bez par-
çalarının taşınması, takımların değil,
MHP'nin tezahüratının yapılması... Tüm
bunlar tribünlerde bilinçliçe yapılan bir
çabanın göstergeleri.

Tribünlerin bu görüntüsünü alıyayan
ise her zamanki gibi medya. Aynı za-
manda faşist propagandanın aleti olan
medya bu görüntülerden hiç bahsetmi-

yor. Her fırsatta "spora siyaset karıştır-
mayalım" diyen burjuva basın besleme-
leri suskun.

Evet, futbolun faşist propagandaya
alet edilmesi dediğimizde önmüze çı-
kan manzara kısaca bu. Bu görüntülerin
üstü biraz kazındığında ise altından Ükü
Ocakları ya da MHP şefleri ve türlü ah-
laksızlıklara, gasp, soygun, rüşvet, teca-
vüz gibi pis işlerle adları anılan faşist tip-
ler çıkıyor. Liste kulüp başkanları ve dev-
letin çeşitli idari organlarıyla uzayıp gidi-
yor. Öyle ki, bu ülkenin adına "bakanlık"
denilen kurumlardan iz sürülmeğe baş-
landığında izlerin bittiği yer futbol saha-
larının tribünlerinde faşist sembollerle do-
nanmış bir "sefte veya tersi, herhangi
bir faşist amigodan yola çıktığında izler
bir bakanlıkta bilebilmektedir...

Örneğin; Fenerbahçe yönetiminin
MHP'li Güven Sazak'ın elinde olduğu
dönemde, Fenerbahçe Kulübü'nün tüm
olansakları sivil faşistlere sunulmuş ve sı-
nırsızca kullanılmıştı. Güven Sazak dev-
lette birçok ilişkisi olan bir semayedardır
aynı zamanda.

Oligarşi Kürdistan'daki
çözumsuzlüğüne de futbola
asmayla çalışıyor

Futbol maçlarının faşist propaga-
nın aracı haline getirilmesi Kürdistan için
de söz konusu. Aclar, yokluklar, baskı-
lar, işkencelerle hergün burun buruna
kalan, bunları yaşayan bir halk var Kür-
distan'da. Bu nedenle futbol "teşvik" edi-
liyor. Amaç, halka derlinleri unutturmak.
Devlet bu yüzden Kürdistan'daki i kulüp-
lerinin tesol taleplerinden bedel alınma-
ması, kulüplerin borçlarının ertelenmesi
gibi yöntemlere de başvuruyor.

Bununla da yetinmeyen devlet, bizzat
bölgedeki kontroretila şeflerini kimi ta-
kımların başına getirmektedir. Vanspor'un

başında Vali Yardımcısı Haydar Kartal'ın
bulunması, yine bir Vali Yardımcısı Ziya
Coskun'un Urfaspor başkanlığını yap-
ması tescüllü değildir. Keza bölge valisi
Ünal Erkan'ın Diyarbakır'ı birinci lige çı-
karmak için gösterdiği yoğun gaba Diyar-
bakırspor'u veya futbolu desteklediğin-
den, sevdiğinden değildir. Bu kontroretila
şeflerinin, kaygısını 30 Ağustos 1994 ta-
rihli Hürriyet'teki "Van rüzgarı" başlıklı
yazı gösteriyor. Yazıda harfleren şöyle
denmektedir. "Vanspor kümede kalmalı.
Ne yapmalı, etmeli mutlaka kalmalı. Ba-
kın haa bir kazaya uğrayıp ikinci lige
düşmemeli."

Devletin Kürdistan'da futbola verdiği
bu "önem" ne anlama geldiği Vanspor
veya Diyarbakırspor maçlarında ortaya
çıkmaktadır. Faşist gösteriye dönüşen
Vanspor maçlarında, amigoların örgüt-
lendiği sivil faşist gruplar topki İstanbul'da
olduğu gibi, üzerinde MHP amblemi ol-
duğu bez parçalarıyla rıko sloganlarla
faşist propaganda yapmaktadırlar. Ben-
zer görüntüler Diyarbakırspor maçları
da geçerlidir.

**Şovenist propaganda faşizme karşı
mücadeleyle alt edilecektir**

Futbol maçlarında yaşanan tüm bu
teptirler ve bu tertipleri besleyen tüm
olaylar sadece MHP'nin basit bir propa-
ganda kampanyası olarak görülmez.
Bu gelişmeler, MHP'yi de kullanan
MGK'nın (Milli Güvenlik Kurulu) ve Özel
Harp Dairesi'nin bilinç kapsamlı caba-
larının sonucudur. Kontroretiların bu
şovenist politikalarına, sporu karlı
emellerine alet etmelerine karşı duyarlı
olmak, çevremizdeki insanları bu
konularda bilgilendirmek ve şovenist
politikaları boşa çıkartıcı taktikler
geliştirmek güncel görevlerimiz ara-
sındadır.

Korucular tel tel dökülüyor

*"Madem ki devlet size maaş veriyor, o halde operas-
yonlara katılacaksınız. Hem de en önde."* deniyor birçok
yerde koruculara. Canı tatlı özel tim elemanları ve subay-
lar, korucular operasyonlarda en tehlikeli operasyonların
ön safında koşuyorlar.

Sonunda birçok korucu bu dayatmalardan bezmiş halde,
halkına karşı kullandığı, alpakça oyuna geldiğini
anlıyor ve maasından da vazgeçerek koruculuğu bırakmak
istiyor.

Köylünün, evlinin yakılması tehdidi karşısında, artan
baskılara dayanamadığı için koruculuğu kabul eden bazı
köylüler, yine tehdit ve baskılar nedeni ile koruculuğa dev-
am ediyorlar.

Korkusunu yenemeyenler, devletin sürüklediği ihanet
bataklığında, devletin suçlarına ortak olmayı sürdürüyor-
lar. Aralarında devletin verdiği maaş nedeni ile ve söyle-
diklerine kanarak bulunanlar da yok değil. Ama büyük ço-
ğunluk mecbur bıraktığı ve baskılara dayanamadığı için
koruculuğa devam ediyor.

İhanetin bedelini ödemek ise onların dramı...

Diyarbakır'ın Kulp ilçesine bağlı korucu köyü Hamza-
lı'ya 1 Ocakta yapılan genlla baskında 19 kişi öldü, 6 kişi
de yaralandı. Hamzalı köyü korucularından Halit
Can'ın, Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan röportajında
söyledikleri, yaşadıkları dramın küçük bir parçası: "*Ölme-
k istemediğimiz halde Silvrice Karakol Komutanı bizi zorla
korucu yaptı.*" (...) "*Hani devlet bizi koruyacaktı?!*" "*Bize*

*bunlar Ermeni diyorsunuz. Hani bunun neresi Ermeni. Bu
sünnetli Ermeniye sünnetsiz olması gerekir.*" (...)

Uzayıp giden bu sözler, kullanılmışlığı, aldatılmışlığı
kızgınlığını yansıtırken, İl Jandama Alay Komutanı Eşref
Halipoğlu'na da "*devleti yalancı mı yapacaksınız?*" söze-
riyle küplere bindiriyor.

Haksız savaş batağında, her geçen gün daha fazla as-
ker, özel tim ve daha fazla silahlı yapılar ayakta kalmaya
çalışan devletin koruculuk sistemi tel tel dökülüyor.

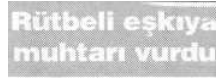
Devlet, yalanları ve vaadleri de kandırmaya çalışarak
ve maaş bağlayarak koruculaştırmadığı köylülere *gö-
nüllü olmazsa zorla olur*" diyerek baskı uygulama ve bu
şekilde koruculuk sistemini ayakta tutma cabalarını sürdü-
rüyor.

Bunun en son örneği Mardin'in Savur ilçesine bağlı
Avına beldesinde korucu olmayı kabul etmeyen 60 kişiye
26 Aralık'ta karakol bahçesinde işkence yapılması. Diğer-
lerine gözdağı vermek amacıyla açığa yapılan işkenceyi
gören halk galeyana gelp karakola yürüyor.

Devlet zorla korucu yaptığı köylülere de güvenmiyor

Buna ilişkin bir örnekte, yine Mardin'in Derik ilçesinde
yaşandı. 16 Aralıkta 15 korucu köy ve mezasına baskın
yapan devlet güçleri 150'ye yakın korucuyu gözaltına al-
dılar. Daha sonra serbest bırakılan korucular işkence
görüldüklerini belirtirken "*Devlette oyun oynadınız, buradan
bir kısmınız cesedi çıkacak.*" denildiğini söylediler. Nitekim
gözaltına alınanlardan üçünün cesedi "çatışmada öldü"
denilerek ailelerine teslim edildi.

Olgarşının bu uygulamaları, çirpındıkça batıyor olma-
nın öyküsüdür. Sonuçta halk düzenlenir dökülür" kanda
boğulmaktan kurtulamayacaklar. Koruculuğu bırakmaya-
rak, oligarşinin suçlarına ortak olmaya devam eden koru-
cular ise, isterse zorla yapıyor olsunar, kendi halkına ihan-
et etme bataklığını terk etmedikçe, oligarşi ile aynı he-
sabi vermeye hazır olmalılar.



Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Şexir
köyü muhtarı Cemil Bingöl, Nevzat isimli
binbaşının komutasındaki askerler ta-
rafından evinden alınıldktan 20 dakika
sonra kurşuna dizildi.

Koruculuğu kabul etmedikleri için
Binbaşı Nevzat tarafından sık sık tehdit
edilen Şexir köyü muhtarının evine 5
Ocak gecesi, askerler tarafından baskın
yapıldı. "Muhtarla konuşacağız" diyerek
Cemil Bingöl'ü yanlarına alan Binbaşı
Nevzat, ayrıca köylülere "*Sizler beni iyi
tanınıyorsunuz. Beni Lice'den çok iyi tanır.
Lice'yi ne hale soktığımı görün. Buraları
da cehenneme çevireceğim. Benim
kurumna karşı çıkmak neymiş biraz sonra
görürsünüz.*" dedi.

Askerlerin köyden ayrılmalarından 20
dakika sonra silah sesleri duyuldu. Sabah
olunca da köyün 200 metre dışında
muhtarın cesedi bulundu.

Açıkça tehditler savuran ve daha sonra
da muhtarın kurşuna dizilen binbaşı
hakkında hiçbir soruşturma yapılmadı.
Çünkü ilçe cumhuriyet savcısı, muhtar
gerillaların vurduğuna dair bir tutanak
tutup olayı kapattı.

Devlet güçleri artık, istedikleri kişiyi
alıp vuracak kadar eşkiyalığı ilerlettiler.

yorum "BİRAKUJİ"

"Bırakujı Kürteçde kardeşin kardeşı vuması, kardeş katli anılmama geliyor. Kökü Kürt halkının geçmişine uzanan, ulusal mücadeleden önceklerine boka atılan bir olgu bırakujı.

Bağımsızlığına, ulusal haklarına kavuşanının en önemli nedenlerinden biri olarak görülüyor bu "kardeş kavgası". Bu nedenle lanetleniyor.

"Kardeş katli'nın lanetlenmesi gereken bir şey olduğu ortada... Ancak Kürt tarihi boyunca ve bugün yaşanan çelişki ve çatışmalar, bunları seçip olduğu acılı sonuçları sadece "Bıra-kuji" ile açıklamak yeterli mi?"

"Bırakujı denilen olgunun çokça örnekleri veriliyor Kürt tarihinden...

Örneğin, Cizre Beyi Bediham, 1840'ta Osmanlılara karşı ayaklandığında, kendisini yeniliğe götürten ilk darbeyi veğini Yezdanşer'den yiyor. Yezdanşer, vaatlere kanarak Bediham'a karşı Osmanlı saflarına geçiyor. Kazanan Osmanlı oluyor.

1925'te Seydi Sait, Bingöl'ün Genç ilçesinden başlayıp Diyarbakır'da doğru yayılan ayaklanmayı başlattığında, Dersim, Erzincan ve Varto'daki Alevi asiretlerle Ağrı bölgesindeki asiretlerin desteğini alıyorlar. Hatta bu asiret liderlerinden bir kısmı devletin yanında yer alıyorlar. 1937'de Dersim'de Seyit Rıza ve Alişer, TC ordusuyla karşı dirençe güçlenirken bu kez diğer asiretler aynı tarafa alıyorlar. Dersim tek başına kalırken, çok fazla olması da bazı asiretlerin devletin saflarında yer aldığı görülüyor.

Bu dağınıklık, iç çatıştığın, birik olamamanın nedeni elbette çok açık. Kürt toplumunun asiret temelinde birbirinden kopuk feodal yapısı.

Bırakujı, feodal yapının bir sonucu olarak ortaya çıkıyor.

İstislik günümüzde değin devam eden bir sorun. Feodal parçalanmışlık, yine, Kürt halkını esaret altında tutmak isteyenlere kullanılıyor.

Güney Kürdistan'da Barzani ile Talabani'ye bağlı peşmergeçler arasında yaşanan çatışma bunun son örneği.

1961'den beri dönem dönem yaşanan bu çatışmalar, bazen "umut verici" atışkılarla sona erdi. 1983'te her iki taraf da çatışmanın anlamsızlığını artık bilince çıkarmışcasına, atışkes ilan ederken, "Bırakujı'ye karşı ortak bildiri kaleme aldılar. Ancak "kardeş kavgası" demilerle olumsuzlanan, mahkum edilen çatışma geleceği yine de sona ermedi. Bu bildirinin ilanımdan çok geçtiği bilgin sona, çatışmalar hem de sudan sebeplerle yeniden başladı.

Bugün Çekic Güc'ün semsiyesi altında federe bir devletçik Kürdular. Ama yine de çatışıyorlar. 16 Aralıkta bozulan ateşkesten sonraki çatışmalarda yine yüzlerce peşmerge öldü. Kazanan ne YNK ne KDP, emperyalizm!

Türkiye oligarşisi ise aynı olgunu, varlığını koruyan asiret yapılarını dayanarak, ulusal hareket karşısında koruculuğu güçlendirmek için kullandı, kullanıyor. "Kardeşin kardeşe kurşun sıkması" diyerek olayları olumsuzlamak bu çatışmaları sona erdirmek için yeterli olmuyor ne yazık ki.

Emperyalizmin müdahaleleri ve çelişkileri daha da karmaşık hale getirdiği bir ortama, sorunu sadece feodal parçalanmışlıkla açıklamak artık mümkün değil ve yeterli deş. "Kardeş kavgası" durumu açıklamadığı gibi, sınıfsal çelişkileri de örtmeye yarıyor.

Kardeş kim? Yaşanan çatışmalar kardeş kavgası mı? Bu sorulara yanıtını yeniden düşünmek ve yanıtlamak gerekiyor.

Hiçbir ulus "sınıfsız ve imitizasya kaynaşmış bir kitle" olmadığuna göre, her ulusun sınıfsal farklılaşması ve çıkar çatışmaları da olacaktır.

Bir ulusun, sömürücü, asalak sınıfları ve bunların uğaldan, ulusun diğer parçası olan emekçi sınıflar için "kardeş" olabilir mi? Ülkeyi emperyalistlere peşkeş çeken işbirlikçi hainler, o ulusun kardeş parçası sayılabilir mi? Ağa, patron, işbirlikçi, tirafçı ya da korucu olan bir kişi, sadece Kürt olduğu için, Kürt halkının kardeşi olarak kabul edilebilir mi? Edilemez ise bu işbirlikçi hainlere karşı verilen mücadele de "kardeş kavgası" değildir.

O halde Kürt halkının yaşadığı acılara son vermek için önce "kim kardeş kim değil" doğru saptamak gerekiyor. Burjuva milliyetçi bir bakışla, Kürt olan herkesi kardeş görenler, emperyalizme yaslanan ve böylece Kürt emekçilerini sınıfsal çıkartan için satan işbirlikçilere fırsat yaratmaktan başka bir sonuç elde edemezler. Bu ise ulusal baskıyı, ezilenlerin çektiği acıyı ortadan kaldırmaya hepi, bunun zemini güçlendirmeye hizmet eder. Alt edilebilecek bir dışmandan kurtulup daha güçlü bir başkasının kollarına atılmak bir halk için yıkık her kötüdür. Bu kötülüğün acısı "Bırakujı" açısından daha hafif olmayacaktır.

Gerilla karşıtlığından devrim düşmanlığına Reformcululuğun savruluşu

"ödenen bunca bedelin, yitirilen bunca değerini, boşaltılan köy ve kasabaların karşılığında eldeki avuçtağının hiçbirini" deniyor. Dengê Azadî'nin 1-7 Ocak tarihli sayısında.

PSK (Partiya Sosyaliste Kürdistan)'ın 20 yıllık "mücadelesini" değerlendiren Serdar Amede göre, Kürdistan, ulusal özgürlük mücadelesinin sonunda ödenen bunca bedele rağmen daha da geriyeye girmiş durumda.

"Bugün -diyor Serdar Amede- bütün çıplaklığıyla bilince çıkartmadan bir adım bile atılmayacağına korkunç bir realite var. Kürdistan bir bütün olarak, 14-15 yıl öncesine göre daha büyük bir trajik durumda karşı karşıyadır. Bu topraklarda iyiden ve gelişmeden yana birçok güç ve olanak değere edilererek karşı tarafa ilmiş- tir."

Evet, Serdar Amed'e göre durum bu kadar umutsuz. Harcanan olanaklar, çekilen acılar ve karşılaşılan kocaman bir "hiçlik". Böyle görüyor yaşanan "realiteyi".

On yitdir binlerce şehit verilerle yaratılan direnişin doğurduğu siyasal sonuçlar, Kürt ulusal kimliğinin öncelikle Kürt halkının bilincinde geriyeye döngüsü olmayan biçimde yeniden canlanması, in-karçık üzerine kurulu devlet politikasının ayakta duracak bir yanını kalmaması, oligarşinin içine düştüğü ekonomik ve siyasal kriz ve Kürt halkının özgürlük talebinin en somut ifadesi olarak gerilla savaşının ulaştığı düzey, tüm bunlar Azadî yazınının gözünde hiçbir değer ifade etmiyor.

Aslında mevcut durumu çok daha olumsuz bir niteleme ile tasvir edenler yok değil. Örneğin Özgürdüşü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan da "gerilla direnişi bitti, bili-yor" diye davul çalıyor. Tabii propaganda'sını inandırıcı kılmak için daha birçok şey söylüyor.

Yıllardır yurtdışında bulunan, yurtdinde ise yayıncılık yapmanın ötesinde varlığı olmayan bir siyasal çevrenin ne söylediği, ya da çizdiği karamsar tabloların değeri de belli ki. Ü. Erkan'ın sözlerinden daha fazla değildir denebilir. Onlar ki, yıllardır herhangi bir dağda, kasabada, köyde ya da şehirden en küçük bir direniş içinde olmayan, Kürt halkının acılarını paylaşmak adına halkın içinde bile bulunmayanlardır, söylediklerinin ne önemi var diye düşünülebilir.

Evet, fazla bir önemi gerçeklehen de yoktur.

Ancak, silahlı mücadele ve gerillayla karşı olan bir siyasal çevrenin, uzlaşmacı, reformist düşüncelerle nerelere kadar savrulabileceğini tespit etmek açısından bu çevreleri yine de izlemek gerekiyor. Çünkü gerillayla, silahlı mücadeleyle karşı olanlar, "maceracılık" ve "terörizm" edebiyatı yapanlar ülkemizde hiç de az değildir. Küçük burjuvazinin yığın ve yenisim kesiminde taraftar bulan

bu anlayış, silahlı mücadelenin hakkı içinde prestijinin yüksek olduğu bir süreci susarak, düşüncesini kendine saklayarak geçirdi.

Ancak onların bu suskunluğu eski düşüncelerinin değiştiği biçiminde yorumlanmamalı. Eski düşüncelerinin değişmediğine en güzel örnek de Azadî'de yazılanlardır. Silahlı mücadeleye alerjik düzeyde karşı olan bu çevreler, 1984 yılında, ilk gerilla eylemleri başladığında da aynı değerlendirmeyi yapmışlardı: "Gerilla eylemleri yüzünden halkımız daha büyük baskılar görecektir" diyerek, başlatılan altınla karşı çıkışlar, hatta o süreçte Başbakan Özal'ın yeni baskı yasaları çıkarmasına zemin yaratacağı gerekçesiyle silahlı mücadeleyi "devletin oyununa gelme" olarak nitelişmişlerdi.

Şimdi ise Kürt halkının çektiği acıları, ödenen bedelleri olumsuz bir durumun göstergeleri gibi ilan edip, silahlı direnişi mahkum etmeye çalışıyorlar.

Mücadelelerin kazanımlarını yok sayıp, bir kısmı köylünün koruculaştırılmasını "bir halk için düşündüremeyecek büyüklükte bir yekim ve çıkış örneği" olarak nitelleyebiliyorlar.

Nedenleri üzerinde biraz daha durmak gerekiyor.

Azadî yazarı, bu "korkunç realite tüm çıplaklığıyla bilince çıkartmadan" bir adım bile atılmayacağını söylüyor. Yani öncelikle mevcut durumu "hiçlik" olarak gören nitelendirmelerin kabul edilmesini istiyor. Peşinden atılacak adım olarak uzlaşmacı reformizmin Kürt halkı adına arenaya çıkmasına sıra geliyor. Kürt halkının silahlı mücadelesi geliştikçe, bu uzlaşmacı reformistlerin siyasal faaliyet zemini kalmadığı için ve önterini açmak amacıyla önce silahlı mücadeleyi "mahkum edecek" işe başlıyorlar.

Kürt ulusal hareketinin milliyetçi anlayışından ileri gelen eksik ve zaafardan söz etmek ayrı bir konudur. Hatta bu eksik ve zaafaların sonuçta uzlaşmak için emperyalistlerden destek isteme noktasına kadar gelmesinin önemli olduğu açıktır. Ancak bu eksik ve zaafardan ya da onun yol açtığı sonuçlardan söz etmek, verilen mücadelelerin kazanımlarını yok sayma hakkını verir mi?

"İnsan mevcut tabloya bakarak feda edilen on binlerce yaşamın değip değmediğini düşünmeden kendini alamıyor" diyorlar.

Bu sözlerin sahibi, yazısının başına "özgürlüğün eşğinde" kelmelerini yazmış. Kendisi yurtdışında ya da herhangi bir yerde, ama "sürecin dışında" otururken, Kürt halkı özgürlüğün eşğine nasıl girmiş? Bu gelişmede hiçbir katkısı olmayan birilerinin, sonra çıkıp ödenen bedellerin "değip değmediğinden" söz edebilmesi, en hafif ifadeyle utanmazlıktır, siyasi ahıksızlıktır.

Bu ahıksızlar bu kadarda da yetinmiyorlar, kendi uzlaşmacı görüşlerini haklı göstermek için istisnar ettikleri savaş yekminin sorumlusu olarak, oligarşiyi değil gerillayı gösteriyorlar.

"Evet, -diyor Serdar Amede- PSK açısından bu son yıllarda önemli dönüşümleri yakalayamamış olmak kadar, bu kahredici felaketlerin nedenleri içinde olmamak da var."

Şimdiye kadar mücadele içinde olmamak, hiç olmazsa, savaşın yıkıcı sebepleri arasında yer almamış olmalarını sağlamış. Açıkça gerillayla "felaketin nedenleri" arasında görecektir ve gösterecek kadar gerilla düşmanı kesilen bu anlayış, kendisi sürecin dışında kaldığı için neredeyse en doğrusunu yaptığını söyleyecek kadar kendinden geçiyor.

Bu memlekette uzlaşmacılığın da, silahlı mücadele karşıtlığının da her biçimi görüldü. Ama "ben mücadelenin dışında kalmakla hiç olmazsa halka zarar vermedim" diyerek, mücadeleyi kaçınılmaz bir önleşeni herhalde görülmemiş.

Bu kadar siyasi ahlak dışıdır ki bir yaklaşıma şimdi görüyoruz.

Mücadele sürecinin dışında kaldığını kabul eden, bu nedenle "felaketin nedenleri" arasında da olmadığını söyleyerek, korucu çevresinin gerillayla duyduğu ökeyi paylaşıp bu anlayışın bulunduğu yeri doğru tespit etmek gerekir. Sorun sadece "mücadele yönteminde görüş farklılığı" sorunu değildir. Silahlı mücadele karşıtlığı, savaşı ve siyasal süreci yorumlama noktasında da, devime ve halka uzak, devlete yakın bir konumlanışı beraberinde getir-miştir.

Nitekim Azadî çevresinin başını çektiği Yeni Demokratik Devişim Partisi hareketinin açıklanan görüşlerinin, düzeni savunan burjuva liberal bir anlayışı yansıtmaması tesadüf değildir. Piyasa ekonomisinin kurallarına göre işletilmesinden, devletin küçülmesi için özleştirilmesinin savunulmasına kadar, düzen partilerinin görüşlerini paylaşıp bu hareketin Kürt sorunu konusunda ise özel vurgu yaptığı nokta yine "siddet" konusudur. "Kürt sorununu, bir terör sorunu olarak algılamak yanlıştır. Bu sorunun çözümü için siddet kesinlikle dışlanmalıdır" diyen bu çevrelerin hangi tarafın siddetine karşı oldukları da ayrıca önemli bir noktadır. Kürdistan'da binlerce köyün boşaltılmasının, çekilen acıların, ödenen bedellerin nedenleri arasında, devleti değil gerillayı gördüklerine göre, karşı oldukları siddet de esas olarak devletin siddeti değil, gerillanın mücadelesidir.

Bu uzlaşmacılıkta iflah olmaz, yere sermiş, teslim olmuş beyinlere, yaşanan sürecin hiçbir şey anlamamış olması belki de "felaket" olarak nitelenilebilecek tek ol-gu olsa gerek.

insanlık dersi

"Alevilik konusunda cehaletini gizlemeyen Güner Ümit'i kınamak pek önemli değildir. Önemli olan, Güner Ümit'in yetiştirdiği ortamı düzeltmektir. Aleviler sadece 1995 yılında hoşgörülü değil, tarih boyunca her zaman hoşgörülü olmuşturlar. Ama hoşgörünün de bir sınırı vardır."

Alevi-Bektaşî dernekleri tarafından yapılan ortak açıklamada geçen bu sözler, Güner Ümit'in Alevileri yönelik hakaretinin altında yatan olguya parmak bastığı için önemli. Gerçekten de bugün medyada örneklerine bolca rastlanan bir medya maymunu ile uğraşmak, bu noktada tepkileri Güner Ümit'e sınırlamak yerine, Güner Ümit'e bu terbiyesizliği yaptırın olguyu açığa çıkarmak ve mahkum etmek gerekiyor. Çünkü mesele sadece Güner Ümit'in kendini bilmezliği meselesi değil, Alevilere yönelik sistemli aşağılama, hor görme, baskı altına alma şeklinde yüz yüze sürülen ve alttan alta bugün de devam eden zihniyetin mahkum edilmesi meselesidir. Üstelik bu aşağılama sadece Alevilere değil, egemen sınıfların toplumu kontrol altına almak için uydurmuş olduğu resmi ideoloji ile bütünleşmeyen diğer dinsel, ulusal, etnik, kültürel, siyasal tüm topluluklar için de uygulanmaktadır.

Osmanlı'dan bugüne "böl-yönet" üzerine şekillendirdikleri politikalarla ve sürekli olarak çeşitli "iç ve dış düşmanlar" icat ederek bu temelde bin türlü yalan üreterek halkı yönlendirmeye çalışan egemen sınıflar, sonuçta halkın geniş kesimlerinde önemli bir bilinç bulanıklığı yaratmışlardır. Bir yandan Sünni çoğunluğun inançlarını sömüren egemenlerin aynı zamanda iktidarlarına muhalefet eden kesimler, örneğin Alevilere ilişkin olarak uydurdıkları yalanlarla Sünni çoğunluğu Aleviler üzerinde baskı kurmaya yönettikleri biliniyor. Aynı şekilde bu aşağılama-hor görme politikası kınarak etkisizleştirilen diğer dinlerden, etnik topluluklardan Rumlar, Ermeniler, Yahudiler ve Kürtler için de geçerli olmuştur. "Kahpe Yunan", "Rum dö-lü", "Kuyruklu Kürt" türünden deyimleri Türkçeyle yerleştirecek kadar düşmanlık politikaları uygulanmış, Aleviler için de "mum söndü", "ana baci bilmezler" şeklinde kalıplaşmış yalanlar uydurulmuştur. Bugün koskoca bir ulusun adı olan "Ermeni" söz-cüğünün bir küfür olarak kullanılıyor olması, bunu devletin en etkili seçilmiş yapması egemen sınıfların iktidarlarını sürdürmek için aynı aşşılık politikayı sürdürdüklerinin en açık göstergesidir.

Alevi-Bektaşî derneklerinin sözünü ettiği "ortam", gerçek anlamıyla işte bu ortamdır. Ve bu "ortam", egemenlerin halkın bilincinde yaratmış olduğu bu çarpık zihniyet, Güner Ümit adlı medya maymununa karşı gösterilen tepkinin benzer olaylarda, diğer etnik, dinsel, kültürel kesimler için de gösterilmesiyle değiştirilebilecektir. Bu noktada Interstar'ı protesto eden Alevi-Sünni-Ateist tüm insanlarınzın ortaya koyduğu tepki, insanların dinlerine, dillerine, ırklarına göre ayırarak kendilerini üstün, başkalarını küçük görenlere karşı verilmiş bir "insanlık dersi'dir".

Tepkileri "Alevilerin öfkesi" diye sınırlandırılan, olmayan bir "faiklik" için kullanmaya çalışanlar ve daha da ileri gidip üç-beş kişinin elindeki resimleri "Atatürk resimleri taşıyan topluluk" diye yutturmaya kalkışanlar, tepkinin özünü oluşturan bu "insanlık dersi"ni göremeyecek kadar hesaplıdır. Bu ülkede yaşayan milyonlarca inşam dinleri, dilleri, kültürleri farklı olduğu için aşağılamayı gelenekleştirmiş egemen ideolojiler öfkenin hedefi. Çeşitli geri yanları olmakla birlikte, tepkiler bu uydurma mekanizmasna yönelmiştir.

Burjuva medyada halkın yoğun tepkisi üzerine "stüknat" vazazları verip "Güner Ümit'i de yakalım mı?" türünden benzetmeler yapan sarlatanlar önce bugüne kadar defalarca yazdıkları "Ermeni Apo", "Yunan kahpeliği" gibi başlıkları hatırlasınlar. Sivas katliamında önce Aziz Nesin'i suçlayıp, katliamı neredeyse mazur gösteren bu ikiyezülülerin de halkın verdiği bu insanlık dersinden medya maymunları kadar ders alması gerekiyor. Çünkü bunlar sesini duyuramayan, güçlü tepkiler ortaya koymayan diğer halk kesimlerini aşağılamaya devam ediyorlar. Son dönemlerde özellikle gecekondu yoksullarını hedefleyerek yaptıkları yayınlarla başım sokacağı bir çatı için canım dişine takan insanları "hırsız", "mafya" olarak nitelendirenler bu medya teröristleri değil mi? Dozerlere karşı konusunun çatısına çıkıp elinde etmek bıcağıyla çocuğunu öldürmekten söz edecek kadar cersiz durumdaki insanları "huyvan adamı" başlıklarıyla aşağılayıp güya "hümanist" gecinenler bunlar değil mi? Patronlarının arazi yağması için iş takibi yapan, dolarla maaş alanrken emekçilerin üç kuruşluk maaş zamlarına göz diken bu alçaklara da elbet gerekli insanlık dersi verilecektir.

Aşağılık saldırıya öfkeli yanıt

InterStar'da 9 Ocak gecesi yayınlanan "Süper Tumike" adlı programda sunucu Güner Ümit'in Alevilere yönelik ağır hakaretler içeren sözleri büyük tepkiye karşılanarak protesto gösterileriyle kınandı. Programdan hemen sonra binlerce kişi gazete ve televizyonları arayaarak tepkilerini iletkiren, aynı akşam InterStar önünde toplanan yaklaşık bin kişilik topluluk InterStar'ı ve Güner Ümit'i protesto eden sloganlar attı.

"Süper Tumike" programında bir "hostes'e önce "kimden hamle olduğunu" soran (!), kadının aklına "tespi" yaparak verdiği "babamdan" yanıtına "Yoksa Kızılbaş mısın?" şeklinde karşılık veren Güner Ümit, yoğun protesto üzerine gece boyunca üç TV kanalına ayrı ayrı telefon ederek yaptığı "gaf için özür" dileyerek tepkileri yumuşaltmaya çalıştı. Ancak "özür" dierken bile kendi deyişle "gaf yapmaya devam ettiğinin farkında olmadığı görüldü. Yana yakıla Alevilerden özür dierken, "Ben Kızılbaşlı Türkiye'de nesli tükenmiş bilmiş, ortadan kalkmış çok küçük bir grup bilirdim" diyen Güner Ümit'in ve InterStar yöneticilerinin "özürleri onyıllardır benzer şekilde iltiraya uğrayan, baskı gören, horlanan Alevi halkını ve Alevilerle aynı duyguları paylaşan ilerici, devrimci, yurtsever binlerce insanın öfkesini dindir-meye yetmedi.

InterStar önünde toplanan yaklaşık bin kişilik topluluk bu duygularla gece geç saatlere kadar protestolarını sürdürerek, ertesi gün saat 12.00'de daha büyük bir kalabalıkla toplanmak üzere dağıldı. 10 Ocak günü saat 12.00'den itibaren kitellideki



InterStar binası önünde toplanmaya başlayan halk, İstanbul'da dört bir yarıandan gelenlerle giderek kalabalıklaştıkça, InterStar binasının demir parmaklıklarına çeşitli pankartlar asıldı.

"Düşünce Karanlığına Işık Tutanlara Ne Mutlu", "Sana Ağır Geleni Başkasına Tatbik Etme", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" vb. pankart ve dövizleri taşıyan binlerce kişi "Kızılbaşlar Burada Güner Ümit Nerede?" şeklinde slogan atarak protestoyu sürdürdükten, InterStar yöneticileri topluluğun açıklama istemesine rağmen dışarıya çıkmaya yanaşmadılar. Saatler ilerledikçe kalabalık artarken, InterStar binası önündeki jandarma kordonu polis takviyesiyle sıklaştırıldı.

"Sivas'ın Hesabı Sorulacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganlar atılırken, jandarma-polis barikatını aşan iki genç, InterStar bahçesi içerisindeki bayrak direğine tırmanarak InterStar bayrağını topluluğun alkışlarıyla indirerek parçaladılar.

Güner Ümit ve InterStar yöneticilerinin dışardaki

nama açıklama yapmak için dışarı çıkmaması ve topluluğun temsilcilerinin binaya girmesinin asker-polis barikatı tarafından engellenmesi üzerine, bina önündeki topluluk TEM otoyolunu işgal ederek trafığa kapattı. Otoyolu iki yönden kapatan halk protesto gösterisini havasızlığa doğru yitüştürme-ni sürdürerek sürdürdü ve olayız bir şekilde dağıldı. İkitelli, jandarma bölgesi olmasına karşın, polis sefaherinin de beraberlerindeki polis güçleriyle hazır bulundukları gözlenirken, halkın öfkesi karşısında jandarma-polis güçlerinin eyleme müdahale etmevi göze alamadıkları ve her zaman "müdahale" yöntemlerine göre "yumuşak" dav-randıkları dikkat çekti.

Bu gösteriden yaklaşık 45 dakika sonra InterStar önünde ikinci bir gösteri yapıldığı ve InterStar binasının tahrip edildiği öğrenildi. Muhabirlerimizin izleyemediği bu olay sırasında, InterStar binasından havaya ateş edildiği ve yeniden bölgeye gelen jandarma tarafından yaklaşık 20 kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

"Alevi Meclisi"

Alevi-Bektaşî çevreleri arasında bir süredir "ortak çatı" ya da "Alevilerin ortak temsili" noktasında sürdürülen tartışma "Alevi Temsilciler Meclisi'nin kurulması kararıyla sonuçlandı. 25 Aralık 1994 tarihinde Ankara'da yapılan bir toplantı ile kurulması kararlaştırılan "temsilciler meclisi", tüm Alevileri temsil eden "tek makam" olarak ele alınıyor.

Çeşitli siyasi eğilimlere sahip Alevi-Bektaşî demeklerinin, vakit ve yayın organlarının temsilcilerinden oluşan 100 kişirin katıldığı toplantıda, Alevilerin devlete karşı haklarını savunmak, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın çeşitli uygulamalarına, zorunlu din dersi eğitimi, Alevi köylerine zorla cami yapılması gibi Alevi inanç ve kültürüne yönelik baskı ve dayatmalara karşı ortak bir mücadele yürütmek amacıyla tüm Alevileri temsil eden bir "Meclis" oluşturulması için ilk adımı atıldığı açıklanarak, bir yürütme-hazırlık kurulu oluşturuldu.

Toplantıda ayrıca Türkiye çapında yayın yapan bir radyo istasyonu ve TV kanalı kurul-

ması planlanırken, kısa dönemde etkin bir ortak dergi çıkarılması kararlaştırıldı.

Alevilerin bugüne kadar süren çeşitli baskı ve saldırılara karşı hak ve özgürlüklerini savunmaları, bu noktada bir araya gelerek seslerini yükseltmeleri olumlu bir gelişmedir. Ancak bu demokratik örgütlenmelerin "tek makam" adına mezhep temelde bağnazlaşmaya açık bir yapıya döndürülmesi tehlikesine karşı uyarık olunması gerekiyor. "Tüm Aleviler" adına söz söylemek üzere oluşturulacağı açıklanan "Meclis'in "Diyanet İşleri" benzeri bir işlevle donatılmak isteneceği yolundaki kaygıların tamamen yersiz olduğu söylenemez. Alevi çevreleri içerisindeki kimi kesimlerin düzenin yordakıcılığına soyunarak Alevi halkı bu kanlı zalimlere kul yapmaya çalıştığı biliniyor. Hızır Paşaların, Kuyucu Muratların düzenine hizmet edecek bir "makam"ın ne Alevi emekçilerine ne de diğer emekçilere bir faydası olmayacağı açıktır. "Yarın yandığınan gayri her şeyde hep beraber" anlayışı öncelikli bu sömür-zulüm düzenine karşı olmayı gerektiriyor. Alevilik de, insanlık da bu "makam'a uymalıdır.

Ülkemizdeki halk savaşı Birleşik Devri

Sürekli faşizmin egemen olduğu bir ülkede, silahlı temelde yürütülen iktidar savaşını ancak her koşulda ayakta kalabilecek bir yeraltı örgütü göğüsleyebilir. Sadece böyle bir yeraltı örgütünün varlığı da yeterli olmaz. Devrim stratejisinin ve halk savaşının ülkenin özgürleşme koşullarına göre doğru olarak da saptanıp hayata geçirilmesi gerekir.

Kitlelerin savaşta doğrudan aktif ve yoğun olarak katılmadığı, tepkilerini memnuniyetsizlikleri oranında dile getirmedikleri koşullarda halkı harekete geçirmenin yolu, onlara güven vermekten geçer. Güven vermenin yolu ise bir yerde kitleleri devrim safılarına çekecek olan halk savaş stratejisinin genel ve özel tanımlarını kavramaktan geçer. Bildiğimiz gibi, halk savaşı politikleşmiş bir askeri savaştır. Bu ise genel anlamıyla savaşın klasik savaş yöntemleriyle değil, Politikleşmiş Askeri Savaş (PAS) yöntemleriyle verilmesi anlamına gelir. Bu yöntemle şekillenmiş bir savaşta, bütün ekonomik, demokratik vb. faaliyetler, eylemliler, bu politikleşmiş askeri mücadele biçimine tabi olarak gelişir. Bu strateji, vurduğumuz anlamıyla politikleşmiş askeri savaş stratejisi olan halk savaşının bütününe kapsayan bir stratejidir.

Bu tanımlama, elbette genel bir tanımlamadır. Bu yüzden üçüncü bunalım döneminin yeni sömürgecilik ilişkileriyle birlikte şekillenen ülkemizdeki halk savaşını her yönüyle açıklamaz. Çünkü, üçüncü bunalım döneminin emperyalist ilişkileri ve sömür yöntemleri, dünyadaki bütün yeni sömürge ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de ekonomik, siyasal ve sosyal anlamdaki değişikliklerin göz önüne alınmadığı, bir devrim stratejisi fazlasıyla bir anlam ifade etmez.

Halk savaşının baştan sona tüm sürecini açıklamaya yetmeyen bu saptama, yeni sömürgecilik ilişkileriyle birlikte halk savaşının özel bir tanımını yapmayı gerektiriyor. Bu tanımlamada diğer bunalım dönemlerinden farklı olarak, üçüncü bunalım dönemindeki halk savaşı stratejisi öz olarak öncü savaşını gündeme getirmek zorundadır. Ancak bugün ülkemizdeki halk savaşının farklılığı sadece bununla da sınırlı değildir. Bu durumun en önemli Özelliğini belirleyen ekonomik, siyasal ve sosyal sonuçlar, ülkemizdeki halk savaşı stratejisinde başkaca farklılıklar da yaratmıştır. Bu farklılıklardan önemli birisi de, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisinin (PASS) kırlardaki ve kentlerdeki mücadeleyi diyalektik bir bütünlük içerisinde değerlendirmektir. Kır ve kentler arasındaki bu bağ, bizim gibi bütün yeni sömürge ülkelerde savaşın yürütülüş biçimini belirleyen bir ilkedir.

Toparlayacak olursak, aslında bütün halk savaşları Politikleşmiş Askeri Savaş (PAS). Bütün yeni sömürge ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olmasından dolayı bu strateji Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi

Savaş perspektifiyle örgütlenme bizi devrime yaklaştıracak ve zaferi kazanmamızı sağlayacak önemdedir. Devrimci hareketin '90 başlarından itibaren yaşadığı atılım süreci, esas olarak şehir gerillasının pratiği üzerinde şekillenmiş olsa da, atılım sürecimizin başından itibaren kır gerillasının yaratılması görevi temel görevlerden biri olarak kabul edilmiştir. Bu doğrultuda pratik adımlar atılmıştır. Bugün gerillanın ülkemiz dağlarındaki varlığı, kır ve şehir arasındaki bağı işte bu sürecin ve bakış açısının sonucudur.

(PASS) olarak formüle edilmiştir.

Üçüncü bunalım döneminde, bir yeni sömürge olan ülkemiz koşullarının somut tahlillerinden hareket ederek oluşturulan PASS'ı, ikinci bunalım dönemi halk savaşlarından ayrıran özelliklerin başlıcalarını ifade edip, bu yolda bu farklılıklardan kır ve şehir arasındaki diyalektik bütünlüğe, yani Birleşik Devrimci Savaşa değineceğiz. PASS'ı diğer halk savaşlarından ayıran başlıca özellikler şunlardır: "1-Ülkemiz halk savaşı silahlı propaganda-nın temel mücadele biçimi olduğu bir öncü savaşı aşamasından geçecektir. 2-Ülkemizde halk savaşı kır ve şehir diyalektik bütünlüğünü önören Birleşik Devrimci Savaş ilkesine göre sürdürülecektir. 3-Ülkemizde halk savaşının başında kırtanmış bölgeler oluşması mümkün değildir. 4-Ülkemiz halk savaşında temel güçler işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazidir. İşçi sınıfı ve küçük burjuvazinin devrimde oynayacağı rol, ikinci bunalım dönemi halk savaşlarına kıyasla artmıştır. 5-Ülkemiz halk savaşının örgütsel ilkesi, politik askeri liderliğin birliği ilkesidir." (Haklıyız Kazanacağız)

Birleşik Devrimci

Savaş Nedir?

Bugün DHKP-C, önüne koyduğu hedeflere ulaşma perspektifiyle adım adım daha ileri gidiyor. Daha önce "83 değerlendirmesinde de açıkça ortaya konulduğu gibi, temel stratejik öneme sahip alanlarda güç yoğunlaşmasına gidilerek örgütlenmeyi kentlerde ve kırlarda stratejik alanlarda yoğunlaştırmaya özen göstermek zorundaydı. Şehirlerde ve kırlarda bu bakış perspektifiyle yığınak yapılmaya çalışılmıyordu."

Bir yarıyla ricat süresindeki eksikliğe de işaret eden bu tespit, bir yarıyla da Birleşik Devrimci Savaş Esprisine uygun olarak örgütlenmenin zorunluluğuna da dikkat çekiyordu.

Ülkemiz halk savaşının ikinci bunalım dönemindeki ülkelerde verilen halk savaşlarından farklılık gösterdiğini ve bu farklılığın önemli bir tane-sinin de Birleşik Devrimci Savaş ilkesi olduğunu saptamıştık.

Ülkemiz halk savaşının stratejik çizgisindeki bu farklılık öz olarak kır ve şehirlerde gerilla savaşı ile diğer mücadele biçimlerinin birbirinden kopmaz bir bütünlük içinde ele alınması gerektiğidir.

"...Savaş (...) bugünkü aşamada şehirler ağırlıkta olmak kaydıyla, kırlarda ve şehirlerde Birleşik Devrimci Savaş perspektifiyle sürmelidir. 'Düşmana savaş şehirlerde ve kırlarda gelişecek şekilde yetkinleştirilmeli, mücadele bu alanlarda bugünden yarı hedefler tarzda yaygınlaştırılmalıdır. Sadece şehirlere ve kırlara sıkışmış bir hareketin günümüz koşullarında başarı şansı yoktur.'" (Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele, Ocak 1983)

Buradan çıkacak en önemli sonuç, Birleşik Devrimci Savaş anlayışımızın kırların temel alan olmasına rağmen,



günümüz koşullarında kentlerin kazandığı önem doğrultusunda ele alınması gerektiğidir. Bu temel özellik, Çin ve Vietnam gibi ülkelerdeki halk savaşlarıyla, bugün yeni sömürge ülkelerdeki PASS arasındaki farklılıklardan biri olan Birleşik Devrimci Savaş ilkesinin öneminden kaynaklanıyor.

İkinci bunalım döneminin yarı sömürge-yarı feodal ülkelerinin halk savaşlarında temel alan kırlar olurken, şehirlerdeki mücadele esas olarak kırlardaki mücadeleyi destekleyen bir perspektifle ele alınıyordu. Elbette bu durum ikinci bunalım döneminin yarı sömürge-yarı feodal ülkelerindeki, ekonomik, siyasal ve sosyal koşulların emperyalizmin işgal biçiminin bir ürünüydü. Bu ülkelerin ve ikinci bunalım döneminin belirleyici özelliği, büyük

şehirlerdeki ve ulaştırma merkezlerindeki emperyalizmin fiili askeri denetimi ile, kırık alanlarda emperyalizmin fiili olmayan denetimiydi. Öte yandan, bu dönemin yarı sömürge-yarı feodal ülkelerinde feodal ilişkilerin belirleyici olduğu bir sosyo-ekonomik yapı vardı. Köleden pek bir farkı olmayan yoksul köylülerin, kırsal kesimdeki feodal sömürünün sonucu kendiliğinden ayaklanmaları sürekli olarak gündemde olan bir konuydu. Tabii feodal ilişkilerin bu yaygınlığı ve gücü, aynı zamanda kapitalist üretimin neredeyse yok denecek bir düzeyde olduğu anlamına da geliyordu. Tüm bu olgular bir arada düşünüldüğünde, ikinci bunalım döneminin yarı sömürge-yarı feodal ülkelerindeki halk savaşının temel mücadele alanı kırlar olurken, temel sınıf ise köylülerdi.

Emperyalizmin üçüncü bunalım dönemindeki yeni sömürge ülkelerdeki halk savaşlarında ise, durum biraz daha değişiktir. Çünkü üçüncü bunalım döneminin ülkemiz gibi yeni sömürge ülkelerinde, şehirler kadar olmasa da, kırlarda da oligarşinin güçlü bir denetimi vardır. Feodalizmin büyük oranda çözülmesiyle birlikte, egemen sınıflar da bu alandaki baskı güçlerini oluştururken, kırlarda da tüm kurumlarıyla yerleşmişlerdir. Ancak kalıntı halinde varlığını sürdüren feodalizmin alt yapıdaki taşıyıcısında atılan büyük adımlar sonucu, yoğun bir sömürünün varlığı

ğından da söz etmek de mümkün değildir. Kırsal kesimin çoğunluğunu oluşturan köylülüğün yapısının ağırlıklı olarak küçük burjuva niteliğinde olması, kendiliğinden ayaklanmanın şartlarını da ortadan kaldırmıştır.

Yukarıdan aşağı geliştirilen çarpık kapitalist ilişkilerin egemen üretim tarzı olması, kapitalizmin hafif ve orta düzeyde emperyalizme bağlı bir sanayi yaratması sonucu, proletarya çoğalıp gelişmiştir. Çarpık da olsa kapitalist ilişkiler köyden kente göç olgusunu hızlandırırken, kentleşmeyi de artıran bir işlev görmüştür.

"Bizim gibi ülkelerde kapitalist ilişkilerin gelişimi, temel güçler, temel alanlar, savaşın sürdürülüş biçimi vb. konularda kır ve kent arasında ikinci bunalım döneminin yarı sömürge-yarı

Savaş esprisine göre şekillenecektir

feodal ülkelerde göre çeşitli farklılıklar getirmiştir. Kentler ekonomik, sosyal yapıyla, barındırdığı sınıfsal ilişkilerle devrimi mücadelenin gelişiminde geçmişe kıyasla daha önemli bir rol oynamaya başlamıştır. Devrimci hareketin kentlerdeki bu gelişim karşısında duyarsız kalması ve mücadeleyi kırsal alana hapsedmesi düşünülemez. İşte PASS'ın Birleşik Devrimci Savaş esprisini içinde yürütülmesi, ülke koşullarının tahlilinden yola çıkarak, kentlerin bu durumunu değerlendiren bir bakış açısidir." (Haklıyız Kazanacağız)

Bütün bu anlatımlardan çıkacak olan sonuç, elbette kırlarla şehirler arasındaki temel-tali ilişkisi açısından, kırların temel alan olma özelliğini yitirerek, temel alanın şehirler olduğu değildir. Çünkü böylesi bir sonuç, sömürge, yarı sömürge ve yeni sömürge devrim stratejilerini anıyamamak demektir. Kırların değil de şehirlerin temel alınması, ancak kapitalizmin kendi iç dinamiğiyle serpilip geliştiği, emperyalist bir işgalin varlığının söz konusu olmadığı ve bunun sonucunda da, proletaryanın nispeten ve nitelik olarak güçlü bir durumda bulunduğu ülkelerde mümkündür. Bunun klasik ama en önemli örneği, 1917 Ekim'indeki Sovyet devrimidir. Ancak böyle bir ülkede şehirleri temel alan, toplu ayaklanmaları öngören bir devrim stratejisi izlenebilir. Oysa bizim ülkemiz

Şehir ve kır gerillasını yaratan, hayatın her alanında kurumsallaşmalar ve direniş gelenekleri oluşturmak, iç ve dış düşmanların tüm kuşatmasına rağmen bu temel kazanımlarını korumak bugün bize Parti-Cepheyi armağan etmiştir. Bu anlayışımız eninde sonunda gerilla ordusunu da yaratacaktır. Dağlarda ve kentlerde daha profesyonelce savaşış, güçlenip yayılarak gerilla ordusuna varmak zorundayız. Birleşik Devrimci Savaş büyütmemiz, düşmanı her geçen gün biraz daha köşeye sıkıştırırken, zaferi yakınlaştıracaktır.

sosyo-ekonomik yapısı nedeniyle merkezi otortelin denetimi ikinci bunalım döneminin halk savaşlarına göre daha fazla artmıştır. İşte bütün bunlardan dolayıdır ki, ülkemizde devrim hedefini önüne koyan bir hareketin kırların bu dezavantajlı durumunu, şehirlerde ortaya çıkan yeni durumu iyi değerlendirecek geçirmesi, Birleşik Devrimci Savaşın özünü oluşturmaktadır.

Dünyadaki yeni sömürge ülkelerdeki devrimci hareketlerin halk savaşı stratejisinde, şehirlerin kazandığı önemli göz önüne alınması da bunun sonucudur. Bunu göremeyenleri hayat tekzip etmiştir. Maros'un yıkılışı sürecindeki Filipin Komünist Partisi'nin (Yeni Halk Ordusu) kırsal alandaki bütün gelişmişliğine karşın, şehirlere gereken önemi verememesi ve devrimci bir momenti kaçırmışa buna bir örnek tir.



halk savaşının zorunlu olduğu bir yeni sömürgeci. Halk savaşının zorunlu olmasının doğrudan sonucu ise, temel mücadele alanının kırlar olmasıdır. Burada vurguladığımız, yeni sömürge ülkelerdeki halk savaşlarını, sömürge ve yarı sömürgelelerdeki halk savaşlarından ayıran temel özelliklerden biri olan kırların temel alan olması, Birleşik Devrimci Savaş esprisini içinde değerlendirmektedir. Bu da kırların ve şehirlerin diyalektik bütünlüğüdür. Yani kırların temel alan olması, ancak kır-şehir diyalektik bütünlüğü içinde bir anlam ifade edebilir. Bugün ülkemiz gibi yeni sömürgelelerde, kentlerde devrimci mücadelenin değerlendirilmesi gereken yeni gelişmeler ve olanaklar ortaya çıkmıştır. Kırlarda ise, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, ülkenin

Yine, Küba devriminde kırların temel mücadele alanı olması, şehirlerdeki mücadelenin rolünün görülmesini engellemedi. Küba'da şehirlerde gelişen mücadele de, gerilla savaşına etkin destek sağlarken, gerillaların genel taarruzu şehirlerdeki genel grevle bütünleşerek Batista diktatörlüğüne birleşik ve en güçlü darbeyi vurdu.

Tabii burada kırlardan şehirlerin kuşatılması, kırların temel olması gibi tespitler, her ülkenin özgül durumuna göre farklılıklar içerebilir. Esas olarak göz önünde bulundurulması gereken şey, üçüncü bunalım döneminde örneğin Çin'deki gibi kırların başı başına temel olması ve kentlerin tali mücadele alanı ve kırlara destek veren bir alan olarak düşünülmesinin yanlışlığıdır. Kuşkusuz kıyaslandığında, gö-

rece anlamda kırlar emperyalizmin yumuşak kamıdır. Ancak kentleşmenin ve cırpık da olsa kapitalizmin geliştiği ülkelerde, devrimci strateji Birleşik Devrimci Savaş, işçi sınıfı, yoksul köylülük ve küçük burjuvazinin temel güçler olmasıyla yükselir. Mücadele çeşitli iç ve dış gelişmelere, siyasi, ekonomik ve sosyal koşullara göre farklı biçimler gösterebilir.

Bu örneklerden de anlaşılacağı gibi, şehirlerin bizim gibi ülkelerde giderek artan bir öneme sahip olması ve halk savaşının Birleşik Devrimci Savaş perspektifiyle sürdürülmesi, ülkemizdeki mücadelenin oldukça zengin bir meyve vermesi demek olur.

"Su zenginlik öncelikle kendini kentlerde gösterecektir. Kentler düşmana darbeler vuran kitlelerin çeşitli mücadele ve örgütlenme biçimleriyle, iktidara yönelik bir hareketlilik içinde olduğu mücadele alanları haline gelecektir. Çin ve Vietnam halk savaşlarında daha çok lojistik ikmal merkezi ve kırlardaki mücadeleyi destekleyici bir konumla sınırlandırılan kentlerin rolü, günümüzde kendi özgül sorunları etrafındaki mücadele ile kırlardaki mücadelenin tamamlayıcısı olarak önemli bir içerik kazanmıştır." (Haklıyız Kazanacağız)

Birleşik Devrimci Savaşta kır ve şehir arasındaki bağın güzel bir örneği de, atılım yıllarımıza ilişkin Kongre Raporunda yapılan şu tespittir: "Şehir gerillasında vurduğumuz yerdan ses çıkarmamız, stratejik kırsal alanlara gerilla mevzilendirdiğimiz ve kır gerillasını öğrenmeye başladığımız bir süreç olmuştur."

Devrim, Birleşik Devrimci Savaş Stratejisinin Eseri Olacaktır

Bütün bu söylemlerden de anlaşılacağı gibi, sadece kırlara veya sadece şehirlerle sıkışmış bir hareket, geçici birtakım başarılar elde etse de, uzun vadede sınıf ittifaklarını sağlayamadığı gibi, kısır bir döngüye de hapsolması kaçınılmazdır. Kırların emperyalizmin yumuşak karnı olmasından dolayı, temel mücadele alanı olarak değerlendirilmesi esprisini bugün de geçerliliğini koruyan, devrimde sınıfların mevzilenmesini belirleyen bir tespit olma özelliğini koruyor. Bu espri, Birleşik Devrimci Savaş perspektifi ile birlikte, devrimin izlenmesi gereken stratejik çizgiyi tanımlıyor. Bu stratejik çizgi içinde, şehir ve bir gerillaçılığında aldığımız mesafe ve Birleşik Devrimci Savaş perspektifiyle örgütlenme bizi

devrime yaklaştıracak ve zaferi kazanmamızı sağlayacak önemdedir.

Devrimci hareketin '90 başlarından itibaren yaşadığı atılım süreci, esas olarak şehir gerillasının pratiği üzerinde şekillenmiş olsa da, atılım sürecimizin başından itibaren kır gerillasının yaratılması görevi temel görevlerden biri olarak kabul edilmiştir. Bu doğrultuda pratik adımlar atılmıştır. Bugün gerillanın ülkemiz dağlarındaki varlığı, kır ve şehir arasındaki baği işte bu sürecin ve bakış açısının sonucudur.

Yaşanılan tüm bu süreçlerden ve deneyimlerden sonra, açıkta ki, ülkemizde devrim mücadelesini başarıya ulaştırabilmek, her koşulda bu mücadelenin kesintisizliğini sağlayabilmek, ülkemizin şehirlerinde ve kırlarında birlikte var olmayı, şehir ve kır gerillasının birleşik savaşını gerektirir. "Şehir gerillasını Kürdistan kentleri dahil birçok kente yaymalı ve savaşacak hale getirmeli, kır gerillasıyla birlikte şehir-kır gerillasını geliştirip politikleşmiş askeri savaş stratejisini daha etkin hayata geçirmeli ve daha üst örgütlenmeler yaratmalıyız."

Eğer, bugün Birleşik Devrimci Savaşı örgütleşip sürdürürken, Parti-Cepheye layık bir gelişme, yöntem ve taktiklerimizde kendimizi aşma perspektifine de sahip olmalıyız. Önümüze koyduğumuz gerilla ordusu hedefi ancak bu bakış açısıyla mümkün olabilir. Ülkemiz halklarının kurtuluş mücadelesinin bir neleri olarak, kentlerde ya da dağlarda gerilla olmak bugün büyük bedellerle, büyük özverilerle kazanılan bir onur olduysa, bu saydedir.

Şehir ve kır gerillasını yaratan, hayatın her alanında kurumsallaşmalar ve direniş gelenekleri oluşturmak, iç ve dış düşmanların tüm kuşatmasına rağmen bu temel kazanımlarını korumak bugün bize Parti-Cepheyi armağan etmiştir. Bu anlayışımız eninde sonunda gerilla ordusunu da yaratacaktır. Dağlarda ve kentlerde daha profesyonelce savaşış, güçlenip yayılarak gerilla ordusuna varmak zorundayız. Birleşik Devrimci Savaş büyütmemiz, düşmanı her geçen gün biraz daha köşeye sıkıştırırken, zaferi yakınlaştıracaktır.

Bugün Birleşik Devrimci Savaş ikesine bağlı olarak, kırlarda olduğu gibi kentlerde de temel mücadele biçimi silahlı propaganda. Silahlı propaganda temelinde sürdürülen devrimci mücadele, en dar kadro hareketinden en geniş kitle hareketlerine, politik mücadelenin çeşitli biçimlerinden ekonomik, demokratik mücadele biçimlerine kadar varan bir zenginlik içermek zorundadır. Böyle bir zenginlik, devrimci mücadelenin hem kentlerde hem de kırlarda kalıcı örgütlenmeler, mevziler yaratmasını da beraberinde getirecektir.

Gerillayı güçlendirmek, Birleşik Devrimci Savaşı yaygınlaştıranak geliştirmek bugünkü sürecin önümüzde koyduğu temel görevlerdendir. Parti-Cephe ve ordunun hakkını verebilmek, bu görevin ne ölçüde yerine getirilip getirilmediğine bağlıdır.

Memur hareketinin gelişimine iğerden barikat: Sağ anlayış

20 Aralık, memur hareketinde **kuşkusuz** bir dönüm noktası oldu. Bunun, bundan sonraki mücadeleye bir ivme kazandırıp kazandırmayacağı ayrı bir değerlendirme konusu olmakla birlikte, asıl olarak sürekli "tikarına var" gerekçesini eylemsizliğin önüne getirenlere karşı da 20 Aralık iyi bir yanıt olmuştur. **Bir kez daha eylemsizliğe kılıf olarak sunulan "tikarılığın kafalarındaki tikanlık ve hareketi bilinçli olarak sağ çizgiye yansıtırma politikası olduğu açıklik kazanmıştır.**

Memur hareketi dün olduğu gibi bugün, de haklarını kutarma potansiyeli ve gücüne sahiptir. "Sendikalara gelip giden insan sayısı az. Bu nedenle etkili olamıyoruz" denirse, memurlar için Bem-Der ve Eğıl-Der dışında hemen hemen hiçbir demokratik kurum ve örgütünün olmadığı 1990 yılında yerden fıkkırcasına yükselen memur eylemlerine ne de takacağı? Bazı anlayışların halen kabullenmemiş olmasına karşın, 1990 Haziran-Temmuz eylemlerinin önünde tutarlı, kararlı devrimci bir önderlik vardı. İşte memurların hak alma ve siyasal mücadele noktasında her zaman etkili bir mücadeleyle açık olduğunun yanıtı da burada, yani önderlikte aranmalıdır.

1990'da memur hareketine ivme kazandıran devrimci bir önderlikse, son yıllarda kendiliğinden gelişen memur eylemlerinin ön önemli eksikliği de benzer bir önderliğin olmayışıdır. 1990'dan bu yana sağ önderlik veya sağcılık gelişmiş ve mücadeleyi ve sendikal kurumsallaşmayı DYP-SHP hükümetinin vaatlerine göre ayarlayan bir anlayış yaygınlaşmıştır. Üstelik hemen hemen her defasında "uyarı eylemi" denilen eylemlerden sonraki eylemler yine "uyan" olmuş ve mücadeleyi kazanım noktasında yükseltmemenin sübabı bu "uyarılar olmuştur.

Memur mücadelesi ve sendikalaşma genel olarak aşağıdan yukarı gelişmiştir. Bu aşağıdan yukarı gelişim bazı istisnalar dışında, siyasal bilinçle hareket eden önderliği değil doğal önderliği yaratmıştır. Tabii TBKP, TSP gibi düzensiz ve sağcı anlayışlar ıcazeteçi tutumlarıyla açıkça sağda olmayı savunurken, örgütsüzlüğü, kendiliğindenciliği erdem sayan DY, Kurtuluş çizgisi ve onlara yakın gruplar, özellikle çeşitli biçimlerde kendini gösteren sağcılığı memur mücadelesi içinde yeseermeye çalıştılar. Özellikle Eğıl-Sen, Tüm Bel-Sen gibi ilk başlarda kurulan sendikalardeki sağ anlayış, süreç içerisinde yeni kurulan ve KÇSP içine katılan sendikaların da etkisi altına aldı. Ve bu anlayış, memur hareketinde statüculuk, ıcazetçilik, kısırdöngüden çıkamama şeklinde kendini ifade ediyor. İleriyte atılmamasının gerekçesi ise kitleye olan güvensizlikle, "kitle kaldırılmaz" gerekçesiyle anlatılmaya çalışılıyor. 20 Aralık eylemi "kitle hazır değil", "kitle kaldırmaz" laflarının sağcı ve gerici bir gerekçe olduğunun bir ispatı olmuştur.

Dolayısıyla memur hareketinin durumunu "tikarına" edebiyatıyla sen-

dikaya gidip gelen üye sayısıyla ölenler, kendi yetersizliklerinden başka bir şey söylemiş olmuyorlar. Politikalarda, olaylara bakış açısından bir değişiklik olmadıkça, 20 Aralık'a rağmen sendikalara gelip giden insan sayısında da bir değişik olmayacaktır. İster eylem öncesi, isterse eylem sonrası olsun, emekçileri sendikalara, hak alma mücadelesine, siyasal sorunlar noktasında duyarlı bir zemine çekmek bizim elimizde ve bizim politikamızla ilintili bir olaydır. Bunun tersi kendiliğindenciliği, mücadelede bir biçim haline getiren sağ DY anlayışıdır. Bu anlayış ve onların destekçileri memur hareketinin önünde bir barikatır. Devrimci bir politika ve pratik eylem ile hakları koruma derlini yoktur. Gelişen aşamada koltuk sevdaları, kariyer kaygıları ağır basmaktadır. Düzen karşısında sendikaların edindiği yasalık ve yasal işler yapar görüntüsüne gölge düşürme anlayışı da Bakanlar Kurulunda Mecliste çıkacağı söylenen yasalara beklemekle kalmıştır.

Sendikaların kurulması sürecinde gösterilen gaba, belidil ki, bugün, bu hakkın yasal statüsü kavuşturulması, kamu emekçilerinin siyasal mücadeleden gerekli rolü oynaması konusunda gösterilmemiştir. Hükümetin vaatlerinin peşinden yuvarlanılması, eylemlerdeki kısırdöngü bunun bir ürünüdür.

İşçi hareketine nazaran memur hareketi çok yenidir. En azından işçi sen-

dikalarının başına çöreklenmiş olan sarı sendikacılık, memur açısından öğretici bir ders olmalıdır. En önemlisi de, memurların aşağıdan yukarı sendikalaşma süreci, kendiliğindencilik gibi bir dezavantajın yanı sıra, mücadeleyi tabandan daha bilinçli yükseltme gibi bir avantajı sınıf mücadelesine taşımaktadır. Sendikalar bugün genel merkez yapıları dışında şubeler, temsilcilikler gibi geniş bir ağı yayılmıştır. Ancak bugün genel merkezlerdeki sendikacılar, güne göre tabandan daha kopuktur ve bürokratlaşma eğilimi taşımaktadır. Öyle ki, şubelerde, kurullarda alınan kararlar, öneriler bir kenara bırakılarak kendi bildiklerini okumaktadırlar. Yeni geldiğinde keskin laflar edip tabanın geride olduğunu ve kaldırmayacağını söyleyen sağ anlayış, yeri geldiğinde tabanın daha ileri istemleri karşısında bu kez mücadeleyi törpüleyip yavaşlatan bir konumda kalabilmektedir.

Genel politikalarındaki sağcılık, kuşkusuz kendini salt bu şekilde var etmiyor. Pratik her eylemde bu kafa çürüklüğünün cisimleri şu veya bu şekilde görülüyor. Bu bazen bir eylemin, "aman bundan sonra bir aksilik çıkmaz, şimdiye kadar iyi gitti" şeklinde bir bakış açısıyla arkasını getirmeden bitirmek olduğu gibi, bazen de eylemlerde kitlenin siyasal sloganlarından rahatsız olma; bunu kürsüden megafonla atılan bir sloganla bastırma şekline dönüşebiliyor. Hangi pratik davranış

ve anlayış bazında olursa olsun, sağcılık günün koşullarına göre politika üretme, mücadelenin gelişiminden korkma, hakları kutarmak için gerekeni yapmama, hareketi tikama şeklinde bir sonuca dönüştürmektedir.

Evet, olumsuzlukların nedeninde sağcılık önemli bir pay sahibidir. Fakat sağcılığın etkin olmasının sorumlusu sadece sağ kafa yapısıyla düşünmelerin var olması değildir. "Biz siyasal bir bakış açısına sahibiz. Örgütlüydük. Ülkem sorunları karşısında gücümüzü ortaya koyuyoruz" diyerek, sağcılığa karşı gerekli etkin tavıı almayanlar da olumsuzluklarda pay sahibidir. Sendikayı bir araç gibi görenek, kitle çalışmasına gerekli önemi vermemek, pratik işlerde inisiyatifli elde etmek için gaba harcamamak, inisiyatifli sağ anlayışlara bırakmak, bir miting yönetmeyi bile önemsiz gibi görmek de memur mücadelesine sol yaklaşımın bir sonucudur. Sağ anlayış kitlenin önünü ne denli tıkıyorsa, sol bakış açısı da kitlenin önünü açmada o denli yetersiz kalacaktır.

Artık dönem dönem yapılan "tikarılık" vb. tartışmaların kitleyi ve kendini kandırmak olduğu ortaya çıkmıştır. Memur hareketinin önünü sağ bakış açısı tıkamaktadır. Sorunu bu noktada çözmek için, kitlelerin nabzını elinde tutan, kitleye güven duyan, mücadeleyi siyasileştirmekten çekinmeyen, tutarlı, kararlı bir bakış açısıyla yaklaşmak gerekiyor.

Egemen sınıfın öğretmen düşmanlığı

Kamu emekçilerinin grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak taleplerinin siyasal iktidar tarafından genelde engellenmesinin ötesinde, bakanlıklar düzeyinde de ayrıca engeller çıkartılıyor. Askeri işyerlerinde grevsiz sendika kurmak bile Milli Savunma Bakanlığı'na yasaklanırken, Milli Eğitim Bakanlığı da öğretmen grev yasasını getiriyor.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın bu konuda son dönemde hazırladığı Personel Yasa Tasarısı'nda öğretmene sendika kurma ve üye olma hakkı öngörülürken, "greve karar vermek, grev tatbik etmek, ilan etmek ve bu yolda propaganda yapmak" yasaklanıyor. Bu sadece grevin yasaklanmasından öte, grev vb. propagandaların da yasaklanıyor. Bu yasak, yoruma açık bir yasaktır. Bu yolla grev eyleminin dışındaki eylemlerin ıcazıne propagandası da yasaya göre hazırlanacak.

Neden öğretmene sendika, neden grev yasası? Öğretmenin mücadelede, toplum içinde oynadığı veya oynayabileceği rol, öğretmene karşı bu yasak ve baskı egemenler tarafından güdümlene gelmiştir. Bu nedenle devlet öğretmene sadece grevi değil, propagandayı da yasaklıyor. Yine bu şu anlama geliyor: grevin ötesinde her türlü aktif eylem için yapılacak propaganda engellenektir, baskı altında tutulacaktır.

Öğretmenin eylemli olduğu kuşkusuz sa-



dece eğitim emekçilerinin ekonomik kazanımlarının ötesinde, sosyal saygınlığını etkilemekle, değiştirmekle kalmayıp, orta öğrenim gençliği ve halkı da etkileyecektir. Geçmişte öğretmenin toplum içinde hatırı sayılır bir yerinin olması, öğretmenin hareketliliğinin bir ürünüydü. Cuntaların baskı, terör ve yasakları öğretmeni bu açıdan geriletmeyi hedefledi. Bunda da önemli başarı sağlanmış olulur. Baskı ve terörle kendi lehine sağladığı bu durumu egemen sınıflar öğretmenin lehine lehrar dönmelerini istemediğinden, 20 Aralık grevinin öğretmenlere sağladığı moral ve güce karşı harekete geçmiş oldu. Yıllardır öğretmene dernek kurma hakkı da içinde olmak üzere, talep etti-

ği sendikal örgütlenme hakkında karşı kilını kıpırdatmayan iktidar, tehditlerle 20 Aralık'ı engelleyemeyince, sendika kurma hakkını vererek, görünüşte "hak veriyormuş" görüntüsüne giriyor. Oysa yapılan Öğretmenin haklarına ve meşru mücadeleye sağladığı kazanımlara darbe indirmekdir.

Öğretmenin içinde bulunduğu ekonomik ve sosyal bunalım, öğretmeni grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarını vazgeçilemez bir hedef olarak dayatıyor. Ve öğretmenin sorunları egemen sınıfların hiçbir gücünün çözemeyeceği boyuttadır. Eğitim, öğretmenin sorunlarının çözümünde etkili olacak asıl güç eğitim emekçilerinin tartışmasız toplu pazarlık ve grev hakkıdır.

İşsizlik 95'te yine artacak

İşsizlik yıllardır ülkemizin en ciddi sorunlarından biri. Avrupa ülkelerindeki toplam işsiz sayısı 10 milyonken, 60 milyonluk bir nüfusa sahip olan ülkemizde 10 milyonu işsiz sayısı sorunun ciddiyetini ortaya koyan göstergeden biridir. Yani ülkemizde her altı kişiden biri işsizdir, killardır uygulanan IMF patentli ekonomi reçeteleri sistecimnazla, çözümsüzlüklerle karşı karşıya bırakmıştır. Em-yalızme göbekten bağlı çarpık kapitalist yapı bir yandan işsizliği çığ gibi büyütüştür. Son 10-15 yıla baktığımızda ulanan politikaların emek cephesinde yarattığı sonuçları a net görebiliriz.

Topraksız köylüler (kır proleterleri), 1975 yılında tarım nında toplam istihdamın yüzde 75'ini oluşturunken 4'te topraksız köylü istihdam dışı kalmıştır. Bunun en haliyle anlatılır, 30-40 bin ailenin işsizlik ve göçe karşı sya kalmazdır.

Küçük üreticiler, uygulanan taban fiyat politikası yüzünden tefeci tüccarların borç kısıkaçı altında topraklarını sat-zorunda kalmışlardır.

Küçük esnaf ve zanaatkarlar, zam politikalarıyla yoksul-nışlar, banka kredileri ve artan borçlarla birlikte iflas et-lerdir Bugün birçok esnaf ve zanaatkar da aynı tehlikey-aryı karşıyadır. 11 milyonluk genç nüfusumuzun 2 milyonu ücretli bir işte çalışmaktadır.



gün 10 milyonla ifade edilen işsizler ordusuna, iletirmeye birlikte yenileri eklenmek isteniyor.

Çoğunluk işe girme fırsatı dahi bulamamıştır, klasik 6 milyon genç işsiz bırakılmıştır. Öğrenci gençlik in-dan, parasal eğitim ve artan hayat pahalılığının getir-i sorunlar bircöğünüm okulu bırakması anlamına gelmek-ci.

İşçiler ve memurların durumu da farklı değildir. KİT'te-kapattılması ve özelleştirmeye birlikte binlerce emeçli iş-kalmıştır. 1994 yılında otomotiv, inşaat, seramik, ısıtma, re, beyaz eşya ve elektrik-elektronik sektörlerinde çalışan daşık 700 bin işçi atılmıştır. Sadece inşaat sektörün-atılan işçi sayısı 150 binlerle ifade edilmektedir. KİT'terde-6 yıldan beri yürürlükte olan sözleşmeli personel uygu-lası ve sendikassızlaştırma çabaları yeni işten atılmaların niniini hazırlamaktadır.

Zaten büyük bir sorun olan işsizlik 5 Nisan kararlarıyla likte daha da artmıştır. Yüzde 150'lere varan enflasyonla likte gittikçe ağırlaşan yaşam şartları dayanılmaz boyutla-ulaşmıştır. 24 Ocak kararlarından daha da ağır şartlar ge-en 5 Nisan kararları sistemin tıkanıklığının da bir göst-eridir. KİT'lerin kapatılması ve özelleştirme daha fazla in-numuzun işsiz kalması anlamına gelmektedir. İktidar bir ndan halklara kurşun ve bomba yağdırırken, diğer yandan işsizliğe ve açığa mahkum etmektedir. 1994 yılı bütçesi-yüzde 50'lik bir bölümlü askeri harcamalara ayrılrken tımarlar için yüzde 10'luk bir pay ayrılması, iktidarın so-nu cözmetken uzak yaklaşımların somut göstergelerinden idir. Her yıl ortalama 500 bin kişilik iş sahası açılması ge-drken varolan işletmeler kapatılarak, işsizliğin artması rüklenmektedir. "İşsizlere iş sahası açılmasını özelleştirme-karşı olanlar engelleniyor." diyen Çiller, işsizliği emekçilerin rdığı haklar ve örgütlenmeler mücadelesine karşı bir tehdit sürü olarak kullanmaya çalışmaktadır. İktidarın '95 yılında yapacakları da bugüne kadar yaptıklarından farklı olmayacaktır. Çünkü 24 Ocak kararları gibi insan kararları da halkın çıkarlarını değil, Koç'ların, Sancıların çıkarlarını korumak için alınmıştır. Özünde sistem bir sonucu otom işsizliğin bu yılda artması kaçınılmazdır.

Özçegas işçilerinin eylemleri devam ediyor



Özçegas işçileri haklarını almak için açık grevini sürdürüyorlar.

Adana'nın Ceyhan yolu üzerin-de kurulu bulunan Özçegas Öz-köklör işçilerinin Kasım ayında başlattıkları eylemler çeşitli biçim-lerde sürüyor. Bilindiği gibi Özçe-gas patronu, işçileri 10 Kasım'da önce zorunlu izne çıkarmış, bir süre sonra da gizlice iş makhele-rini satınca işçiler topluca işsiz kal-mışlardı. Buna karşı işçilerin baş-latıldığı işgal eylemi, vailiğe yürü-yüşleri uğradıkları haksızlığa karşı kamuoyu yaratmalarını sağla-mıştı. Ancak işçilerin örgütü bul-unduğu DISK'te bağlı Birleşik Me-tal-iş Adana Şube yöneticilerinin, "Fabrikada topla beklemeye gerek yok" vb. açıklamaları işçilerin birik-miş haklarını elde edebileceği sö-zünü vermeleri, eylemi etkisizleş-tirdi.

Birleşik Metal-iş Şube yönetici-lerinin açıklamalarıyla yetinen ve hiçbir sonuç alamayan Özçegas işçilerinden 50 kadarı 28 Aralıkla işyerinde açık grevine başladılar. Özçegas işçileri işlerine geri dön-meyi yansısı alamadıkları 5 aylık maaşlarını, 4 kramiyelerini ve 2 yıllık yakacak paralarını da isticıyorlar.

İşçilerin boşaltılmış fabrikada başlattıkları açık grevini 4 Ocak'ta Adana'da şubesi bulunan DISK'te bağlı sendika yöneticileri ziyaret ettiler. Ziyaret sırasında Birleşik Metal-iş Adana Şube Başkanı Su-at Işık bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, "Ekonomik krizi ba-hane eden işveren işçilerin iş akıt-

terini feshetmiştir. Bunun ardındaki amaç ise sendikayı saf dışı bı-raktırma'dır. Bu yapıları kınıyo-ruz. Buradaki arkadaşlar mücade-lelerinde atınca aynı doldurmakta-dır. Ama bu süre içinde hiçbir para alamadılar. Şu anda kıdem tazmin-natları ve ihbarlarla birlikte işçilerin toplamı alacağı 20 milyar liradır. Arkadaşlarımızın iş akileri 20 Aralık '94'te feshedildi deniyorsa da, Özçegas patronu iş akilerinin feshedilmesiyle ilgili yazıyı 30 Aralıkta asmış. Yazının altında da ne bir imza var ne de bir isim. Bu bizim için resmi bir belge niteliğini taşımamaktadır. Sonra 13. mad-deye göre her ay 9 işçinin çıkartıl-ması gerekirken, tüm işçiler çıkar-tılmışlardır." dedi

İşten atılan işçiler ise, işverene

lanet okuyorlar. Hem iş hakları ve hem de alacaklarının ödenmediğini belirten işçiler, eylemlerini hak-larını alana dek sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Açık grevini sürdüren Özçe-gas işçilerine Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'na bağlı sendika yöneticileri destek ziyare-tinde bulundu. "İşçi-Memur Elele Genel Greve" yazılı bir pankart açan kamu emekçileri ayrıca bir basın açıklaması yaptılar. Açıkla-mayı yapan Tüm Haber-Sen Ada-na Şubesi Mali Sekreteri Cuma Kaplan, "Halkı olanlar ve direnme-sini bilenler her zaman kazanın-lardır. Bundan sonra da kazanı-caktırlar." diyerek işçilerin haklı eylemlerini desteklediklerini ve yanlarında olacaklarını belirtti.

İstanbul Motor Piston'da işçi kıyımına karşı eylem belirsizlikle sonuçlandı

İzmit Kurucuşme'de kurulu bulunan Türk-Me-tal'e bağlı İstanbul Motor Piston (IMP), yine işçi çıkardı. Her toplu iş sözleşmesi bitiminde işçi üc-relerinin yükselmesini bahane ederek eski işçileri çıkaran ve yerine asgari ücretle, yeni işçi almayı prensip edinen IMP patronu, 27 Aralık'ta imzalanan toplu iş sözleşmesinin üzerinden 2 hafta bile geçmeden 48 işçiyi işten attı.

Bu keyfi tutumu protesto eden diğer işçiler, 6 Ocak günü saat 16.00'dan sonra kendilerini işyeri yemekhanesine kapattılar. IMP patronu tarafından yemekhanedeki işçilerin dışarıyla bağlantıları engellendi. Ayrıca eylemdeki işçileri sindir-

mek için de, işyerinin elektrik, su ve ısıtma sis-temleri işveren tarafından kesildi. Direniş boyun-ca patronun korumaları 2 gün boyunca yemek-hanedeki işçileri tehdit ederek direniş etkisizleş-tirmek istediler. Tüm bunlara karşı IMP patronu ve vekilleri kendi suçlarını bir tarafa iterek 9 Ocak'ta eylemi bitiren işçilerin çıkışlarını hazırla-dılar.

İşçiler eylemi 9 Ocak'ta bitirdiler. Ama eylemin ne şartlarda bitirildiği, işten atılanların tekrar geri alınıp alınmayacağı konusunda ne IMP patronu ne de sendika yöneticileri tarafından herhangi bir açıklama yapılmadı.

KISA KISA...

Birleşik Metal-İş Kongresi yapıldı

Birleşik Metal-İş Sendikasının Olağan Gemi Kurula 6-7-8 Ocak günlerinde Mecidiyeköy Kültür Merkezinde yapıldı. Olağan Genel Ko-rul'a Ali Rıza İkisiyri ve Murat Tokmak iki ayrı listeyle katıldı, Ancak listelerden hiçbirisi blok atarak kazanamadı.

Üç gün süren Genel Kurul sonunda Genel Başkanlığa Ali Rıza İkisiyri, Genel Başkan ve Kililgi'ne Ziya Yılmaz, Genel Sekreterliğe Halit Erdem, Mail Sekreterliğe Basan Bayrak, Örgüt-lenme Dairesi'ne Mehmet Çabuk, Toplu Sözleş-me Daire Başkanlığı'na Kemal Daysal Basın Yayın Tanıtım Dairesine Esmenler Turna seçil-di.

Sendika yöneticilerine dava

20 Aralık eyleminde, memurları yönettikleri grev-çesi-yle 9 sendikacı hakkında Gaziantep Cumhuriyet Başsav-cuğ'ında dava açıldı. Hakkında dava açılan Tüm Bel-Sen Şube Başkanı Yusuf Sonar'ın yaptığı açıklamaya göre haklarında dava açılan sendikacılar şunlar: Tüm Yapı Sen Gaziantep Şube Başkanı Ahmet Polat, Şube Sekreteri Hanifi Kocaaslan, Gaziantep eğitim Şube Başkanı Ha-san Kocaaslan, Gaziantep Tüm Gıda-Sen Şube Başkanı Hüseyin Esendemir, tüm, Sağlık-Sen Şube Başkanı Kadir Akdağ, Tüm Maliye Sen Şube Başkanı Necdet Kurt, Şube Sekreteri Mehmet İletmiş ve Tarım-Sen Şube Başkanı, Ali Hasan Demirkürk, Gaziantep Asliye Ceza Mâhkeme-sinde açılan davada sendika başkanları ve görevlileri İçin 3 ile 10 yıla varan hapis cezaları isteniyor.

Belediyelerde hareketli günler yaşanıyor

27 Mart seçimlerinden bu yana geçen süreç içerisinde emekçiler RP'li belediyelerin birçok saldırısına tanık oldu. Bu saldırıların başında işçi kıyımı yer alırken, diğer saldırılar keyfi sürgünler, kazanılmış TİS haklarını gasp edilmesi, greve karşı sahtekarlıklar düzenlenmesi, alacakların verilmemesi şeklinde gelişti. Benzeri saldırıların olduğu birçok belediye grev ve TİS görüşmeleri sürerken, Trabzon Belediyesi'nde ise işçilerin 142 milyon alacağı ödenmiyor. İşçilerin alacağı ve belediye tarafından bazı sorunlara ilişkin olarak Belediye-İş Sendikası Trabzon Şube Başkanı Osman Birinci ile bir görüşme yapıldı.

İşçilerin alacağı konusunda kamuoyuna pek çok olay yansıdı. Sorunun çözelişi nedir?

Osman Birinci: Belediyenin işçiyi ödeyeceği 142 milyon para ödenmiyor ve çeşitli gerekçelerle savsaklanıyor. Aslında toplam para 191 milyar olmasına karşın, biz bunu sigorta ve diğer gelirleri çıkırp 142 milyar olarak ele aldık. Buna karşılık pek bir değişim yok.

Peki bu konuda belediye ile görüştünüz mü?

O.Birinci: Görüştük. Parayı vereceklerini söylüyorlar. Ama bunun için öncelikle belediyenin bir miktar arazisinin satılması gerektiğini öne sürüyorlar. Sonuçta bu da bir kağıttır. Belediye bir parti'nin değil, Trabzon bakımındır. Belediye mal alabilir ama satamaz. Buna yetkisi yoktur. Ayrıca bu işi yasa bile, belki de arsalar 1 yıl sonra satılacaktır. Peki bu arada devleşiyorsa olmayacak mı?

Belediyenin işçilerle ilişkileri nasıl?

O.Birinci: Belirli işçilerle temas halinde. Ama azınlıklardır. İşçileri her koşulda çalışmaya zorlamak için, "Çöp toplama, 2000 ışıklı kadrom var" gibi söylemler işçilerin üzerinde psikolojik baskı yaratmaya çalışılıyor.

Belediye parayı ödememekte size niye diyorlar?

O.Birinci: Toplu iş sözleşmesi içinde hazırlanmış. Buna güvendiği için paraları ödemiyor. Geçen sene yaptığımız eylemde işçi ücretleri alınmadan belediye araç-gereç almıştı. Kısacası, belediyenin keyfi davranışları elindeki kadroya güvendiğinden.

Belediye en önemli geliri nereden sağlanmaktadır?

O.Birinci: En önemli geliri su ve çöpür. Ve yüksek bir geliri vardır.

Su an belediyede bulunan sorunlar nelerdir?

O.Birinci: Sonuçta önemli bir iş yapıyor. İşçilerin parasını vermemek, ödemek için de belediye arsasını satarak bir iş yapmış gibi göstermek çok kolaydır. Bunu herkes yapar. Bir özelleştirme yapıyor. Kendi yasalarını kendileri koyuyorlar. İşçilere "biz özelleştik" diyeip kapıyı gösteriyorlar. Bu böyle olmaz.

Peki nasıl olmalı?

O.Birinci: Özelleştirme yapılacağı zaman özelleştirilecek kısım belediyede kalmalıdır. Ama öyle olmuyor. Kendi yasalarını kendileri çıkarıyorlar. Özelleştir-

me yapan herkes kahraman oldu.

Aslında bakıldığında işçi kıyımından farklı bir şey değil. Çünkü özelleştirme yasalarıyla atlanlar üç ay sigortadan yararlanıyor. Ondan sonra işçi ne yaparsa yapsın.

Gerçek yasaları bu değildir. Özelleştirme yasalarıyla atlanlar üç ay sigortadan yararlanıyor. Ondan sonra işçi ne yaparsa yapsın. Gerçek yasaları bu değildir. Özelleştirme yasalarıyla atlanlar üç ay sigortadan yararlanıyor. Ondan sonra işçi ne yaparsa yapsın. Gerçek yasaları bu değildir. Özelleştirme yasalarıyla atlanlar üç ay sigortadan yararlanıyor. Ondan sonra işçi ne yaparsa yapsın.

Yasaların karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz?

O.Birinci: Mücadele edeceğiz. Ama şu süreçte bunu yapamayız. Çünkü öncelikle halkı, sonra da işçileri eyleme hazırlamak gerekir. Bilirsiniz ki, savaşta asker hazırlamak gerekir.

Belediyelerde sözleşme imzalanınca grev bitti

İstanbul'daki Ümraniye, Beykoz, Sarıyer ve Bayrampaşa belediyeleri ile Zonguldak Belediyesi işçilerinin grevi anlaşmayla bitti.

İstanbul'da 4 belediyede 30 Aralık'ta başlayan grev boyunca başta Gazios-

Şekabel grevini iş mahkemesi durdurdu

Gaziantep iş mahkemesi, Şehit Kamil Belediyesi'ne ait Şekabel A.Ş. satış mağazasındaki grevi kaldırdı. DİSK Genel-İş 9. Bölge Başkanı Kemal Kapışığay yaptığı açıklamada, 12 Aralık'ta işyerinde çalışan 17 işçiden 14'ünün katilimi ile başlayan grevin iş mahkemesi tarafından 9 Ocak'tan itibaren geçersiz olmak üzere haksız yere kaldırıldığını belirtti.

Grev süreci içinde işveren yasalari çözümler işyerine yeni işçiler aldı. Bu yasadışı tutuma dayanan iş mahkemesi, aldığı kararda sendikaların üyelerinin 3/4'ünü kaybettiririni bildirdi. Grevi durdurma gerekçesi buna dayandırıldı.

9. Bölge Başkanı Kemal Kapışığay "14 işçi ile başlattığımız grevi

manpaşa Belediyesi'ndeki devrimci işçilerden olmak üzere birçok yerden destek gelmişti. Sarıyer belediye işçileri ise işverene uyarı amacıyla 7 Ocak'ta Sarıyer Çayırbaşı'ndan Belediye başkanlık binasına Kadar yürüyerek işvereni insanca yaşam koşullarında anlaşılmaya davet etmişlerdi. Belediye-İş Sendikası eylemi geniş kamuoyuna yaymak için yeni eylemler planlarken 10 Ocak'ta yapılan görüşme sonucu grev bitirdi.

İmzalanan 1994-96 dönemine ait toplu sözleşmeye göre işçilerin ücretlerinde birinci yıl için yüzde 65, ikinci yıl için ise yüzde 50 artış sağlandı. İşverenin işçileri kendi branşı dışında da başka işlerde çalıştırmak istemesine ilişkin önerisi kabul edilmedi. Eskiden olduğu gibi her işçi kendi branşında çalışacak. Toplam 1900 işçinin yararlanacağı sözleşmede eğitim, evlenme, doğum, giyim vb. sosyal yardımlarda da ortalama yüzde 50 artışları sağlandı.

Zonguldak belediyesi işçilerinin 20 Aralık'ta başladıkları grev 21. günde bitti. 11 Ocak'ta işveren ile Belediye-İş Sendikası yetkilileri arasında imzalanan anlaşmada ücretlerde birinci yıl yüzde 40, ikinci yıl yüzde 65 oranında artış sağlandı. İmzalanan toplu sözleşme Zonguldak Belediyesi'nde çalışan 1282 işçiyi ilgilendiriyor.

Bilindiği gibi Zonguldak belediye işçileri 21 günlük grevleri boyunca hemen hemen her gün Aclıkta bulunan Tahirane önünde toplanarak, sendika şubesine ve Madenci Anıtı'na eşleri ve çocukları eşliğinde sloganlarla yürümüşlerdi. Belediyenin grevden zarar etmediğini söyleyerek, işçilerin içinde bulunduğu durumu umursamayan Zeki Çakan, işçilerin yarattığı kamuoyu karşısında böylece bağnazlığında geri atılmış oldu.

yine 14 işçi ile sürdürüyorduz. İş mahkemesinin kararına itiraz edeceğiz." diyerek, grevin mahkeme kararı ile kaldırılmasını gerektiren hiçbir haklı neden olmadığını vurguladı.

Sendika, iş mahkemesinin kararını "Yargıtay'a götürürken, işçiler de gelecek endişesi içindeler. İşçilere haklarını veremediği için üzüldüğünü söyleyen Şekabel Genel Müdürü Mehmet Parlar'a karşılık, 9. Bölge Başkanı Kemal Kapışığay, 9. Nolu Şube Başkanı Nihat Bencan, Nolu Şube Başkanı Mehmet Özkan ve avukatları Mehmet Parlar'a görüşmeye gittiler. Bu görüşmeden olumlu bir sonuç çıkmaması, Mehmet Parlar'ın yalancılığının ve ikizlülüğünün bir göstergesiydi.



Pendik Belediyesi'nde işçi kıyımı

Pendik Belediyesi'nde üç arayla 5 işçinin işine son verildi. Üzerine 520 işçi topluca iş bırakarak süresiz eyleme başladılar. İşveren RP'li Belediye Başkanı Kadir Yürürek işvereni insanca yaşam koşullarında anlaşılmaya davet etmişlerdi. Belediye-İş Sendikası eylemi geniş kamuoyuna yaymak için yeni eylemler planlarken 10 Ocak'ta yapılan görüşme sonucu grev bitirdi.

İmzalanan 1994-96 dönemine ait toplu sözleşmeye göre işçilerin ücretlerinde birinci yıl için yüzde 65, ikinci yıl için ise yüzde 50 artış sağlandı. İşverenin işçileri kendi branşı dışında da başka işlerde çalıştırmak istemesine ilişkin önerisi kabul edilmedi. Eskiden olduğu gibi her işçi kendi branşında çalışacak. Toplam 1900 işçinin yararlanacağı sözleşmede eğitim, evlenme, doğum, giyim vb. sosyal yardımlarda da ortalama yüzde 50 artışları sağlandı.

Zonguldak belediyesi işçilerinin 20 Aralık'ta başladıkları grev 21. günde bitti. 11 Ocak'ta işveren ile Belediye-İş Sendikası yetkilileri arasında imzalanan anlaşmada ücretlerde birinci yıl yüzde 40, ikinci yıl yüzde 65 oranında artış sağlandı. İmzalanan toplu sözleşme Zonguldak Belediyesi'nde çalışan 1282 işçiyi ilgilendiriyor.

Anadolu Ajansı'nda grev kararı

Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması üzerine, AA'da çalışanlar için Türkiye Gazetesi Sendikası'nın (TGS) aldığı grev kararı geçitli günlerde işyeri asıldı.

TGS Genel Başkanı Orhan E. kararın İstanbul'daki işyerine masası sırasında yaptığı konuşma basın ekolunda çalışan gazetelerin büyük ücret ve baskılara yaşam savaşını verdiğini belirtti. AA işverenin uzlaşmaz tutumunun anlamaz olduğunu söyledi.

Grev kararı asıldıktan birkaç saat sonra, AA Genel Müdürü Ek Karaisemalioglu, işyerlerine bilgilendirme göndererek grev için oy yapmaması isteminde bulundu. 10 dakika yetkilileri ise işverenin tutumunun kendisinden yana bazı işçilerin "Biz grev istemiyoruz" diyerek işverene baskı yapmaması isteminde bulundu. 10 dakika yetkilileri ise işverenin tutumunun kendisinden yana bazı işçilerin "Biz grev istemiyoruz" diyerek işverene baskı yapmaması isteminde bulundu. 10 dakika yetkilileri ise işverenin tutumunun kendisinden yana bazı işçilerin "Biz grev istemiyoruz" diyerek işverene baskı yapmaması isteminde bulundu.

Öte yandan AA yönetimin kurulların kararıyla birleşen TGS Genel Başkanı Orhan E. "mesleğe ihanet" olarak değerlendirdi.

AA işverenin uzlaşmaz tutumunun devam etmesi, grev kararı ile dan sonraki 60 gün içinde AA işyerlerinde çalışan gazetecilerin çıkarılacağı ve çıkacak.

Halkların katili faşizm kardeşlikten söz edemez

Ocak günü, tüm TV kanallarının haber bültenlerinde birinci sırada ve n uzun aynı haber verildi. "Rusya'nın senistan" isgalini protesto eden bin-e insan İstanbul'da polise çıktı." Görüntülerde, katledilen Çeçenler için aze namazı kılan, ardından slogan-3 yürüyüşe geçerek ellerindeki yeşil raklarla Beyazıt meydanından Aksa-yönüne doğru yürüyüşe geçen kille-ve kitleyi dağıtmakla ustalıkla ta-an çevik kuvvetin acizliği yer alıyor-En küçük bir hak arama eyleminin iltimasında kafa kol kırmaktan, silah anmaktan çekinmeyen polis, bu se-kurduğu sahte bankatlarla yasalara nıyusu olduğu görüntüsünü verme-galiyordu. Polisin bu tavırsızlığı adığı gibi, daha öncesinde de sivil s hareketin gövde gösterisi söz ku- olduğunda, adığı tavrı hatırlana-tır. Salt bu durum bile gösterilerin tet destekli örgütlendiğinin ve kont-riplan planlarına at parçalar oldu-kanlıdır.

3u tür saldırılarda sivil faşistleri ve çileri kullanan kontrogeritlerin hedef-den birisi, emekçi halk kitlelerine dağı verilebilmesidir. Hiçbir engel ta-ayan milliyetçilik görüntüsünün pe-nilmesi ve bu tür gövde gösterileri-ye geniş kitlelerin terörize edilmesinde, lirimesinde yeni adımlar atılabilmesi-

Diğer ve daha da önemli olan amaç halklarımızın dini-milîyetçi duygulan-sömürülmesi yoluyla faşizme kille ini yaratmaktır. Bosna, Azerbaycan sklerinde olduğu gibi, Çeçenistan'da-jelmeler de aynı amaçla İslami ve sloganlarla çarpılmakta, emper-zmin ve faşizmin gerçek kimliği giz-aneyle çalışılmaktadır, emperyalizmin beslemeleri sivil faşistlerin bu ve benzeri gösterilerde kulagi "Kahrolsun Emperyalizm" slo-anti-emperyalist bilinci çarpıtmaya potansiyeli düzen kanallarına akta-leye yönelik adice kullanılan demok bir söylemdir. Varlık nederli emper-izm olan faşist çetelerin boyesine yöntemlerine âlet edilen tüm çevre-kini anti-emperyalist İslami gruplar dahil olmak üzere, bu oyunun figi-çan olmaları kurtulmamaktadırlar. di ki, gerici özenlerle bu grupların da i-emperyalistlikleri genel olarak söy-olmaktan öteye gidemeyen bir nok-adır. Herhangi bir samimiyet taşıdık-ndan söz etmek bir yana, karşı des-i olmaları her gün daha fazla sınıt-ktadır.

Sivil faşistlerin ve bu çevrelerin kulla-ian halkların bağımsızlığına sahip ç-i ve dokülen kanlardan üzüntü ve öf-lin dile getirildiği söylemler de aynı paçoiki içeriktedir. Yaratmaya çalışın görüntü, dokümleri gözyaşları la-mıyla sahtekarcaadır. Dün Maraş'ta, um'da, bugün Sivrihisar'da halkın kate-lerin insanlık için tek damla gözyaşı ebilmeleri mümkün değildir. Faşizm demektir, katliam ve acı demektir, faşist çeteler kişiliklerinden arındı-ış, vicdanları yok edilmiş, hayvanla-şmış varlıklardır. Kürdistan'ı eşi görl-Tiğ bir işkence ve katliam laboratu-na çeviren özel ordunun, terör timle-n tüm kadro kaynağı ve bugünkü irolan sivil faşist hareketi kendisidir.

Kürt halkına kurşun sıkmak amacıyla özel tim olabilmek için birbirleriyle yan-şan bu halk düşmanı çetelerin bir başka-ulusun insanlarıyla, halkıyla kardeşliğin-den nasıl söz edebilir? Önerileri aolarını hissetmeleri nasıl mümkün olabilir? Ya-şadıkları duygu, uç kurşun para için kelle avcılığı yapabilecek denli hayvanlaşmış kişiliğin taşıdığı duygulardan ayrı düşü-nülemez. İnsanlık, bir hiçliği hatta düş-man oldukları en temel şeyleri ifade eder faşistler için.

Buna rağmen beyinleri uyuturulmuş kişilikler yaratılmasında kitlelerin ileric eğilimlerin sömürülmesinde, katliamlar-na meşruluk kazandırılmasında benzer demagogileri yıllardır kullanmaktadırlar ve kullanmaktan da vazgeçmeyecekler-dir. Kendilerine malzeme olarak seçtikle-ri içte ve dışta yaşanan tüm gelişmeleri onlar için malzeme olmaları çıkararak, gerçek yüzleri açığa çıkarmak, düşman cephesini daraltarak savaşımızı kolay-laştırmak görevlerimiz arasındadır.

Faşistlerin ve gericiğin etkin dema-goji malzemeleri olarak kullandığı için önyargılara yaklaşılan bu tür gelişmeler-de safılarımız politikasız kalmamalı, ge-rek iktidarın gerekse gerici faşist çevre-



Azerbaycan ya da Çeçenistan... Gerici faşistler için gösterinin nedeni hiç önemli değil.

lerin kıyüzlülüğünün teşhiri sağlanarak katledilen halkların yanında olma görevi-miz yerine getirilmelidir. Gerçek sorum-lunun emperyalizm ve faşizm olduğunun bilince çıkarılabilmesi için kitlelere çeşitli araçlarla ve eylemliliklerimizle gider-ken göstereceğimiz kararlık devrim ve sosyalizmin propagandası ile birleş-melidir.

Ülkelerinde ya da göç ettikleri bölgeler-de yaşanan savaşların topraklarımız-da yaşanan ulusal azınlıklan duyuları ha-le getirdiğini unutmamalıyız. Sivil faşist-

lerin ve iktidarın demagojisiyle etki altna almaya çalışılan çeşitli milliyetlerden müslüman halklarınıza gerçekleri anlat-ma ve faşizme karşı birleşirme görevi-miz üzerinden atılanamaz derecede önemli ve temeldir.

Çerkezler, Çeçenler, Gürcüler, Boş-naklar, Azeriler... Ülkemiz ulusal moza-iğinin parçaları olan tüm bu halkları sivil faşistlerin ve gericilerin hedef kitleleri ol-maktan çıkararak, devrim yürüyüşünü güçlendirmek, bir yanyla bu görevin ba-şarılması ılıdır.

Bir halk düşmanı portresi: Burhan Özfatura

İzmir'in DYPTİ Büyükşehir Belediye Başkanı Burhan Özfatura, kılığının da vermiş olduğu rahatlıkla, elindeki tüm imkanları kullanarak halk düşmanlığına ilerliyor.

Adını önce İzmir Büyükşehir Beledi-ye Başkanlığı yaptığı 1989 yerel seçim-leri öncesinde yolsuzlukları ile duyur-du. Yolsuzlukları ve yaptığı talan o ka-dar ayıkla çıktı ki, seçimler adeta onun imdadına yetişti. Seçimleri kaybetmesi ortalıktan toz olmasına yetti.

1994 Mart yerel seçimlerinde tekrar İzmir'den aday oldu. Kazandı. Önceki yolsuzluklarının, halk düşmanlığının unutulmuş olduğu düşüncesi onu hu sefer daha da pervasızlaştırmıştı.

Önce belediye MHP'li faşistleri yerleştirmekte başladı işe. Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreteri Talat Şimdi ile el ele verip, bu işi büyük bir şevikle yürüttü. BİT'leri Belediye İktisadi Teşebbüsleri) özelleştirme çerçevesinde belediye bünyesinde çalışanların sayı-sını 14 binden 4 bine düşürmenin pla-nını yaptı. Bu planını ilk olarak İZU-LAŞ'tan 126 işçiyi işten atarak hayata geçirdi. O azılı bir işçi düşmanıydı. TİS görüşmeleri sırasında bu işçi düşman-lığını yüzde 45'lik zammı işçilere çok gö-rerek ve "İgrev yapılması halinde işçile-rin işsiz kalacağı" tehdidini savurarak gösterdi. Bulunduğu yerin rahatlığından ya da kendine çok güveniyor olmasın-dan gerek. "Y Çakır'ma gösteremedik-leri erkekliliği bana göstermeye kalkış-masınlar" diyerek kabadayılığını, daha doğrusu işçi düşmanlığını bir kez daha sergiledi. Azılı işçi düşmanlığının yarat-tığı hezeyanla greve karşı "ben de lo-kavt yaparım" cevabını verdi. Belediye-nin kapatılmayacağını hiç denemi yok-tu, gerekirse onu da yapardı. Zammı

yüzde 45'ten yüzde 50'ye çıkarmak ona göre bir işti. Adeta işçilere hak et-medikleri zammı bir "baba" edasıyla ba-ğışlıyordu. Yüzde 50 zam çoktu, çünkü işçilerin insanca yaşamasına tahammül edemedi. Azılı faşist, halk düşmanı Özfatura, 25 Aralık'ta İzmir'de memur-ların kitlesel bir şekilde gerçekleştirdiği eylem sonrasında memurlara demediğini bırakmadı. O memurları muhatap olarak görmüyordu, çünkü onlar "üç-beş vatan haini", "soysuz'du.. Efen-dile-rine, ne kadar sadık bir usak olduğunu göstermeye çalışırken, düşmanlıkta da ne kadar essur olduğunu ve leri gittiği de herkes görmeliydi.

Emekçi halk düşmanlığı bunlarla da sınırlı değildi. O gecekondululara, işpor-tacılarla, simitçilere kısıcası yoksul in-sanların her şeyine düşmüdü. Kın du-yuyordu. Bu kınını kusmektan da çekin-miyordu. Ona göre yaşamak sadece soysuzun, zengin, talancının hak-kiydi. "Gecekonduların suyunu, elektrliğini keseceğim. Kanalıni balonla tıkayacağım. Evlerini bok götürsün. Ha-yatı zindan edeceğim" sözleri ona aitti. Gecekondular yıkımında en Önde-ydi. DYPTİ Karsiyaka Belediye Başkanı ke-mal Baysak'a da bu konudaki deneyim-lerini aktardı. Yetersiz kalınması endi-şesiyle "özel sektörün gecekondular yı-kımında daha hızlı olacağım" düşü-nerek, bu işi en iyi yapacak firmaya devretmek için gecekondular yıkımını da ihaleye çıkarttı. Gecekondular halkına karşı planlı bir savaş başlattı. Bu sava-şın kurmaylığını kimseye bırakmamaya kararlıydı.

Tüm faşistler gibi onun halk düşman-lığında da Kürtlerin özel bir yeri vardı. MHP ile birlikte "Kürtleri İzmir'den sür-me" hareketini başlattı. Gecekondular yı-

kımında Kürtlerin yoğun olarak otu-rduğu Naridire, Buca, Esikizmir gibi yerlere öncelik verdi. MHP'li ilerin, be-lediyenin açtığı ihaleye katılmak için belediye gelen Kört işadamlarına sal-dırttı. Seyyar satıcıları, işportacıların özellikle simitçilerin çoğunun Kört oldu-ğunu bildiğinden, işportacılarla savaş açtı, firmalara ve simitçilere simit satı-mını yasakladı.

"Vatani ve milleti" korumakta kararlı "sağduyulu belediye başkanı"ndan bırıydi, terörle Mücadele Yasa Tasarı-sı'nın "Türkiye'yi bölme'ye çalışırlarla müsait bir zemin yaratacağı" korkusunu tüm azılı faşistler gibi o da taşıyordu. O bunların konuşulmasından dahi korku-yordu. Emekçi halk için, aydın, ileric, demokrat kesimler için en küçük bir hak kırıntısından dahi söz edilememeliydi. Tehlikeliydi, vatan bölünebilirdi, bunun için korkuyordu.

Sefahat alemlerinin, dolu kasalar-ının, trilyonlara varan mal ve mülklerin, yat, kat, vb. tüm zenginliklerinin bir gün ellerinden gideceği, işlediği suçların bir gün mutlak hesabının sorulacağı korkusunu duyan tüm soğukcular, holding sahipleri, sömürücüler, işbirlikçiler, halk düşmanı faşistler gibi Burhan Özfatura da korkuyor. Bu korkunun yarattığı pa-nik ve hezeyanla halka saldırıyor. Efen-dilerinin gözüne girmek için sınırda sını-ı tanımlıyor. Efen-dilerinden aldığı "afe-nin"ler ve yağlı kemik parçaları onun ba-şını döndürüyor. Bu baş dönmesi ve sarhoşlukla işçinin, memurun, kırıdulu-nun, emekçi halkın ne denli ökesini ka-zandığını görmüyor.

O şimdi emekçi halkın ökesine, halk-ın adaletinin kendisine vereceği "ödote doğru koşuyor. Koş Burhan Öz-fatura koş..

Cezaevlerine saldırmaya hazırlanan MGK neyine güveniyor?

Devrimci tutsakları dört duvar arasında tutarak teslim alamayacakları bilen faşizm, buna rağmen, cezaevlerini devrimci düşüncesinin, siyasi kimliğinin ve insanlık onurunun öğütüldüğü terör makinaları haline getirmek için uğraşsıyor yıllardır. Bu, faşizmin şimdiye dek başaramadığı, bundan sonra da başarı şansı olmayan, ancak doğası gereği vazgeçemeyeceği bir hedef.

Geçtiğimiz hafta içinde Millî Güvenlik Kurulu (MGK) toplantısının birinci maddesi olarak görülen "cezaevlerinde durum ve alınacak tedbirler" konusu, ülkedeki hedeflerinin gözönüne alınması ve yeni saldırılara karşı kamuoyunda duyurulmuş oluşturmaları açısından önem taşıyor.

Burjuva basına yansıdığı haliyle "yileştirilmelerin yapılması", "insan haklarına uygun koşulların sağlanması", "aşırı yüklenen cezaevlerinin, yeni yapılan ya da yapımı devam eden cezaevlerine hızla aktarılması", "bölge cezaevleri uygulamasına geçilmesi" biçimindeki söylemlerin hemen ardından gelen "cezaevlerini terörleştiren eğitim kampı olmaktan çıkarmak gerekiyor" vurgusu, esas amacı da gözler önüne seriyor.

Son birkaç aydır özellikle Anadolu cezaevlerinde yaşanan saldırılar ve hak gaspları da aynı amaca yönelik olarak gündeme getiriliyor.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde tutsakların özgürlük eylemi çalışması bahane edilerek yaratılmak istenen provokasyon ortamı, Bursa Özel Tip Cezaevinde duvara asılan DHKP bayrağı öne sürülerek koğuşlara gerçekleştirilen saldırı ve tutsakların çekilen operasyon sonucunda üç ayrı cezaevine sürgün edilmeleri, daha geçtiğimiz hafta içinde Yozgat, Sivas ve yine Ankara cezaevlerinde yaşanan saldırılar, özellikle Kürdistan ce-



zaevlerinde bulunan devrimci, yurtsever tutsaklara dönük olarak yapılan katliam provaları, Buca ve Sağmalcılık far gibi cezaevlerinde hastane ve mahkeme şevklerinde işkence ve saldırılara bahane olması için yaratılan sorunlar... Bunların hepsi İktidarın merkezi programının parçaları olarak değerlendirilmelidir.

MGK toplantısına gündem gereği katılan Adalet Bakanı Mehmet Moğultay'ın toplantı sonrası yaptığı açıklamada "çağdaş ve modern cezaevleri oluşturacağız" demesi de bu programı gizlemeye yönelik yapılan sahtekarlıktan başka bir şey değildir.

İstanbulda Ümraniye ve Kartal cezaevlerinin inşaatlarının tamamlanması üzerine düzenlenen basın toplantısında ifade edenler de yine aynı kapsamdadır. Siyaset Meydanı adlı televizyon programında konuşan İstanbul Valisi Hayri Kozakoğlu'nun "Teröristler cezaevine koyuyorsunuz, daha da eğitilmiş militanlar olarak karşınıza çıkıyorlar. Bu durum ortadan kalkmadıkça, terörle mücadelede başarı sağlanmak olanaksızdır" şeklindeki cezaevlerini açtıkları hedef gösteren cümlelerinin aynı döneme denk düşmesi

de bir tesadüften ibaret görülmez. Kontregerilla gerçekleştirdiği tek tek saldırılarıyla bir yandan tutsakların nabzını tutmaya çalışırken, öte yandan da gerçekleştirmeyi planladığı daha boyutlu saldırılar için kamuoyunda meşhurluk arayışına giriyor. Bu yüzden burjuva basın da demokratik haklar için mücadele menin de ötesinde, ülkenin siyasi güveninin ve her alanda işe dış süren işinin bir parçası olmayı ilke edinmiş, tahmin edilebilir.

Örneğin, Show TV'nin kendini çok akıllı sanan haber spikerlerinden biri, cezaevlerini ilk haber olarak verirken, "MGK'nın aldığı duyuru ve istihbaratlara göre cezaevleri kaynayan kazarı, patlamaya hazır bomba" gibi laflarla cezaevlerindeki tehlikeye dikkat çekiyor.

Daha öncesinde de renkli basının baş sayfalarında verilen "cezaevlerinde silahlı eğitim yapılıyor, patlayıcı yapıyor" gibi iddialar, "haberler" de, terör korosunu güçlendiren sesler olarak saldırılara zemin hazırlamayı hedefliyordu.

Halk düşmanı İktidar, kontregerilla, kontregerilla basınıyla yeni saldırılara hazırlanırken, devrimci tutsaklar da her zamanki gibi direniş zırtını kuşanmış olarak, kendilerinden emin bir şekilde tıyiyorlar sahnelenmeye çalışılan oyunu. Her ne pahasına olursa olsun, devrimci

tutsaklar, halkın onuru olmaya ve nekleşmiş olan direniş çizgisini koruyarak devam edeceklerdir.

Bu çizgi, onurunu ayaklar altına almak için Ölüm Oruçlarında hücresinde bekleyen çizgidir.

Bu çizgi, devrimci onur, siyasi ve demokratik haklar için mücadele menin de ötesinde, ülkenin siyasi güveninin ve her alanda işe dış süren işinin bir parçası olmayı ilke edinmiş, tahmin edilebilir.

Bu çizgi, onlarca yılın şanlı direnişini, Partî-Cepheli "özgür tutsak"ları, atılımı yaşayan bir çizgidir.

Direniş türkülerinin, zafer halayının olduğu gibi bugün de, yarı d; dan duvarlarını aşacağından garant bu çizgi.

Bu çizginin yaratıcı ve savunuc faşizmin devrimci tutsaklar üzerinde gıyayacağı tüm politikaları boşa çıkarak sonuç almasını engelleyecek; zaevlerini düzenlen değil, devrimci olan ve sınıf kınının bilendiği mevzile rak kullanmaya devam edecek. "Hizmetle hazırlanan Eskişehir tabı larını da, "çağdaş ve modern" diye zaevlerini de düşmanın başına g çeklerdir. Devrimci tutsaklar bunu rabilmek için gerekli olan inanca, bedel ödeme kararlılığında... her şey hipler. Ya MGK'nın neylir?..

Buca Cezaevi'nde açık grevi sürüyor

Son dönemde hak gaspları ve insanlık dışı uygulamaları ile yine gündeme geldi.

Buca Cezaevinde 21 Aralıkta TKP-ML/TİKKO, TDP, TİKB, TDKP, Ekin, DHP ve PRK (Rızgar) tutsaklarının katılımıyla başlayan açık grevi sürüyor. Eyytemdeki tutsakların bazzılarının sağlık durumlarında bozulmalar olurken, cezaevi idaresince henüz ölümü bir adım atılmadı.

Her zaman tutsakların haklı taleplerinin savunucusu olan tutsak yakınlarında, 7 Ocak günü desteklerine yeni bir boyut kattılar. Aydın Cezaevindeki tutsakların yakınlarından da katılanların olduğu 70 kişilik bir grup, İzmir Merkez Postanesi'nden Birleşmiş Milletler'e telgraf çektiler.

"Çocuklarımız açık grevi yapmaya zorlanıyor. Tutuklulara uygulanması gereken standartlar uygulanmıyor" diyen tutsak yakınları, anti-demokratik uygulamalar ve hak gasplarının önlenmesini istediler.

TDKP tutsakları sevkler için açık grevi yapıyor

Yozgat, Sivas ve Çankırı cezaevlerindeki TDKP tutsakları, bayan arkadaşları Çanakkale'ye sevk edilmeleri için açık grevi yapıyorlar.

30 Kasım 1994'te Sivas Cezaevinde Mukadder Ekrem, Sevil Gök, Mehtap cit, 14 Aralık 1994'te Çankırı Cezaevinde Canan Tahir'in Çanakkale'ye sevkini yapmaları talebiyle başlatılan açık grevi çözümsüzlük nedeniyle devam ediyor. Cezaevi idareleri sevklerin yapılması konusunda hiçbir girişimde bulunmuyor. Sivas cezaevinde idare ayrıca tutsaklara saldırdı. Saldırı sonunda tutsaklar yaralanırken, tuz ve şekerlerine de el konuldu. Bu gelişmeler üzerine 11 Ocak 1995 günü bir açıklama yapan Yozgat Cezaevindeki TDKP tutsakları, bayan arkadaşlarının Adalet Bakanlığı tarafından ölüme terk edildiklerini, yaşananların sorumlusunun bakanlık yetkilileri olacağını belirttiler. Tutsakları aynı gün süresiz destek açık grevine başladılar.

Bakanlıktan DHKP-C tutsaklarına Ankara'ya geri dönüş sözü

27 Kasım'da özgürlük eylemlerinin açılışını sonunda Ceza ve Tevkifatleri Genel Müdürü Zeki Güngör, Cezaevi Müdürü Bahattin Çetinkaya ve Cezaevi Savcısı Ramazan Gündüz'le anlaşarak bir aylık süre için Yozgat ve Çankırı cezaevlerine gönderilen DHKP-C tutsakları Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne göre dönmeye kararlılar.

Zeki Güngör ile yapılan görüşmede koğuşların düzenleneceği ve bir ay sonunda geri gelecekleri taahhüt edilmesine rağmen, verilen süre içinde geri dönmeyen DHKP-C tutsakları Çankırı, Yozgat ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevlerinde 3 Ocak günü açık grevine başlamışlardı.

Tutsakların hemen hepsinin Ankara DGM'de davaları sürdüğü halde bu süre içinde davalara getirilmemiş, davalar sonuç aşamasında olmasına rağmen, arka arkaya ertelenmişti. Ayrıca bayan tutsakların kaldığı Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde kazanılmış hakları gasp edilmiş, tutsaklara yönelik keyfi yaptırımlar dayatılmaya

çalışılmıştı. Yozgat, Çankırı ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevlerinde 3 Ocak'ta başlayan açık grevleriyle tüm bu uygulamalar protesto edilmiş ve Ankara'ya geri dönüşün geciktirilmesine sessiz kalınmayacağı belirtilmişti.

Açık grevi sürerken Genel Müdür ile yapılan yeni görüşmede "Ankara'ya geri dönüşün bazı aksaklıklardan kaynaklandığı" özellikle belirtildi. En geç 15 Ocak Pazar gününe kadar tüm tutsakların Ankara'ya geri getirilceklerine söz verilmesi üzerine DHKP-C tutsakları açık grevini bitirdiler. 10 ve 11 Ocak günlerinde koşulların arkaya atılmasından açık grevleri tutsaklara verilen söz yerine getirilmediği koşullarda tekrar başlayacak.

DHKP tutsaklarının Ankara'ya getirilmeleri ile ilgili olarak görüşüğümüz Ankara Halkın Hukuk Bürosu da Ceza ve Tevkifatleri Genel Müdürü Zeki Güngör'ün tutsakların bir an önce geri getirileceğine dair söz verdiği şeklindeki cezaevlerindeki tutsaklardan bilgi geldiğini belirtti.



Buca direniş alilerinin desteğiyle devam ediyor.

Tarımda özelleştirme

5 Nisan kararlarıyla tarım alanında da çöküş yaşanıyor... Özelleştirme kapsamında verimli topraklar yerli ve yabancı tekelere peşkeş çekiliyor... Köylüler başta olmak üzere, tüm emekçiler bu uygulamadan zarar görecektir...

Tarım sektörü bugün tüm sınıfları kapsayan bir krize sokulmuştur. 5 Nisan kararlarının ardından başlatılan KİT'i kıymı tarım sektörünü de sardı. Tarım işletmelerinin özelleştirme hazırlanmasına bütçeleri arak başlandı. Bakanlığın '94 yılı genel bütçe içindeki payı yüzde iken, '95 bütçesinde yüzde ye düşürülmüştür. Başlatılan bu ile '94-95 bütçelerinin sonucu de 1986 yılında IMF'nin isteğiyle RGM Guaranty Bank tarafından ramlanarak adım adım uygulanarak bütçedeki payları azaltılarak ulamalar hızla devam ettirildi. '94-95 bütçesi "kaynırmaz" sonu hazırlanarak "Zarar" ediyordur. Özelleştirme kendilerince tek çözümdü, taç bir dönem özelleştirme halka kiceye bu ölüde zarar verecek ulaşmamıştı. Ki bu politika dahil her alanda yansımaları aktardır. Örneğin; simdi de gün-de Devlet Üretim Çiftlikleri'nin Eşitmesi vardır. İktidar, Karabük pir-Çelik işletmelerinde de aynı kalan izlemiştir. Devletin elindeki üretim kurumu gibi, Kardemir de alık olarak görüldü. Politik çıkarlamak amacıyla önce Kardemir'in rımları durumundaki Erdemir ve mir elinden alındı. Çevre sağla-

nan Divriği'deki ocaklar ayrı şirketler haline getirildi. Yatırım durumundaki tesisleri elinden çıkarılan Kardemir, doğal olarak bir süre sonra gerekli olan sermaye birikimini sağlayamaz hale getirildi. Ardından KİT'lere devlet bütçesinden kredi verilmesi Kardemir'in elini kolunu bağlayan neden oldu.

Kardemir'deki özelleştirme çalışmaları sürerken, ilk fatura çalışanlara çıkarıldı. '80li yılların başında 14 bin çalışan olan fabrikada bugün sadece 4700 işçi ve 1200 memur çalışmaktadır. Tabii ki kısa sürede sabotaj edilerek yenilenmesi ve daha iyi çalıştırılması engellenen kurumun "talip" de ederi. O halde ya kapatılmalı ya da özelleştirilmeliydi. '94 yılı özelleştirme uygulamasından çok tartışmaları ve yasanın çıkarılması; Anayasa dışı ve hukuk dışı uygulama ve denemelerle geçti. Bugün Kardemir özelleştirilmenin önünü açmak için "halka satma" adına politika malzemesi olarak kullanılıyor.

"Özelleştirme ülke ekonomisinin güçlenmesini sağlayacaktır" sözü bir yalan ve demagogiden ibarettir. Özelleştirme ne sistemin açmazlarına çare olacak, ne de bozuk ekonomiyi düze çıkaracaktır. Hele tarımdaki gerilemeye, halkın refah düzeyine hiç çare olmayacak ve çözüm getiremeyecektir.

Özelleştirme raporu; yasadaki, "Ekonomide verimliliği artırmak, devleti güçlendirmek, piyasada tam rekabeti sağlamak ile devlet gelir ve yatırımlarını artırmak" gibi gerekçeler öne sürülerek özü gizlenmeye çalışılmaktadır. Yasadaki ulusal kaynakların yabancılarla devredilmesini önleyici hiçbir hüküm yoktur. Emperyalist tekelin ve uzantılarının istihdamı kaba-tan da bu olmaktadır. Türkiye'yi yatırım açısından en riskli bölgeler, yatırımdan kaçınanlar, kârı ve risksiz bir

alan gördüklerinde, hele bu devlet kurumu ülke toprağı olduğunda he-yetlerini göndermekte hiç de geç kalmıyorlar.

İktidarın sürekli olarak "zarar ediyor" dediği üretim çiftliklerine Almanya neden hemen talip olmuştu? Koç, Sabancı, Eczaobağı gibi büyük grupların ilgisi nedendir? Sayıları 37'yi bulan bu çiftliklerin 32'si zarar ediyor görünse de sahip oldukları toprağın büyüklüğü; yani 3 milyon 831 bin 477 dekar alan, sahip oldukları makine parkları ve kârlılıkları; ('93 yılı içerisinde; Altınova 775 milyar, Ceylanpınar 118 milyar, Karabey 27 milyar kâr etmiştir.) emperyalistlerin iştahını kabartıyor. Emperyalizmi bu alana yönelten asıl neden de kendi "kemir sıkma" politikalarıyla bu kâr yapan işletmelerin kendi ellerinde biraz sermaye ile çok daha fazla kâr getireceğini bilmesidir.

Umut olarak gösterilen GAP'ta hedeflenen ve 1.7 milyon hektarı kapsayan arazinin tamamına su ulaştırılmasının en az 20 yılı bulacağı tahmin edildiğinde ve ayrıca 2 bin civarında köyün boşaltılarak üretim kaybı ve düşüşün yaşandığı günümüzde verimliliği yüksek olan Devlet Üretim Çiftlikleri'nin özelleştirilmesi neden? Bu sorunun cevabı açıktır: Bunu isteyen emperyalizmin uzantılarıdır. Kırsal alanda desteklemelerin kaldırılması, ürün tabanı fiyatlarının "serbest piyasa" kuralına ve dünya pazarına göre belirlenmesi ve tarımdaki hızlı altüst oluşların mimarı emperyalizmdir.

Yani sömürgeleştirilen emperyalizm, tarımı da kendine göre biçimlendirmektedir. Bugün biçimlendirildiği tarım kesimine özelleştirme ile sahip olmak istiyor.

Sorun sadece topraksız köylünün değil, tüm emekçilerindir. Satılmak istenenler ülke toprağı, yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizdir.

Artık yeter!

1993 sonunda yüzde 58.4 olan ve 5 Nisan kararlarıyla 1994 sonu için yüzde 20 olarak hedeflenen enflasyon oranı yüzde 150'lere kadar yükseldi. Tabii bu resmi olan rakamlar. Bu enflasyonun sokakla, pazara, emekçi halkımızın mutfağına yansımaları olan gerçek rakamlar ise, yüzde 200'lere çoktan aşmıştır. 5 Nisan kararları, ardından peş peşe gelen zamlar, özelleştirmeler, isten atmalar, yeni vergiler, ek önlemler hiçbir çöken ekonominin belini doğrultmaya çare olmadı. Fiyatlar hızla artarken, maaşları yerinde sayan milyonlarca dar gelirli artık karnababır saksak delik, cebinde ekmecek parası kalmadı. Her kesimden "Artık yeter!" sesleri de yükselmeye başladı.

Son zamlarla birlikte yüzde 40-50 daha fakirleşen ücretli meyvayı, sebze yi artık tane hesabı almaya başladı. Ekmecek, seker, et, yumurtla, pirinç, bakliyat, çay, zeytin, peynir gibi en temel gıda maddelerinin fiyatı geçen yılla oranla yüzde 100 ile yüzde 450 arasında değişen oranlarda arttı. Pazarda nohutun 60 bin, fasulyenin kilosu 80 bin, karnababır ise sebzelerde Türkiye rekoru kırarak yüzde 350'lik bir fiyat artışıyla 50 bin ve 80 bin liralık etiketlerle manavın tezgahını, zenginci sofasını süslemeye başladı. İşçi-memur maaşlarıyla ortalama bir file dahi dolduramaz hale geldi.

Tüm bunlardan sonra emekçi halkımızın için hasta olmak da korkunç bir kabus haline gelmiştir. Bir hastanın muayene ücreti 500-600 bin liradan başlıyor. Buna bir de hastaneye yatıp tedavi masraflarını ve ilaç parasını eklersek tedavi olması ve sağlığa kavuşması için varını yoğunu satması gerekmektedir.

Kimi burjuva politikacılar başta olmak üzere, işadamları, sendikacılar kısaca bu düzenden parsa kapamaya çalışan herkes "Bu hükümet ülkeyi ucuzurum kenarına getirdi.", "Bu hükümetin değişmesi lazım.", gibi feryatlarda bulunup şikayet etmektedirler. Oysa onlar da biliyorlar ki, sorun hükümetlerde dep, düzenin, sistemin kendisindedir. Kapitalist sistemin yapısal karakterindedir, bunaltılar, krizler.

Yalnızca Türkiye'de değil, emperyalizmin tarafından yeni sömürgeleştirilen tüm ülkelerin hükümetlerine dayattığı ve uygulamaya koyduğu her program ülke halklarına her seferinde büyük bir yıkım, daha fazla yoksulluk ve sefaletten başka bir şey getirmemiştir, getirmeyecektir de. Ülkemiz bunun en somut örneğidir. Emperyalizm ve yeni işbirlikçileri ülkemiz zenginliklerini her gün biraz daha fazla sömürerek, kendi sonlarını biraz geciktirmeye çalışırken, emekçi halklarımızı pervasızca açlığa sürükliyorlar.

Bugün oligarşi bir yandan ülkeyi ağır bir hasta haline getirerek emekçi halklarımızın en küçük hak istemlerini dahi "Bu hastaı komaya sokar" şeklindeki yalanlarıyla aldatmaya çalışırken, bir yandan da "1995 1994'ten ve 1996 1995'ten daha iyi olacak. 1996'da Türkiye'yi kimse tutamayacak." diyorlar. Fakat Çiller, aynı vaatleri 1993 sonunda da söylemişti. İşte kimsemin tutamadığı daha güzel Türkiye!.

Aslında amaçları belli: Her kesimden "Artık Yeter!" feryatlarını yükselten emekçi halklarımızın umudunu bir başka bahara bırakabilmek. Bir gün daha fazla iktidarda kalabilmek.

Emekçi halklarımızın önündeki tek çare ise açlığa, yoksulluğa ve dayatılan onursuzluğa karşı savaşmak ve kendi iktidarını kurmaktır.

Yok edilen geleceğimizdir



Çocuk ölümleri... İçinde bulunduğu zaman dilimi düşünüldüğünde bu onunun üzerinde daha fazla durmak gerektiği herkes tarafından anlaşılacaktır. Çünkü acıyı hiç tanımayan, dünyaya tekliken andan itibaren yok olan, ya da 'ok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmış geleceğimiz, yani çocuklarımızdır. İdece kalp hastalıkları açısından bile gelececek olursak, ortaya çıkan tablo,

diğer nedenler açısından bir fikir verecektir. Her yıl doğan çocuklardan 13 bini kalp hastası olarak dünyaya geliyor. Ancak bin tanesi ameliyat olabiliyor.

Müdahale edilmeyen 12 bin bebek yaşam savaşı veriyor. Bazen minik kalbi bir gün d uru veriyor.

Neden mi? Nedeni çok açık; ülkedeki sağlık politikası ve insana değer verilmesi... Çocuk Kalp Hastalıkları ve Cerrahi-si alanındaki tek merkez olan İstanbul Üniversitesi Kardiyoloji

Enstitüsü'nde kalp hastası olan çocukların ancak üçte biri ameliyat edilebiliyor. Bu merkezde sadece günde beş bebeğin tedaviye alınabileceği yaşam aygıtı bulunmaktadır.

Yani ilerideki yaşayabileceği hastalıkları saymazsak beş şanslı bebek, yaşama dönebiliyor.

Yalnız Türkiye'de değil, dünyanın pek çok ülkesinde yoksulluğun, eğitimsizliğin, aşırı doğurganlığın, kötü yaşam koşullarının ağır bedelini çocuklar ödemektedir. Ekonomik ve eğitim düzeyinin düşük, sağlık hizmetlerinin yetersiz olduğu ülkelerde 0-5 yaş arası çocuklar ve özellikle de bebekler, bu durumdan en fazla etkilenen kesimi oluşturmaktadır. Ülkemiz açısından bebek ölümleri ile ilgili önemli bir nokta çok basit yöntem ve önlemlerle, önlenilecek ölümlerin de önemli bir kısmını meydana getirmektedir. Her bin canlı doğumdan 7'sinde kalp hastalığı yaşanırken, altı aydan başlamak üzere bir yıla kadar ameliyat için randevu verildiğinde, insan yaşamı üzerinde pazarlık başlıyor. Bunda kaybeden üzerine titredikimiz minik bedenler oluyor.

Ve size, bize bakıyor gözleriyle, bugünkü tabloda su ya da bu biçimde sessiz kalarak herkesin katkısını oluşturduğunu unutturmama sevecenliğiyle bakışlarında, geleceğimize sahip çıkan diyorlar.

Oligarşinin 'Beşinci Kolundan yeni icraatlar

İşçi Partisi tecrit edilmelidir

Aydınlık eteğindeki taşları dök-meye devam ediyor. Perinçek ve ekibinin son marifetlerinden biri 3 Aralık tarihli Aydınlıkta kapak yaptıkları "PKK, Rusya'ya Türkiye'ye Karşı İşbirliği Önerdi" başlıklı "haber". Yeni çar Yeltsin'in yanına Abdullah Öcalan'ın kendilerini "hiddetli" bir resmini basarak süsleedikleri kapakta, PKK için "Jir-novskiy'e seçin kampanyasında pa-ra yardım yaptılar" iddiası ortaya atıl-yor.

"Aydınlık" bir sonraki hafta "İşçi Parti-si'ne karşı yeni bir iftira kampanyası başlatıldı" üst başlığıyla Perinçek ve tayfasına yönelik eleştirilerin tümünü aynı kefeyle koyup, "Efendileri CIA, ko-mutanları Hadi Ulugün" diyor. İki sayfalık bu "haber" içinde yer alan Kamil Dede imzalı yazı da da işin; 12 Mart döneminde cezaevine düşüncü THKP-C'nin ne kadar yanlış yolda olduğunu keşfeden savaş kaçkını Kamil Dede, "proleter devrimci'lere (Bu İşçi Partisi oluyo) karşı "CIA veya MIT'den düğme-ya basınca" hemen iftira kampanyasına katılan Yalçın Küçük, Mustafa Yalçın, Zeki Tombak, Ertuğrul Kürkçü'nsinden kişileri aynen şöyle uyarıyor: "İftiracı dö-nekler hadidilen bili!"

Ne diyelim; tencere dibin kara, senin ki benden karal Ama en içinci kuskusuz Hasan Yalçın'ın yazısı: Yalçın Küçük'ün Doğu Perinçek için söylediği "her devrimcinin adresini devletine verdi" sözlerine çok içeren Hasan Yalçın, "Yalçın Küçük" diyor, "bugüne kadar böyle bir şeyi asla söylemedi, asla yazmadı. Aksine bizi karşımuza daima boynu eğiydi, daima saygılı davranmak zorunda kaldı. Şimdi yazabiliyor." (3 Aralık '94, Aydınlık)

Devam ediyor Hasan Yalçın; "Biz" di-yor, "İttiranın MIT'den kaynaklandığını biliyoruz, defalarca kanıtladık. Gene ka-nıtlarız. Ama bu kez saldırının CIA'dan geldiğini de saptıyoruz."

Ei insan! Hasan Yalçın, ei insan! Bay Küçük'ün boynu size karşı ne-den eğiydi onu biliyoruz ama, oku-ma yazma bilizin her insan gibi biz de

Perinçek'in "devrimcilerin adresini dev-letine verdiğini" çok iyi biliyoruz. Demek, "İttiranın MIT'den kaynaklandığını" defa-larca kanıtladınız" öyle mi? Buyrun bu-radan kanıtlayın; "Apocuların Batma-ı'daki getesini Mahsun Korkmaz, Veyis Güzel ve Osman Ergin yönetiyor." Me-sela bu sözler MIT tarafından mı yoksa CIA tarafından mı söylendi. 1 Temmuz 1979 tarihli Aydınlık'ı açıp kanıtlayabil-irsiniz...

Ya şu başlık: "Apocu katilleri tek tek saptıyoruz" (7 Temmuz 1979). İşte meydan; "Apoculardan hesap sorulmalıdır. Bu çete Türkiye'de kargaşalık çıkartan onlarca çeteden biridir. Ancak bunların bugün yaptıklarının önüne geçilmesi adiliyet kazanmıştır." (22 Temmuz 1979 Aydınlık başyazısından)

"Onlarca çete'den bahseden Baki Tuğ değil, Doğu Perinçek! Daha sayalım mı? "Arşın" diye bir şey var Hasan Yalçın, insan atarken bazı şeyleri hesaplamak. Ve hiçbir şeyden utanmıyorsa yaşındın, utanmalı! "Doğrudaki 15 grup'tan, "49 parça sahte sol" adlı ihbar dizilerine kadar devrimcileri isim isim, adres adres devletine ihbar eden Perinçek 1986'da haftalık "Yeni Gündem" dergisinin sorusuna "söylen ihbarcılık desin, bir daha da yaparım." yanıtını veriyordu. (Bakınız, Yeni Gündem 23-29 Haziran 1986)

İcraatlarına 1988-1991 arasında "kı-sa bir aral" vererek Öcalan'ı el sıkışma-ya giden Perinçek '91 'den sonra Yeni Gündem'e söylediklerini yapmaya de-vam etti.

İşte son icraatlarından biri; 3 Aralık tarihli Aydınlıkta 5. sayfada bir fotoğraf basılmış; fotoğrafın altında "Erivan'daki PKK yöneticilerinden bazı-lar (...) denilerek isim isim sayılıyor fo-tografatıklar. Bir başka fotoğraf da 4. sayfada. Burada da "PKK'nın en büyük kampı bu dağın eteğinde" deniliyor ve

Elegez kampının ayrıntılı bir tarifi veril-erek Ermenistan'ın PKK'ya "ne yaparsa-nız yapın yeter ki Türkiye duymasın" de-diği vurgulanıyor.

Ve İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek 2 Ekim '94 Cuma günü yaptığı basın toplantısında işte bunları "duydu-yor" gerekli yerlere... 1981'de mahke-meye verdiği sorgunun 24. sayfasında "Partimiz orduyu parçalamak bir yana orduyu düşman ilan edenlerin adresini göstermiştir" diyor Perinçek böylece ih-



barcılıkla "Misak-ı Milli" sınırlarının da ötesine geçerek aşama kaydediyor.

Hasan Yalçın ve Kamil Dede "İttiracı dö-nekler"e hadlerini bildirirken, "bütün bu saldırıların MIT veya CIA'dan kay-naklandığını söylüyorlar. Şimdi bizi de MIT veya CIA'nın yönlendirdiğini söy-lerse şaşmıyacağız..."

Her ikisi de "saldırıların zamanlama-sını İşçi Partisi'nin gelişmesine, gülen-mesine bağlıyorlar. Doğrudur, ihbarcılar Partisi işçi sınıfı içinde değil ama ihbar-cılıkta gelişme içerisinde, Misak-ı Milli sınırlarını zorlayarak aşama kaydetmiş-tir. Ve ne yazık ki bunu "İttiracı dö-nekler" ya da "Kürt yağcısı sol" dediklerine ve PKK'ya borçludur. Aydınlıklar, devrimci hareketin ısrarlı uyarılarına rağmen yeniden sol içine kabul edenlerle, onlara "yüksek değer" biperlenir verdiği şansı kullanmaktadır Aydınlık. 12 Eylül öncesi soldan tamamen tecrit edilen ve kitleler

nezdinde etkisizleştirilen, halkın nef andığı Aydınlıkların günlük çıkarları runa meşrulaştıranlar küçük hesap peşinde koşma alışkanlığını terk et-r dikçe başlarını bu beladan kurtarmaya cıkırlar. Çıkarlarına yüzünde Ayc ılıklarla aynı platformlarda yer alı hatla Aydınlıkların yer yer devrimci rekete terah eden, Aydınlıklarla a platformda yer almayor diye devrimci reketti "sekte"likle suçlayan, muşak" sol ve Kürt milliyetçi ha keti öncelikle İP'gici pazara çıkı, Perinçek tayfası hakkında kesin! karara varmalıdır.

Bugün "sosyalist" etiketiyle malizmi canlandırmaya çalış onca katliamın sorumluluğunu yan SHP ve Türkiye'yi aratma Ecevit'e "sosyalistler" adına el top güc birliği öneren, anti-empe yalist nutuklarla PKK'nın zaafı kullanarak, Türk sovenizmini kırtan, bunun için faşizmin kullan dığı "Ermenistan" demagogisine qınan Aydınlıkların yeni belitl Aydınlıklar bütün yaptıklarıyla zengin devlet tarafında yer aldıklarını, garsinin sol içindeki uzantısı oldukla; ortaya koyuyorlar. Her dönem devrin lerı karalamay, çamur atmaya, devil eylemleri bulanıklaştırmak için komp teorileri üretmeyi, devletin sıkıştığı süreçte devrimcileri ihbar etmeyi mes edinen Doğu Perinçek ve tayfası tecrit edilmelidir, işçi sınıfı ve eme halk nezdinde de teşhir edilecek etki, (esrin)emelidir. Ancak geleneksel sol ve Kürt milliyetçi hareketin sorumsu, şu sürüdüğü bu zorlaşacaktır.

Aydınlıkların bilinen karşı-devrimci faaliyet kendilerine yönelmişinde "bunlar ajan kilitir" diyen ya da "karşı-devrimci" pili yapan Kürt milliyetçi hareketi ve leneksel sol bu teşhislerinin gereğini rne getirerek burjuva milliyetçi ihb? Aydınlıklarla ilişkilerini kesmeli ve dınlıkların ihbarcı, işbirlikçi, karşı-d rimci yüzünü teşhir etmelidirler. Yol Aydınlıklarla aynı platformda yer ala-rın söz söylemeye hakları olmayacak

Kırklareli Meslek Yüksek Okulunda faşistlere gereken yanıt verildi

Kırklareli Meslek Yüksek Okulu kantininde 4 Ocak günü 6 faşistin devrimcilerin aştığı bir bültene İndirmek istemesi üzerine çatışma çıktı.

Uzun süredir okulda devrimci, demokrat öğrencilere sözlü atarak satan ve ha-kareet eden sivil faşistler sayıca çok olmalarından güç alarak 4 Ocak günü saldırıya geçtiler.

Bültelerinin faşistler tarafından yitirilme istemesine müdahale eden devrimci öğrencilerle, faşistler arasındaki tartışmaya diğer devrimci öğrencilerin de müda-hale etmesi sonucu çıkan çatışmada İki faşist ağır yaralandı. Kaçmak zorunda ka-lan faşistler Sağlık Meslek Yüksek Okulu ve ilköli ocaklarından topladıkları 100 ka-dar faşiste geri döndüler. Kantini basan 50 faşist orada bulunan ikisi bayan 7 dev-rimci-demokrat öğrencinin etrafını sarp, faşistleri döverek cezalandıran bir Öğren-ciye satmaya başladılar. "Sen bizim arkadaşlarımızı saldırmışın, seninle hesap laşacağız." diyen faşistlere verilen cevap açık ve netti: "Size gereken cevabı biraz önce verdik. Hesaplaşkasınız burada hesaptsınız." diyen öğrencilerin üzerine faşistler kantininde sandalyeleri atmaya başladılar. Sivil faşistlere aynı şekilde cevap veren 7 devrimci, demokrat öğrenci faşistleri puskürtüler. Bu sırada bir bayan öğ-renci kantin camından çıkarak okul idaresine haber verdi. Kantine gelen idare ve eğitim görevlileri faşistlerin saldırısını görmezden gelince devrimci, demokrat öğ-renciler yönetimin faşistlere prim verdiğini söylediler.

Okulun kapısında tekleyen sivil ve resmi polisler ise gelişmeleri seyretmekte ye-tindiler. Kitle örgütleri, sendikalar ve partilere faşist saldırısı bildiren öğrenciler daha sonra 4 saat kaldıkları okul kantinini toplu halde terk ettiler.

Çiğli Balatçık'ta faşistlere aman yok

8 Ocak'ta Çiğli Batatçık 8786 sokakta Ercan Özceken ile iki MHP'li arasında kavgı çıktı. Kavgı sırasında Eşref Yazılıkaya adlı faşist bıçak çekerek Ercan Özçe-ken'i sırtından yaraladı. Bu sırada düşen bıçak yerden alınarak faşist saldırganlar saf dışı bırakıldı. Faşistlerden Eşref Yazılıkaya ağır, İhsan Çimer de hafif yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

Çiğli MHP Yönetim Kurulu üyesi olan Eşref Yazılıkaya faşist taban çalışma yapan bir olarak biliyordu. Dana önce de Balatçık'ta bir bayana tecavüz giriş minde bulunmuş ve devrimci demokrat insanlar tarafından cezalandırılmıştı. bu olayla da polisin Çiğlideki işbirlikçiliğini yapan ve devrimcileri ihbar eden faşistler bir kez daha cezalarını buldular.

Yine aynı gün, Balatçık Merkez Bırahane'st'nde İçki için sivil faşist faik Özte kara, içerve giren ve Ege-Koopa'ta çalışan Diyarbakırlı bir işçiyi satırsarak, "Doğu lular buraya giremez" dedi Bunun üzerine bir beçaklı sivil faşistin üzerine saldı ran İşçi olay yerine gelir polislerce gözetlme alındı, daha sonra ise serbest bira kıldı.

Balatçık'ta kahvehane işleten Faik Öztokkara faşist örgütlenmeye yapan biri ola-rak tanınıyor. Haftada birkaç gün, gece geç saatlere kadar kahvehanesinde mahalle gençlerini toplayarak MHP'ye taban kazandırmaya çalışan Öztokkara'nın DYP Çiğli örgütünde de etkin olduğu ve bu yolla iş imkanı sağladığı kişileri MHP'leş tirmeye çalıştığı da biliniyor.

Öztokkara faşist saldırı girişiminden eli boş dönerken, yasanan son olaylar Çiğli halkı faşistlere göz açtırmayacağını da göstermiş oldu. Bundan sonra da, fa şistlerin teşhiri daha iyi yapılarak ve faşist odaklar dağıtılarak Çiğli eski devrimci demokrat kimliğini bulacaktır.

Memleketimden Kaypak Manzaraları



- Cem Karaca -

Çuvaldız

ÇAPARI

Yasaya göre ben hava
kirliliğinden sorumlu değilim
tılıyor musunuz? Tayyip
Erdogan

Ben İstanbul'un imamıym.
Bu da Tayyip

Pavarotti Müslümanlığı kabul
etse ve bir cuma günü
Sultanahmet Camii'nde
Ezan-ı Muhammediyeli
okusa yer yerinden oynamaz
mı? O hadisenin neşesi bir
başka olmaz mı?

Milli Gazete yazarı
Mehmet Şevki Eysel

Ne mutlu Yörüğüm diyene!
Yürükler Kültür Dayanışma
ve Yardımlaşma Derneği

Edindiğim tecrübeyle

başsızıyla açacağıma
inaniyorum.

Murat Karayalçın

Davetlilerden dayak yedim.
Milletvekili olmaya karar verdim.
Alman Milletvekili Cem Özdemir

Atalarımızın kanlarıyla suladıkları
bu toprakları ne pahasına olursa
olsun korumalıyız.
Kenan Evren

Bazen benim de aklımdan geçiyor.
Verelim, kurtulalım.
Nettekim bu da Kenan

MIT altımı oydu.

Rauf Denktaş Ben
İşçileri Bakarı, Başbakan ve
Cumhurbaşkanına "yalancı"
dedim. Hiçbiri beni mahkemeye
vermedi. Çünkü hepsi yalan
soyluyordu. Aziz Nesin

Dönek! Dönekliğin bir sertifikası olsa, herhalde onu almayı ilk hak
eden şen olurdu. Gitar çalmayı, şarkı söylemeyi beceriyordu ama
bazı kavramları kafası pek almıyordu. Çocuklar bile "sağı", "sol'u
daha beş yaşına gelmeden öğrenirlerken onun öğrenmesi tam 20
yılını aldı. 70'lerde solu, 80'lerde sağı öğrendi. Bak, bir daha sakın
unutma... Son kez söylüyoruz. "Sağ sarmışak, sol soğan".

Ama her şeye rağmen öğrenmeye çok meraklı son yıllarda dine verdi kendini.
Fettullahçı takılıyor. Kim bilir onu kaç senede öğrenecek.

Ancak söyle ince bir ayrıntı var. Merakları, ticari hedefleriyle hep örtüşüyor
nedense... 70'lerde sol kitleye yüz binlerce kaset satıyordu. 80'lerde yurtdışında-daydı.
Hep cepten yedi. Döndüğünde işler hep kesatti. Ne ilginçtir ki, onlardan olansa da
eski parçaları hala satıyordu. Ve tek gelir kaynağıydı. Rock'çı gençlere "Merhaba
gençer ve daima genç kalanlar!" diye seslendiyse de, genç kuşaklar onu
tanıymıyordu. Bir türlü benimsemediler. Fethullahçı takılması o yüzden. Ne de olsa
Zaman gazetesi "350 bin" satıyor... Eee! "350 bin'in 30 bini kasedini alsan... Kasedin
tanesi 100 bin liradan... Temiz 40 bin bırakasın... Ohoo! Tamam oldu bu iş... Devam,
devam...



KISA KISA... KISA KISA...

Kurtlar Sofrası

TÜSİAD İtalya'da "temiz eller"
operasyonunun mimarı Savcı Di Pietro'yu
Türkiye'ye getiriyor.

TÜSİAD Genel Başkanı Halis Komili
derneğin 25. Genel Kurulu'na konuşmacı
olarak katılacak Di Pietro'dan ve İtalya'daki
"temiz eller" operasyonundan alınacak
dersler olduğunu ve Di Pietro gibi bir isim
konuşmacı olarak katılmasının Türkiye'nin
geleceği için birçok şey öğretebileceğini
açıkladı.

Savcı Di Pietro Türkiye'ye gelirken "temiz
eller" tantacığını zannediyordur herhalde.
Adamcağız kurtlar sofrasına düşmüş haberi yok.
Aman savcı bey dikkat et. Bu adamlar seni
"düşmanımızı tanıyalım" hesabıyla çağırmış
olmasınlar sakın. Sen iyisi mi bu adamlara yem
olmadan biran önce evine dön. Burası İtalya
değil, harcarlar adamı.

Çam deviren

Siyaset ve ekonomiden sonra doğa da
intikamını aldı. Çiller'den. 1993 Kasım ayında
Cumhuriyetin 70. yılı nedeniyle Ankara'nın

Gölbaşı ilçesinde başlatılan ağaç dikme
kampanyasında kendisi için ayrılan bölüme
bir çam ağacı fidanı dikmişti. Fakat fidan çok
gecmeden kuruyuverdi. Orman Bakanlığı
yetkilileri gizlice yeni bir çam fidanı diktiler
aynı yere. Fakat o da kurudu. Üçüncü...
Dördüncü... Onlar da kurudu. Doğa
intikamını acı alıyordu Çiller'den. Şu anda
beşinci fidan dikilmiş durumda. Yaşarmı
biliriz...

Çam fidanlarının "kuruma eylemi", başarılı
oldu. Hiç olmazsa çam ağaçlarının ezeli düşmanı
Çiller'i teşhir ettiler. Yüzlerce çam ağacının katili
(Nereden çıktı demeyin. Kadın her
konuşmasında en az birkaç çam deviriyor.) bir
fidan dikmekle kurtulacağını mı sanmıştı.

Hazırlayın!

The Wall Street Journal adlı ekonomi
gazetesi Çiller'i "yılın Avrupalı" nı
seçerken bunca olumsuzluğa rağmen ayakta
durabildiği için "ip üstünde yürüme" dalında
birinci seçti.

Ödülü verenler Çiller'in gelecek seneki
ödülünü de simdiden hazırlayabilirler. "İp
üstünden yere kafa üstü çakılma" ödülü...



Uzun bir süre Devrimci Sol'un "kanatlara" bölünmesini bekleyen, bir türlü
istediklerini göremeyen bazı çevreler nedense kendileri kanatlarına
bölünüverdiler birden bire... Fakat çamur atma işinden bir türlü
vazgeçemediler... Özgür Gelecek ve Partizan Sesi çevreleri bu konuda adeta
birbirleriyle yarışıyorlar. En son Partizan Sesi dergisinde Mücadele
gazetesine yönelik "polemik" yürüten bir yazı yayımlandı. (16-31 Aralık
1994, Sayı: 7, Sayf. 17...) Yazıda mücadele gazetesinden sözde alıntı
yapılıyor. (Örneğin Mücadele gazetesinde 106. sayfa yayınlanmış bir yazıda
geçen "sol içi tartışma" kelimeleri Partizan Sesi'nde 109. sayfa ve "sol içi
çatışma" olarak geçiyor ve yazının tılm kurgusu bu çarpıtılmış kelimeler
üzerinde kurulup Mücadele "mahkum" ediliyordu.)



Korsika'da şartlı ateşkes

Korsika Fransa'nın burununa dibinde ve yaklaşık 250 bin kişinin yaşadığı bir ada. Fakat bu küçük ada Fransa'da alınan politik kararlar da kendi yazdıklarının kapladığı alandan çok daha büyük bir etkiye sahip.

Fransa'nın egemenliği altındaki bu adada yaşayan Korsikalılar ulusal kimlikleri ve adanın özerkliği konusunda oldukça duyarlılar. Faaliyetlerini Korsika'da sürdüren Korsika Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLNC) ise Korsika'nın Fransa'dan bağımsızlığını kazanması için 1960'lardan beri mücadele ediyor. Silahlı mücadele veren FLNC özellikle 1970'li yıllarda önemli bir güç odağı olarak Korsika'daki Fransız emperyalizminin mal varlıklarına önemli darbeler vurdu. Fransız emperyalizmi FLNC'nin kitlelerle olan bağını koparabilmek ve mücadelesini çözebilmek için yerel bazı hakların tanınmasını, göstermek de olsa bölgesel bir meclisin olduğu federatif bir yapıyı yerleştirebilmek için yaklaşık 10 yıldır uğraşıyor.

Giderek etlül olmaya başlayan Fransız emperyalizminin bu çabaları karşısında FLNC bir açıklama yaptı. Basına da yollanan ve "mekutup" olarak adlandırılan bu açıklamada şartlı bir ateşkesten söz ediliyordu. Konu ile ilgili olarak Almanya'da yayınlanan JUNGE WELT adlı bir dergide haber çıktı. JUNGE WELT'in 9 Aralık 1994 tarihli sayısında yayınlanan haberin çevirisini Korsika hakkında genel de olsa bir bilgi verebileceği düşüncesiyle yayınıyoruz.

Korsika Ulusal Kurtuluş Cephesi'nden "Şartlı Ateşkes" Korsika Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLNC), geçtiğimiz Aralık ayında bir mektup yayınladı. Bundan böyle Korsika'da da Mektup hem Fransa hem de "görevlileri ve Fransız vatan-FLNC için çok anlamlıydı. Zarfın üzerindeki adreste "Korsika den vazgeçileceği" bildiriliyor. Başbakanlığına" ve "Fransız Anıak eylemlerin "teledi emlak-hükümeti ile Fransız Devleti çitara ve uyuyutucu kanceti ya-Başkanlığına" havale edilmesi panlara karşı" devam edeceği ricası zarfın önemini vurgulu-vurgulanıyordu. Bu açıklamadan birkaç gün Mektup "Fransız topraklarında sonra Korsika'da tekrar tatil etleri evleri bombalandı. Polisin açıkla-

masına göre adanın kuzey bölgesindeki Lumio-Cak'ide bulunan bir tatil köyüne gelen maskeli ve silahlı altı adam üç evi bombaladı. Ancak eylemi üstlenen herhangi bir yazı bulunamadı.

Korsika'da Neler Oluyor?

Acaba günlük gazete Le Monde'un yazdığı gibi "Güzellik adası" ölü alınmaz bir şekilde şiddet ve kıtdarsızlıktan dolayı bir uçurumun eşğine doğru mu gidiyor? Yoksa Fransız hükümeti ve Korsika milliyetçileri arasında süren bu çatışma artık politik bir çözümle son mu buluyor?

Buna bir cevap vermek için henüz çok erken. Yalnız şimdiden belirgin olan bir şey var. O da Korsika'da bir şeylerin hareketleniyor olduğudur. Altı ay öncesine kadar FLNC'den böyle bir mektubun gelmesi düşünülmeydi. O dönemler Fransız öğretmenlerini bile ölüme tehdit eden Korsika'dan kovmaktan çekinmiyorlardı. Ve daha Haziran '93'te ihanetle suçlanan ünlü Korsika milliyetçi önderi Roberto Sazzi infaz edilmişti.

Bundan sonra bu terörün bitmesinin gerektiği, farklı nedenlere dayandırılabilir. Bir yandan milliyetçi anlayış uzlaşmaz bir şekilde tartışılıyor. FLNC (Front de Liberation Nationale de la Corse) iki gruba bölünmüş durumda. 1992'de silahlı mücadeleden vazgeçmeyen Tarihsel Kol (Canal Historique), adanın yeni otonom statüsü için konuşan "Canal Hablue" ve -legal-

olan siyasi partiler dört ayrı fraksiyona bölünmüştür. 1992'deki yerel seçimlerde aldığı yüzde 25'lik oy oranı ile siyasi etkileri zayıflamıştır. Aynı zamanda Korsikalılığın önemini vurgulanması bütün partilerin malzemesine dönüşmüştür. De Gaulle'cü içişleri Bakanı Pasqua bile Korsika vatandaşlığına geçmiştir. Ve bugün Pasqua Korsikalılığından gurur duyduğunu açıklamaktan çekinmiyor. Düşüncesinin değişmesinin nedeni adada olan şiddet sevgisindendir.

Bugüne kadar Korsika'da yaşanan katliamların sayısı Sicilya'da yaşananlardan bir hayli yüksektir. Ama geçen yaz, bugüne kadar katliamlar yaşandı. Ağustos 1993'te ise, 26 insan katledildi. Güncel şiddet failerini genelde genç, işsiz ve apolitiktik olanlar oluşturuyor. Katliamlar önceleri Almanlar ve diğer adif alırken,

şimdi onları da aşarak yerlileri de hedef alıyor. Başka siyasi ve adı olay; sindaki ayırım, gözde göi hale gelmiştir. Fransız iş karşı başlatılan kavga ' gün çete ve özel kan davalarına dönmüştür. da bir yerel mafya çıkmış

Fransızlar ve Korsil arasında bir siyasi çözümün ortadan kalkması ayla yapılacak girişimlet kili görünüyor. Çünkü ş "ateşkes" için FLNC il koymuştur. Öncelikle b; Paris, Korsika için "endü formu" sayılabilecek bi; içine girmeli ve bölgeye mik yatırımlarını artırm-Bunun yanında yıl sonu, dar FLNC tutukularının lan -af vb. bir çaba- göz alınmalıdır.

FLNC'nin şartları b Pasqua buna pek hazır razı gözükmüyor. FLNC'nin bu mektubun olebilecek bir konuşmad nomik yatırımlar konusun yarlılığın artırılması olas dışlamakten, Korsikal ların adını bile anmadı.



1970'lerde verdiği radikal mücadele sırasında FLNC de verdi. FLNC militanları bir cenaze töreni sırasında...

İspanya

Geçtiğimiz günler içerisinde ortaya çıkanlar yeni bir terörist oluşum da devlet tarafından örgütlenmiş karşı-devrimci niteliğiyle bu sefer de İspanya'yı sarstı.

BASK bölgesinin bağımsızlığı için silahlı mücadele veren ETA'ya karşı oluşturulan kontroretilann adının GAL (Anti-Terörist Kurtuluş Grubu) olduğu açıklandı. Ortaya çıkanlar bu grubun şimdiye dek BASK'lılara karşı örgütlenen silahlı saldırılarını, katliamlarını failerinin de ortaya çıktığı anlamına geldiğini İspanya devleti açıklan reddedemez bir durumdur.

GAL'ın içinde olan iki eski polis sefinin itiraflarıyla ortaya çıkan örgütün oldukça yüklü bir suç dosyasına sahip olduğu yine itiraflardan ortaya çıkarken, İspanya devleti tam bir panik içinde. İtiraflar polis şeflerinin ifadelerinden anlaşıldığı kadanyla örgüt içindekilere bizzat devlet tarafından ödenen 600 bin pesonun kesilmesi üzerine örgüt içinde huzursuzluk çıktı. Bunu testirmek için örgüt içinde operasyon düzenleyerek tutuklamalar yapan İspanya'yı bu rezaletin ortaya çıkaracağı sonuçlardan hiçbir tedbirin koruyamayacağı ise çok açık. Durayının neresinde olursa olsun emperyalistlerce finanse edilen kontrolçaya işlenen suçların hesabı mutlaka sorulacak.

Filistin

Geçtiğimiz günlerde Filistin topraklarında İsrail polisinin açtığı ateş sonucu, üç Filistin polisi öldü, biri yaralandı. Saldırlar bununla sınırlı kalmayıp, sivil halka da yönelince onlara sivil yaralandı.

İsrail tüm sözlerini unutmuş, serbest bırakması gereken Filistinli tutukluları bırakmıyor, boşaltarak çekilmesi gereken Yahudi yerleşim birimlerini korumaya devam ediyor.

Tüm bunlar şaşırtıcı değil; Filistin halkının özgürlüğünü, bağımsızlığını emperyalizmle uzlaşma masasında arayan Arafat haininin bilinci bir terörist bu. Aynı zamanda emperyalizmle uzlaşma masasında sağlanan kazanımları ne derece sahte olduğunun da kannı adeta. Filistin halkının kanyıla sulanan barışın İsrail siyozininin güçlendirilmesinden başka bir anlam taşımadığını ortaya koyan bu ve onlara ömek her gün yaşanırken, gerçek kurtuluşun yolunun da halkların devrimci çözümü olduğu ortaya çıkıyor. Milliyetçi devletlerin açılarak kendi özgülcüne güvenen silahlı bir direnişin örgütlenilmesinin dinamiklerini fazlasıyla taşıyan Filistin halkının gerçek kurtuluşun yolunu sahiplenmesi ve Arafat hainini tarihin çöplüğüne gömmesi için fazla zaman geçmesi gerekemeyecek. Dokülen kanların hesabı mutlaka sorulacak.

Burjuva basının en büyük erdemi(!); ikiyüzlülük

Bugünlerde tüm burjuva basın ve kalemleri ağız birliği etmişcesine Boris Yeltsin'i "Yeni Çar", "diktatör" ve "demokrasi düşmanı" olmakla suçluyorlar. İstisnasız tüm gazetelerde ve TV haberlerinde benzer yorumları görmek mümkün. Ne değişmişti de, 2-3 yıl önce "demokrasi kahrmanı" ilan edilen Yeltsin yerin dibine sokuluyordu?

Dünün kapitalist yolcusu hain Yeltsin, bugün de rüştünü ispatlamaya çalışmaktan, eski Sovyetler Birliği halklarını emperyalizme daha fazla bağımlı hale getirmekten başka bir şey yapmıyordu. Yani değişen Yeltsin değildi.

Olgarşinin çıkırtılarında ki değişikliğin tek nedeni vardı:

Sahtekarlığı ve ikiyüzlülüğü erdem haline getirmiş olanlar. Örneğin, Çeçen halkı için dövünmeleri başka bir anlamı geliyordu. Gözyaşları (!) Kafkas halklarının yaşadığı acılar için değildi. Azeri, Çerkez, Çeçen halklarının, emperyalist uşakı Yeltsin'in bombaları ve tankları altında katledilmeleri, her türlü zulme uğratılmaları burjuva gazetecileri hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Onların derdi, sahte gündemler yaratıp müslüman halklarımızın duygularıyla oynayarak dikkatleri başka yönlere çekmekti; sivil faşistlere demagoji malzemesi sunmaktı. Böylece ülkemizde sürmekte olan haksız savaş; katliamlar, işkenceler, köy yakmalar, kayıplar, zamlar, iş-

len çıkarmalar, özelleştikler... Kısaça yaşanan gerçekliği bir kenara itile bunları yaşayan halkların dikkatleri dağıtılarak tep sunuı gündemlere aktılacak. Sonuçta da Türkiye'nin ne dar demokrat ve insan haff na saygılı olduğu bir kez c kanıtlanacaktır. Üstelik alalay edilerek ve hemen başlarında Kürt halkına de soykırım faaliyetlerine de verilmek.

Kafkasya halklarını k. denlerle, Kürt halkına her zorbalığı reva görenler halk düşmanı ideolojinin silicileridirler. Birbirlerin farkları yoktur; sorunlar da olmayacaktır.

Onlar ölümleriyle yaşamlar yarattılar



Birtan ALTUNBAŞ

(1967-19 Ocak 1991)

Bugün onu düşünme karşı Ser Verip Sir Vermeyen biri olarak tanınmak eksiğ kalır. Gençliğin dinamizminin yanında onda farklı olan bir yan vardı, proleterliği, Bilgisayar Mühendisliğinde okuyor, yazında inşaatlarda çalışarak harekete kaynak aktarıyordu. Geleceğin yeni insanını yaratmıştı hareket, Birtan özgünlüde. Çünkü Birtan'ın kişiliği perçektken bunu ifade ediyordu. Devrimin çıraklığını, işçiliğini yapan bir kişilikti bu. Konum, kariyer ona yabancı olan, bilmediği şeylerdi. Gönüllülüğün somuttaki ifadesini duruluğunu, safhım, doğallığı taşıyordu kişiliğinde. Ölümünden hemen sonra arkadaşlarından, öğretim üyelerine kadar sahiplenilmesinde onun kişiliğinin önemli bir yanı oluydu ortada. Birtan'ın hareketine, demokratik üniversite mücadelesine bağlılığı işkencelerinde yenilmedi. Ona bu gücü veren inancı ve kararlılığıdır.



Mustafa EROL

İstanbul Çeliktepe'de halkın güvenliğini sağlamakta görevliydi. Bu sorumluluğunun i bilinciyle hareket ederken gerici tat atından katledildi.



Yüksel EROL

Gültepe'de içtenlikle, dürüstlüğüyle, çalışkanlığıyla onu sevmeyen yoktu. İstanbul Mecidiyeköy'de faşistlerin kurduğu pusu sonucu katledildi.

Çetinler Ölümsüzdür!

6 Kasım 1994 günü darbeci cete tarafından katledilen Çetin Gençdoğan'ın cenazesi 7 Ocak 1995'te Köln'de yapılan bir törenle Türkiye'ye gönderildi.

6 Kasım'da katledilen Çetin Gençdoğan'ın cenazesi iki aydır Alman polisi tarafından adli soruşturma gerek cesiyle ailesine verilmeyordu. Devrimci Halk Güçleri'nin iki aydır süren çabaları sonucu, cenaze alınarak Türkiye'ye gönderildi. Cenaze Türkiye'ye gönderilmeden önce Devrimci Halk Güçleri tarafından bir anma töreni yapıldı.

7 Ocak sabahı Köln Halk Kültür Demegine getirilen cenaze, çok sayıda kişi tarafından sloganlarla, tıllillerle karşılandı. Dernek içerisinde saygı durusu ile başlayan anma töreninde Çetin'in devrimci yaşamı anlatıldı. "Bir yiğit evladımızı daha bugün vatan topraklarına gönderiyoruz. Darbeci kontra cetesinin kahpe kurşunları altında şehit düşen Çetin yoldaş, yaşamı, halkına ve davasına



Çetin Gençdoğan

"Bir dirence yazılsın adın"

bağlılığı, cesareti ile hepimize örnek olacak bir yoldaşımız izdi. Ona saldıranlar, halkımıza, davamıza, değerlerimize saldırmışlardır. Onu katledilen halkımızın bağımsızlık ve sosyalizm davasını kurşunlamışlardır." denilerek bu suçların cezasız kalmayacağı vurgulandı. "Bir savaş içindeyiz. Düşenler de olacaktır. Her düşenin silahını, bayrağını kapmak, öfkesini kuşanmak, cephenin ileri hatlarına yürümek gerekiyor. Bu anlayışla hareket etmeli, yoldaşımızın anılarından onlarca, yuzlerce Çetin yaratmalıyız. Ancak, bu yola ona layık olabiliriz."

Bağımsız, özgür bir vatan ve emeğin yüce değer olduğu bir dünya için gerektiğinde ölüme seve seve 'högşeldin' diyen şehitlerimizin ayak izlerine iyi bakalım. Bırakalım onların cansız bedenlerinden dahi ükren emperyalistler, oligarşi litesin. Onları tarhin çöplüğü, bizi ise özgür bir vatan bekliyor. Savaşalım, biz kazanacağız!"

Marslar ve şirlerle süren anma töreninden sonra, cenaze yabancıların yoğun olarak yaşadığı bir güzergahtan kortej halinde sloganlarla yürünerek havaalanına getirildi. Yürüyüş boyunca "Çetin Yoldaş Ölümsüzdür", "Kahrolsun Darbeci Kontra Cetesi", "Yaşasın Partimiz Devrimci Halk Kurtuluş Partisi", "Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. Çetin Gençdoğan'ın cenazesi buradan ökiye uğurlandı. Devrimci Halk Güçleri aynı gün Bergisch Gladbach'ta Çetin'in vurulduğu yerde bir gösteri yaparak şehit düştüğü yere karantiller bıraktılar. Katillerin olay günü kullandıkları ve darbeci kontra cetesine kucak açan oportünistler tarafından kullanılan kahvehane önünde de bir gösteri yapılarak Çetin Gençdoğan'ın resimleri çevredeki değişik yerlere yapıştırıldı. 7 Ocak günü Türkiye'ye gelen cenaze memleketi olan Elazığ'a gönderilerek burada yapılan bir anmayla toprağa verildi.



Musa ÖZNUR

(30 Ocak 1979)

Anti-faşist mücadele içerisinde yer alan Musa kararlı ve inançlı tavırla mücadelenin hep önünde oldu. Faşistlerin saldırı planlarından birini bozmak, bölgedeki etkinliklerini kırmak için düzenlenen eylemde elindeki bombanın patlaması sonucu 30 Ocak günü şehit düştü. İDMMA öğrencisi, örgütleyicisi, militanı ve yöneticisiydi. Beşiktaş bölge komitesinde yöneticilik görevi yaparken aynı zamanda Silahlı Mücadele Ekiplerinin bir savaşçısıydı. Teknik yaratıcılıkları mücadeleyi zenginleştirdi, hareketi güçlendirdi.



Cemal UÇAN

(10 Ocak 1993)

1952 doğumlu olan Cemal 10 Ocak günü rahatsızlığından dolayı aramadan ayrıldı. Yıllarca cezaevinde yatmıştı. Onun neşeli, canlı, çalışkan ve sevilen yanı hiç unutulmadı, unutulmavacak. 11 Ocak günü Bağcılar Çiftlik'te sevdiği halkının kollarında toprağa verildi.



Bahri MUTLU



Cemal KARAPINAR



Mehmet TEPE

Hareketin birer militanı, sınıfın önderiydiler. Lisesi'nde faşist işgalin kırılmasında önemli rol oynadı. Faşistler tarafından Mecidiyeköy'de katledildi.

İŞÇİ-MEMUR

■ MEMUR HAREKETİNİN GELİŞİMİNE İÇERDEN BARIKAT; SAĞ ANLAYIŞ-Memur hareketinin durumunu "tıkama" edebiyatıyla, sendikaya gidip gelen üye sayısı ile ölçekler, kendi yetersizliklerinden başka bir şey söylemiş olmuyorlar. Soruna kitlelerin nabzını elinde tutan, kitleye güven duyan, kararlı bir bakış açısıyla yaklaşmak gerekiyor.

■ BELEDİYELERDE HAREKETLİ GÜNLER YAŞANIYOR-RP'li belediyelerin saldırısına uğrayan emekçiler, sürgünler, kazanılmış hakların gasp edilmesi, greve karşı sahtekarlıklarla karşı karşıya kaldılar. Birçok yerde grev ve TİS görüşmeleri sürüyor.



✓ Pendik Belediyesi'nde işçi kıyımı.

✓ Şekelbe grevini iş mahkemesi durdurdu.

Yazısı Sayfa 14-16'da

Ülkemizdeki halk savaşı Birleşik Devrimci Savaş esprisine göre şekillenecektir

■ Birleşik Devrimci Savaşı örgütleyip sürdürürken, sürekli Parti-Cepheye layık bir gelişme göstermeli, yöntem ve taktiklerimizde kendimizi aşma perspektifine sahip olmalıyız. Önümüze koyduğumuz gerilla ordusu hedefi ancak bu bakış açısıyla mümkün olabilir. Kentlerde ya da dağlarda gerilla olmak bugün büyük bedellerle, büyük özevlerle kazanılan bir onur olduysa bu sayededir.

■ Gerillayı güçlendirmek, Birleşik Devrimci Savaşı yaygınlaştırarak geliştirmek, bugünkü sürecin önümüze koyduğu temel görevlerdendir. Parti-Cephe ve ordunun hakkını verebilmek, bu görevin ne ölçüde yerine getirilip getirilmediğine bağlıdır.

Yazısı Sayfa 12-13'te

Korsika'da şartlı ateşkes

■ Korsika Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLNC) Korsika'nın Fransa'dan bağımsızlığını kazanması için 1980'den beri mücadele ediyor. Korsika Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin yaptığı bir açıklamaya ilişkin Almanya'da yayınlanan Junge Welt dergisinde yer alan yazı, Korsika hakkında genel bilgiler içeriyor...

✓ Korsika Ulusal Kurtuluş Cephesi'nden "Şartlı Ateşkes"...

✓ Korsika'da neler oluyor? Yazısı Sayfa 22'de

Korkuları büyüdükçe daha da saldırganlaşıyorlar MGK'dan saldırı emri

■ Milli Güvenlik Kurulu'nun (MGK) daimi üyeleriyle, TRT Genel Müdürü ve Anadolu Ajansı Genel Müdürü'nün de katıldığı Milli Güvenlik Koordinasyon Kurulu'nun (MGKK) 5 Ocak'taki toplantısında ülkemizde gelişen ulusal ve sınıfsal mücadele karşısında alınacak olan "yeni önlemler" görüşülerek, her biri yeni baskılar anlamına gelen bir dizi karar alındı. Bu toplantıda alınan kararların en önemlilerinden biri sosyalist basın-yayın organlarının sesinin kesilmesi ve oligarşinin psikolojik savaş yöntemlerinin daha da geliştirilmesine ilişkin "yeni tedbirler"di. Bu kararların hemen ardından Özgür Ülke gazetesi ve Gerçek dergisine dağıtım şirketinde el kondu.



■ GERILLA KARŞITLIĞINDAN DEVRİM DÜŞMANLIĞINA-Denge Azadı'nın 1-7 Ocak tarihli sayısında PSK'nın (Partiya Sosyalista Kürdistan) 20 yıllık mücadelesini değerlendiren bir yazı yayınlandı. Bu yazı, yıllardır yurtdışında bulunan, yurtdışında ise "yayincılık" yapmanın ötesinde varlığı olmayan, silahlı mücadeleye ve gerillaya karşı olan bir siyasal çevrenin uzlaşmacı, reformist düşüncelerden yola çıkıp devrim düşmanlığına varmasının ibret verici bir örneği idi.

✓ Faşizmin tribünlerden gelen uğultusu... ✓ Korucular tel tel dökülüyor...

✓ Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Şexgır köyü muhtarı Cemil Bingöl, Binbaşı Nevzat tarafından kurşuna dizildi.

Yazısı Sayfa 7-9'da

Alevi halka yönelik aşağılık saldırının sorumlusu devlettir

■ İnterStar'da 9 Ocak gecesi yayınlanan bir programda, sunucu Güner Ümit'in Alevi halka yönelik ağır hakaretler içeren sözleri büyük tepkiyle karşılanarak protesto gösterileriyle kınandı. Bugün bu tepkileri sadece Güner Ümit'e sınırlamak yerine, ona bu aşağılık saldırıyı yaptıran devlet politikasını açığa çıkarmak ve mahkum etmek gerekiyor.



■ Osmanlı'dan bugüne "böl-yönet" üzerine şekillendirdiği politikasıyla, gerek Sünni kesimin, gerek Alevi kesimin inançlarını sömürüp kullanmaya çalışarak halkı suni ayrımlarla birbirine düşman etmeyi amaçlayan egemen sınıfların bu politikasını tersyüz etmek için emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşmak gerekir. Halkların çıkarları da, düşmanları da ortaktır. Düşman, düzenin ta kendisidir.

■ ALEVİ MECLİSİ-Alevi-Bektaşî çevreleri arasında bir süredir "ortak çatı" ya da "Alevilerin ortak meclisi" noktasında sürdürülen tartışma "Alevi Temsilciler Meclisi"nin kurulması kararıyla sonuçlandı. Mezhep temelinde bağnazlaşmaya açık ve Alevi halkın ilerici yönlerini düzene yamama tehlikesi taşıyan böyle bir yapıya karşı uyanık olunmalıdır.

Yazısı Sayfa 10'da